

TAKSİM

YAŞASIN 1 MAYIS

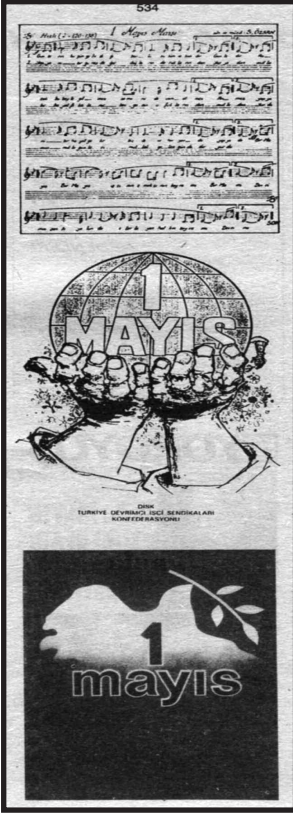
DEVRİMDİR, ONURDUR

Yeni Dönem Yayıncılık

1 MAYIS'TA TAKSİM'E DEVİRİME

1977 1 Mayıs'ı tarihe "Kanlı 1 Mayıs" olarak geçti. Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı, kutlamak için Taksim Meydanı'nda toplanan 500 bin emekçinin üzerine önce Sular İdaresi'nin tepesinden sonra İntercontinental Oteli'nin çatısından ateş açılması sonucu hem kurşunlarla hem de yaşanan izdiham sonucu ezilmelerle 34 işçi hayatını kaybetti. İşçi ve emekçilerin kanı Taksim Meydanı'na aktı; Taksim kızıştı. 1976 yılında işçi ve emekçilerin yüzbinlerle Taksim

Meydanı'nı doldurması burjuvazinin duyduğu devrim korkusunu derinleştirmişti. Taksim Meydanı'nı dolduran yüzbinlerce insan devrimin gücünü temsil ediyordu; giderek büyüyen ve güçlenen devrimin soluğu her yerde hissedilmeye başlamıştı. Proletarya, tarihsel görevini yerine getirmek için öne çıkıyordu.

1977 1 Mayıs'ı öncesinden başlamıştı burjuvazinin saldırıları. Tekelci burjuva basının köşe yazarları komünistlerin 1 Mayıs'ta "yıkıcı faaliyetlere" gireceklerini, kan döküleceğini vb. yazıyorlardı. 30 Nisan tarihli Bayrak gazetesi manşetle-

ten "DİSK ve Maocu gruplar arasında çatışma bekleniyor" diyerek bir yandan kışkırtma yapıyor bir yandan da katliama gerekçe hazırlıyordu.

500 bin emekçinin tüm engelleme ve provokasyon çalışmalarına rağmen 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs alanında kutlamak için toplanmasını hazmedemeyen burjuvazi, polisi ve panzerleriyle kurşunlama sonucu dağılan kitlenin üzerine saldırdı. Kazancı yokuşuna doğru akan işçi ve emekçilerin üzerine burada da ateş açıldı. Olaylardan sonra tek bir boş kovanın dahi bulunamamış olması katliamın kimler tarafından organize edilip hayata geçirildiğini göstermeye yetiyor. Devlet tıpkı

yıllar önce ABD’de 4 işçi önderinin kitle içinde bomba patlattıkları gerekçesiyle tutuklanıp idam edilmesi gibi, kendi tezgahladığı katliamı işçi ve emekçilerin sırtına yüklemekten geri kalmadı. 98 işçi ve emekçi bu olaydan dolayı “sanık” oldular ve bunların 17’si tutuklandı.

34 kişinin ölümü ve 126 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan 1 Mayıs, Türkiye devrim tarihinde devrime karşı burjuvazinin nasıl acımasızca saldıracağına göstergesi oldu.

Buna karşın işçi sınıfı ve emekçiler 1978 1 Mayıs’ında yine Taksim Meydanı’nda bu kez adı Kızıl Meydan olan 1 Mayıs alanında buluştular.

34 işçi ve emekçinin kanıyla sulanan 1 Mayıs alanı bundan sonra da devrimin önemli çatışmalarına sahne olmaya devam etti. Ve adeta burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf savaşımının simgesi oldu.

1 MAYIS VE PROLETARYANIN GÖREVLERİ*

(...)

Türkiye emekçileri yoğun anti-demokratik baskılar ve sıkıyönetim altında Mayıs'ı kutlamaya hazırlanıyorlar. Kendilerini emperyalist-kapitalist sistemin bu parçasında yeni görevler mücadeleler bekliyor.

Geçen 1 Mayıs'tan bu yana faşist saldırı ve provokasyonlar artarak devam etti. İşçi sınıfı ve diğer emekçilerin kazanılmış demokratik haklarına el uzatıldı. "Toplumsal anlaşma"yla işçilerin en temel sendikal hakları ortadan kaldırıldı. Maraş katliamından bu yana, belli başlı büyük kentleri de kapsayan sıkıyönetim uygulamasıyla, yılların toplumsal muhalefetinin ürünü olan siyasal kazanımlar ortadan kaldırıldı. Emekçi kitleler yeni zamlarla iyice açlığa ve sefalete mahkum edildiler. Doğu'da düzenlenen tatbikatlarla Kürt halkı üzerinde kıyım provaları yapıldı. Şimdi de gerici faşist güçler, "bölücülük" yaygaralarıyla sıkıyönetimi Doğu illerinde yaygınlaştırmaya ve birtakım provokasyonlarla Türk ve Kürt emekçileri arasına nifak tohumları saçarak şovenizmi körüklemeye çalışıyorlar. Sıkıyönetimi grevler ve 1 Mayıs gösterileri üzerinde bir tehdit unsuru olarak kullanıyorlar.

Şimdiki şartlarda geçici de olsa (ki geçiciliği işçi sınıfı ve diğer demokrasi güçlerinin önlerindeki görevleri omuzlamalarına bağlıdır), gerici faşist güçler başarılı sayılırlar. Devrimci güçlerin dağınıklığından ve öncülükten yoksun oluşundan yararlanarak bir dizi başarılar elde ettiler. Üstelik bütün bunlar emekçi kitlelerin umudu diye tanıtılan bir hükümet işbaşındayken gündeme geldi.

Bu nedenle 1 Mayıs'ta Türkiye emekçileri sıkıyönetime anti-demokratik bütün baskılara, Kürt halkı üzerinde sahneye konmak istenen oyun-

lara karşı siyasal özgürlükler uğruna mücadeleyi gündemin birinci maddesi olarak kabul etmek durumundadırlar. 1 Mayıs gösterileri sıkı yönetime, anti-demokratik baskılara, zamlara, Kürt halkı üzerindeki baskılara duyulan tepkinin kitlesel bir ifadesi olmalıdır. Böylece 1 Mayıs gösterileri sıkıyönetim yasaklarını kırarak sermaye güçlerine bir cevap niteliği taşıyacaktır. Bu cevabın mümkün olduğu kadar güçlü olması ve gösterilerin 1977 1 Mayıs'ında kırka yakın şehidin kanının döküldüğü 1 Mayıs Alanı'nda yapılması için elden gelen bütün çabalar gösterilmelidir. (...)

* Emeği Birliği Dergisi, Sayı:28, Sayfa: 3, Yıl: 1979

1 MAYIS 1988 VE ÖĞRETTİKLERİ*

Devrimci işçi hareketi, 1 Mayıs 1988’de bütün eksikliklerine rağmen, 1 Mayıs’ların devrimci özüne uygun ve kitlesel olarak kutlanması yolunda bir adım atarak, İstanbul’da 1978’den bugüne en kitlesel 1 Mayıs’ı yaşattı. Bu 1 Mayıs; öncesi, 1 Mayıs günü ve son-

rası ile devrimci işçi hareketi ile reformizmin ayrıştığı, işçi hareketi için önemli deneyler ve dersler kazandıran günler oldu.

1 Mayıs 1988 Devrimci İşçi Hareketi Ve Reformizmin Ayrışmasıdır

Devrimci işçi hareketi 1 Mayıs 1988’de bütün eksikliklerine rağmen bir atılım içine girerek, 1 Mayıs’ların devrimci özüne uygun ve kitlesel olarak kutlanması yolunda ileri bir adım daha attı. Geçtiğimiz yıl sosyalist güçlerin omuz omuza çabaları, Türk-İş’e bağlı ve Bağımsız ilerici sendikal yönetimlerin katkıları ve sınıf bilinçli işçilerin aktif katılımı ile gerçekleştirilen “Merhaba 1 Mayıs” toplantısıyla, 1 Mayıs’lara konulmuş kabul edilen yasağın kırılmasından sonra; bu yıl ki 1 Mayıs, artık alanlara taşıdığı bir gün olarak yaşandı. Devrimci-sosyalist güçlerin çabaları ile 1 Mayıs geleneği, devrimci özüne uygun olarak yaşatıldı. Burjuvazinin bütün engelleme, önleme çabalarına rağmen, İstanbul’da 1978’den bugüne, en kitlesel bir 1 Mayıs yaşandı. Bu 1 Mayıs; öncesi, 1 Mayıs günü ve sonrası ile devrimci işçi hareketi ile reformizmin ayrıştığı, işçi hareketi için önemli deneyler ve dersler kazandıran günler oldu.

1 Mayıs 1988 Öncesi Ve Hazırlıklar

Bu 1 Mayıs, Türkiye işçi hareketinin eylemlerinin yükseldiği, ekmek ve özgürlük uğruna kitlesel mücadelesinin yaygınlaştığı bir döneme denk düşmekteydi: Yalnız işçi hare-

keti değil, başta öğrenci gençlik olmak üzere tüm toplumsal muhalefetin yükseldiği bu dönem, işçilerin 1 Mayıs'ları artık alanlara taşımalarının maddi zeminlerini oluşturmuştu. İşçi sınıfının burjuvaziden kopuşmasını savunan devrimci sendikal önderlerin, işçi hareketi içinde gücünün artması ve işçi hareketi içinde gelişen eylem birliği ruhu da, bu maddi zemini güçlendirmekteydi. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, geçtiğimiz yıl İstanbul'da bir salonda da olsa, görkemli biçimde kutlanan 1 Mayıs'ta bu yıl alanlara çıkılmasının ön zeminini hazırlamıştı.

Gazetemizin geçen sayısında da yazdığımız gibi, bizler işçi hareketinin ve sol güçlerin birleşik gücünün oluşturularak, 1 Mayıs'ı alanlara taşımının gerektiğini belirtiyorduk. Bunun için gerekli olanın devrimci politika ve önderlik olduğunu söylüyorduk. Yasal olarak yayınlanan siyasal dergiler ile gençlik dergilerinin çok büyük çoğunluğunun da, 1 Mayıs için güçlerini birleştirmeye karar vermesi ve 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanması yönünde çaba göstermeyi, güçlerini birleştirmeyi taahhüt etmesi çalışmaları hızlandırıyordu.

Ülkemiz işçi ve sosyalist hareketinin mevcut durumunda, devrimci sendikal önderlerin bir çekim merkezi oluşturmalarının, devrimci işçi hareketinin inisiyatifi ele alabilmesi için zorunlu olduğunu, yayın hayatımızın ilk gününden beri ısrarla belirtiyoruz. 1 Mayıs'ın devrimci özüne uygun ve kitlesel kutlanması için girişilen çabalarda da, aynı konuda ısrarlı olduk ve bunun gerçekleştirilmesinin başarı için ön şart olduğunu vurguladık.

Öte yandan, sosyalist güçlerin bu konudaki kararlılığının farkında olan SHP içindeki ve SHP'den kopuşamayan reformist güçler de, 1 Mayıs'ın kutlanması için harekete geçiyorlardı. Türk-İş'e bağlı ve Bağımsız sendikalardan 6'sının bir araya gelmesi ile miting için başvuru yapacak bir heyet oluşturuluyordu. Heyet oluşturulurken geçen yılki Mayıs kutlamalarında aktif olarak katkı sağlamış Laspetkim-İş ve Genel Hizmet-İş Sendikası ise dışarıda tutuluyordu. Mitinge izin verilmemesi karşısında, dergiler platformunun 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanması doğrultusundaki çabaları Tertip Heyetinden yeterli bir desteği bulamıyordu, 1 Mayıs'tan bir hafta önce 12 dergi tarafından düzenlenen kitlesel basın toplantısına, konuşmacı olarak gelmesi gereken Tertip Heyetinden hiçbir temsilci gelmiyor, yine başvuru yapan sendikalarının Genel Başkanları da katılacaklarını bildirmelerine rağmen bu toplantıda bulunmuyorlardı.

1 Mayıs mitingine izin verilmeyeceğinin anlaşılması üzerine, devrimci çevrelerde "bu sene 1 Mayıs'ta mutlaka alanlarda olunması" konusunda bir ısrar ve kararlılık ortaya çıkarken, o ana kadar resmi olarak devrede bulunmayan A. Baştürk de devreye giriyordu. Ve iki ayrı eğilim netleşiyordu. 1 Mayıs günü grev alanlarında grevcilerle birlikte olunmasını savunanlar (İstanbul'da İstiklal Caddesindeki Emek İnşaat Grevinin ziyaretini ve 1 Mayıs Alanına gidilmesini savunanlar) ve ertesi gün gazetelerde ilan ettikleri gibi Abdullah Baştürk'ün katılımıyla Bakırköy Zafer sinemasında basın toplantısı yapacaklar. Polisin baskısı ile sinema sahibinin de yerini vermekten vazgeçmesinden sonra, gazetelerde de duyurdukları gibi SHP İstanbul İl Binasında buluşup, Taksim'e çelenk koymak isteyenler...

İşte, 1 Mayıs'a gelirken işçi hareketi bu durumla karşı karşıyaydı,

1 Mayıs Ve İki Ayrı Tutum

Bu iki ayrı tutum, sendikalar ve sendika yöneticileri düzeyinde olduğu kadar, işçiler arasında da yoğun bir tartışmaya neden oluyordu, DİSK Genel Başkanı unvanını öne çıkaran SHP milletvekili Abdullah Baştürk, SHP yöneticileri ve “bilimsel sosyalist” olduğunu söyleyebilen, ama kimisi resmen de SHP üyesi olan sendikacılar, işçi hareketini SHP’nin peşine takan formüller ileri sürüyorlardı. Bu reformist mihrak, her türlü “hileyi” de kullanarak (örneğin; basın açıklamaları ve ilanlarında kendilerini destekleyen sendikaların adını saymak yerine SENDİKALAR diyerek, yanlış algılanmalar yaratmak gibi) hareketi, SHP’nin kuyruğuna takıyordu. SHP Genel Başkanı Erdal İnönü’nün “Bugün kırılara gitme günüdür!” açıklamalarının olduğu gün, işçileri ve emekçileri utanmadan SHP İl Binasında toplanmaya çağırıyorlardı.

Öbür taraftan, yeterli devrimci uyanıklığın ve aktivitenin gösterilmemesi üzerine, reformizme ve onun kontrolündeki sendikalara geçmiş inisiyatif, devrimci sendikal bir çekirdek oluşturularak ele alınıyordu. 1 Mayıs’ı salonlara geri çekmeye karşı çıkan sendikal önder ve sendika şubeleri giderek artıyor, dergiler platformu ile beraber kararlı bir çıkış noktası oluşturuluyordu.

1 Mayıs sabahı Taksim’in birbirine paralel caddesinde işçiler, emekçiler toplanmaya başlıyorlardı. İşyerlerinin sendika şubelerinin büyük bir çoğunluğu devrimci tutumu benimseyerek, burjuvazinin partisinde toplanmak yerine, kendi gücüne güvendiğini ortaya koyuyor, grev alanını tercih ediyordu. SHP milletvekili A. Baştürk ve diğer milletvekilleri ise, sendikacıların umutlarının tersine “dokunulmazlık zırhlarını”, reformist sendikacılara ve onlara kanıp gelen kitleye, kullandırmayacaklarını çok açık ve acı bir dille ifade ediyorlardı. İşçileri, SHP peşine takan güçler ve 1 Mayıs’ın kitlesel gücünü -çok fazla olmasa da- bölen sendikacılar, SHP ve A. Baştürk tarafından yalnız bırakılıyordu. SHP milletvekilleri 150 metrelik mesafeyi bile taksileriyle gidip, dokunulmazlıkları nedeniyle kendilerine karışılmadan anıta çiçek koyuyorlardı. Bunun adı da, 1 Mayıs kutlaması oluyordu. SHP tarafından terkedilen güçler, alana gitmek isteseler de polislerin saldırısı ile dağıtılıyorlardı.

Taksim’in SHP kanadında bunlar olurken, 3-4 bini aşan işçi, emekçi, genç de Emek İnşaat Grevini ziyaret etmeye geliyordu. Grev ziyaretinin 10:30’da olduğunun bilinmesine rağmen, SHP önünde 10:15’de başlatılan olaylar, İstiklal Caddesinde de protestoya erken başlamak zorunda bırakıyordu. Ve caddeler “Yaşasın 1 Mayıs”, “1 Mayıs Engellenemez”, “Kahrolsun Faşizm” sloganları ile inliyordu. Polisin vahşice saldırısı, sokaklara kaçanların yeniden toplanması. Ateş açan polisler, yerlerde sürüklenenler...

Her şeye rağmen, 1978’den bu yana İstanbul’daki en kitlesel 1 Mayıs yaşıyordu. Kitleler 1 Mayıs’ları yasaklama girişimlerine tepkileri en güçlü şekilde dile getiriyorlardı.

1 Mayıs Ve Öğrettikleri

1 Mayıs’ı yaşatma girişimleri devrimci işçi hareketinin canlanmasını, kendine güvenmesini getirmiştir. Devrimci sendikal önderlerin ilk baştan bir odak oluşturarak inisiyatifini ele almayı başaramamalarına rağmen, ayrışmanın hızlanmasıyla bunun gerçekleş-

mesi, eylemin başarısının teminatı olmuştur. Bu eylem de göstermiştir ki, reformistler işçi hareketinin ileri kesimleri içinde -sanıldığı gibi aksine- önemli bir güç değildiler. Devrimci işçi hareketi, reformizmi yalnız nitel değil, nicel olarak da aşabilecek güce sahiptir.

SHP'yi hala "sol" güçler arasında sayanlar, işçileri SHP'nin kuyruğuna takmak isteyen reformistler, işçi hareketinde gelişecek ayrışmayla, hak ettikleri yere gönderilmelidir. SHP'nin 1 Mayıs'a karşı tutumu da, geniş işçi kitleleri içinde teşhir edilerek açığa çıkarılmalıdır.

DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün, bugün artık öne çıkan kimliği SHP milletvekilliğidir. Kararlarında ve tutumlarında DİSK'in devrimci birikimini temsil edebilecek öncü işçileri, kaale bile almamaktadır. Geçen yıl çağrılı olduğu "Merhaba 1 Mayıs'a" gelmek yerine, İzmir'de SHP ilçelerini dolaşmayı tercih eden Baştürk'ün, milletvekili dokunulmazlığına güvenip "kabadayılık" yapmasının, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğinin yaşatılması ile bir alakası yoktur.

Reformizmin temsilcisi siyasal dergilerin, gelişen ayrışmada gerçeği yansıtmayan tavırları, devrimci güçler tarafından yeterli uyanıklığı göstererek açığa çıkarılmamıştır. Reformizmin kardeş iki dergisinin, "Emek İnşaat'dayız, ama oraya da kimi arkadaşlarımız gider" şeklinde açıklamaları karşısında yeterince net tutum alınıp, gerçek tavırları sergilenememiştir. Ve herkesin de gözleri önünde yaşandığı gibi, sendikalardaki yöneticileriyle ve esas kadrosal güçleriyle, kitleleri SHP'nin kuyruğuna takmaya çalışmışlardır. Eylem birliklerinde bu tür, gerçeğe dayanmayan tutumları göz önüne almak ve daha dikkatli davranmak zorunlu olmaktadır.

Yine kimi siyasal yayınların, 1 Mayıs için oluşturulmuş platformda olmalarına rağmen, atılan adımlara var güçleriyle katılmak yerine, gereken ihtimamı göstermemeleri ve yine kimilerinin "Dergilerin 1 Mayıs için oluşturduğu platformdan" hiç bahsetmemeleri ve çağrıyı yayınlamamaları, kimi devrimci güçlerin ortak iş yapmaya nasıl baktıklarının bir göstergesi olmuştur.

Bütün bu zaaf ve eksiklerine rağmen; bu 1 Mayıs devrimci güçler arasında yapılan birliktelikler ve aslında işin en başında gerçekleştirilmesi gereken devrimci sendikal yapı ve önderler arasında bir çekim merkezinin oluşturulmasının sayesinde, devrimci bir çıkış olarak gerçekleştirilmiştir. Burjuvazi ve burjuva güçlerle ayrışmalar gerçekleşmiştir. Öncü işçiler, düzinelerle kitaptan edinemeyecekleri deneyleri, bu çalışmalar ve eylemle elde etmişlerdir.

* Emek Dünyası Dergisi, Sayı: 5, Sf: 16, Yıl: 1988

1 MAYIS SÜRÜYOR*

1 Mayıs'ta burjuvazinin kanlı tertibi karşısında Emek, Emek Dünyası, Yöneliş der-
gileri işçi, emekçi ve gençleri ortak mücadeleyle, 1 Mayıs'ı sürdürmeye çağırdılar.
Özel sayı olarak da basılan çağırışı yayınlıyoruz.

İşçiler, Emekçiler, Gençler...

İşçi sınıfının Uluslararası Birlik-
Mücadele-Dayanışma Günü 1 Mayıs
gelenliğini hep beraber yaşattık. Dev-
rimci güçler, öncü işçiler 1 Mayıs'a sa-
hip çıktık. "Şalterleri kapayarak, üreti-
mi durdurarak, marşlar söyleyerek, a-
lanlara çıkarak 1 Mayıs'ı devrimci ö-
züyle yaşattık.

Bütün saldırılara, ihanetlere, oyun-
lara rağmen 1 Mayıs alanlarda yaşatıl-
dı. 35 işçi ve emekçi kardeşimizi 1 Ma-
yıs 1977 katliamında şehit verdiğimiziz,
adını hep beraber 1 Mayıs Alanı koy-
duğumuz Taksim Meydanı'nda yaşat-
tık, "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gu-
lan", "1 Mayıs Engellenemez", "Kah-
rolsun Faşizm" sesleriyle saatlerce
yankılanan 1 Mayıs Alanı çevresine
hakim sınıflar saatlerce egemen olama-
dı.

Bayraklarımızla, pankartlarımızla,
sloganlarımızla 1 Mayıs Alanı'na yürüyen bizler, sosyalist ve devrimci güçlere, işçi, e-
mekçi, genç kitlelere engel olabileceklerini umanlar, terörle devrimci güçleri sindirebile-
ceklerini sananlar bir kez daha yarıldılar.

Dün 1 Mayıs alanına yürüyen devrimci güçlerin üzerine saldıranlar, hedef gözeterek
ve öldürmek için ateş açanlar, Mehmet Ali Dalcı'yı öldürenler; 1977 1 Mayıs Katliamını
düzenleyenlerdir. Mevcut sömürü ve esaret düzenini sürdürmek isteyen emperyalist gü-
çlerin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin uşaklarıdır.

Sermaye çevreleri, 1 Mayıs gelenliğini zayıflatabilmek için yaymaya çalıştığı "1 Ma-
yıs Kanlı Olur" yalanına malzeme sağlamak, halkı korkutmaya, devrimci güçlerden ko-
parmak amacıyla tertiplere girişmekte, saldırılar, katliamlar düzenlemektedir. 1 Mayıs gü-
nü Mehmet Akif Dalcı'yı öldürenler ve onlarca kişiyi yaralayanlar, kitlelere öldürmek i-
çin kurşun sıkıyanlar önceden hazırlanmış bir planın piyonlarıdır. Katiller profesyonel bir

çetenin, maşalarıdır.

Bu tertip, yukarıdan düzenlenen ve emirle gerçekleştirilen bir tertiptir. Bu tertipler a-
çığa çıkarılmalıdır ve çıkarılacaktır.

Bütün ülkelerin tarihi göstermiştir ki; işçileri, emekçileri, gençleri terörle, silahla sus-
turmak mümkün olmamıştır, olamayacaktır da. Onların şiddeti arttıkça, daha da kenetle-
nen devrimci güçler ve emekçi halk gereken cevabı verecektir...

Gelecek 1 Mayıs'ta polisin ateşine, copuna, panzerine karşı göğüslerini gererek yü-
rüyen devrimci işçi ve öğrencilerindir.

Gelecek bizlerindir... Gelecek işçilerindir... Gelecek gençlerindir... Gelecek sosyaliz-
mindir...

İşçiler, Emekçiler, Gençler...

1 Mayıs sürmektedir, ölülerimizi kaldırına dek, tutuklu bütün arkadaşlarımız işken-
ceden kurtulana dek 1 Mayıs sürecektir...

Bu vahşi saldırıyı ve tertibi ortaya çıkarmak için el ele, omuz omuza saldırganların,
işbirlikçilerin, hainlerin üzerine yürüyelim...

Burjuvazinin ve onun tüm temsilcilerinin gençleri, işçileri, emekçileri bölme, birbi-
rinin karşısına çıkarma oyunlarını bozalım...

İşyerlerinde, okullarda, alanlarda sesimizi yükseltelim... . Her alanda devrimci kitle
eylemleriyle 1 Mayıs'ı yaşatalım.

1 Mayıs şehidimizin cenaze törenini 1 Mayıs yürüyüşü olarak yapalım.

YAŞASIN 1 MAYIS BİJİ YEK GULAN!

1 MAYIS ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN GENÇLERİN EYLEM BİRLİĞİ!

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

* Emek Dünyası Dergisi, Sayı: 17, Sf: 16, Yıl: 1989

1 MAYISLAR YAŞAYACAK*

Burjuvazinin ve uşaklarının estirdikleri teröre, katliamlara, ihanetlere ve yalanlara rağmen, Devrimci proletarya hareketi, 1 Mayıs'ları emperyalizme, faşizme ve kapitalizme karşı mücadelesini yükselttiği günler olarak yaşatacaktır.

İşçi sınıfının 1 Mayıs geleneğini önleyebilmek sermaye çevrelerinin yıllardır en büyük arzusu olmuştur. 1 Mayıs'ı tatil yapıp, adını "Bahar ve Çiçek Bayramı" yapanlar, onlardır. Her 1 Mayıs öncesi komünistleri, devrimcileri evlerinden toparlayıp nezaretlere atanlar, onlardır. Kontr-gerilla çeteleriyle, panzerleriyle kitle katliamları düzenleyenler, onlardır. 1 Mayıs'ı önleyebilmek için resmi tatil yapmaktan çıkararak, yine onlardır.

Burjuvazinin temsilcilerinin ve uşakları bütün bu çabalarına rağmen, 1 Mayıs geleneği devrimci işçi hareketinin bağrından söküp atamamıştır. 12 Eylül'ün yasaklama çabaları da 1987'de "Merhaba 1 Mayıs" toplantısıyla kırılmış, 1988'de devrimci işçiler, emekçiler, gençler yine 1 Mayıs Alanı'na yürümüştür.

Bu yıl da yasal miting girişimleri yasaklanarak, günlerce yapılan operasyonlarla, alınan tedbirlerle korku havası yaratılmaya çalışılmıştır. 1 Mayıs günü ise, egemen güçler ve ANAP iktidarı hazırladıkları tertiple 1 Mayıs Alanı'na yürüyenleri kurşunlatmışlar, terör estirmişlerdir.

1 Mayıs'ın önlenmesi ve devrimci geleneğinden kopartılması konusunda bütün sermaye çevreleri ve partileri hemfikirdirler. DSP ve DYP başkanları Ecevit ve Demirel dün başbakan oldukları 1979 ve 1980'de zorla ve terörle önlemeye çalıştıkları 1 Mayıs'ı. bugün saptırmak yoluyla engellemeye çalışmaktadır. Sözde uzlaştırıcı bir tavır gibi, işçilere başka bir bayram günü "armağan" etmeyi öneriyorlar. işçiler 1 Mayıs'ı kanlarıyla, terleleriyle bir mücadele günü olarak yaratmışlardır, sermayenin temsilcilerinin ihsanlarına ihtiyaçları yoktur...

Sermayenin işçiler, emekçiler içindeki "Truva Atı" rolünü üstlenen SHP ise son üç yıldır, 1 Mayıs'lara sahip çıkar görünerek önlemeye çalışmaktadır. Özal'ların tehdidi üzerine ucuz kahramanlık yapmaya girişenler 1 Mayıs'tan vazgeçtikleri gibi, bütün SHP'li-leri de 1 Mayıs gösterilerine katılmamaya çağırmıştır.

Dün cezaevlerinde insanlık onuru için direnen devrimci tutsakların açlık grevlerini şiddet eylemi diye niteleyerek kırmaya çalışan SHP yönetimi, şimdi de 1 Mayıs Alanına kararlılıkla yürüyen devrimci güçleri "sorumsuzlukla" suçlamaya girişmiştir.

İşçi düşmanı, sarı sendika ağası Türk-İş Başkanı Şevket Yılmaz'la kolkola caddede dolaşmayı "1 Mayıs Yürüyüşü" sanan SHP Başkanı Erdal İnönü ve şürekasıdır, sorumsuz, ihbarcı ve işçilere yıllardır ihanet içinde olan işçilere ihanet eden ve demagojilerle 1 Mayıs'ı önlemeye çalışan burjuva partileri ve sarı sendikacılar olmamıştır. "Her şart altında 1 Mayıs'ı yapacağız" diye açıklama yapan sendikacıların "1 Mayıs Kutlama Komitesi" de, işçileri terk ederek, yalnız bırakmışlardır.

Önce, yasal miting izni sağlanmamasına rağmen şehitlerimizin yattığı, tüm devrimci güçlerin ve öncü işçilerin gösteri yapılmasında birleştikleri 1 Mayıs alanı yerine, işçileri

Şişli'ye çağırarak güçleri böldüler. Kendini devrimci, sosyalist niteleyen kimi çevreler, kimi sosyalist işçi önderleri, sendikacılar da, net bir tutum koyarak geçen yıl olduğu gibi devrimci işçi hareketi ile reformizmi ayırıştırmak yerine sendikacıların bu girişimine ortak oldular.

Bu sendikacılar SHP'nin direktifi ve hükümet güçlerinin emri ile ayrı bir alana çağırıldıkları üyelerini bile yalnız bıraktılar. Provokasyona ortak oldular, yanlarına inip kararlarını kendileri açıklama cesaretini bile gösteremediler. 1 Mayıs günü yaptıkları açıklamayla kendi üyelerine sabahdan katılmama haberini ilettiklerini söyleyerek, Evren'lerin, Özal'ların ve sermayenin tüm temsilcileriyle aynı ağzı kullanarak "meydanlardakiler işçiler değildi" demagojisine katıldılar.

Tutuklananların, yaralananların büyük çoğunluğu gibi öldürdükleri devrimci de, işçiydi. Meydanlardakilerin işçiler olmadığı utanmazca bir yalandır.

Evet, meydanlarda yalnız işçiler yoktu. Meydanlarda işçilerle beraber omuz omuza yürüyenler emekçiler, gençler, aydınlardı. Meydanlardakiler sosyalistlerdi, devrimcilerdi.

Sermayenin işçileri, gençlerle, aydınlarla, emekçilerle, karşı karşıya getirme oyunları boşunadır. Son bir ayki eylemleriyle bir kez daha ve canlı olarak tüm toplumsal muhalefete önderlik etme yetenek ve gücünü ortaya koymuş işçilerle, tüm kesimlerin ve özellikle devrimci öğrenci gençlerin omuz omuza olacağı açıktır.

Çünkü amaçlar birdir, hedefler birdir, düşmanlar birdir.

Hepimiz emperyalizme, işbirlikçilerine, sömürülerine, baskı ve zulüm düzenlerine karşıyız.

Hepimiz insanca bir yaşam, özgürlük istiyoruz, emperyalizme hayır, diyoruz, kurtu-

luşumuz sosyalizm diyoruz...

Sermayenin ve faşistlerin işçileri ve gençleri bölme, devrimci, sosyalist güçlerden koparma çabaları ve girişimleri boşa çıkarılacaktır.

Burjuvaziden bağımsız bir devrimci işçi hareketinin birliğini sağlamak bu açıdan çok önem taşımakta ve aciliyetini hissettirmektedir.

**Burjuvazinin Terörü de Demagojisi de Boşa Çıkarılacaktır.
Burjuva Partileri İşçilerin Dostu Olamaz
1 Mayıs'ta İşçileri Bölen Ve Yalnız Bırakan Sendikacılar Hesap Vermelidir.
Devrimci İşçi Hareketinin Birliğini Sağlamak İçin Görev Başına!**

* Emek Dünyası Dergisi, Sayı: 17, Sf: 16, Yıl: 1989

1 MAYIS'I YAŞATACAĞIZ*

Tüm sınıf bilinçli militan işçiler olarak, devrimci örgütlü güçlerle birlikte 1 Mayıs'ta her türlü yasağı kırarak kararlı kavgaya hazırlanmalı, tüm baskılara rağmen 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda yaşatmalıyız.

Emek dünyası

SERHILDAN JİYANE
Nusaybın yürüdü, Cizre izledi. Cizre'ye Silvan arka çıktı. Diyarbakır Silvan'ı takip etti. Devlet, değişik sivil em biricimleriyle beklediği yetenekleri gösteren halk yığınları karşısında adeta panığe düştü.

DOĞU AVRUPA'DA SEÇİMLER NEYİ GÖSTERİYOR
O ülkelerdeki komünist partilerinin nasıl politikaları yüzünden bugünkü duruma ulaştığını doğaldır. (sayfa 3)

ALTERNATİF: DEVRİMCİ ÇÖZÜMDÜR
Nusaybin'in silvan, silvan'ın silvan'ın ortak direnişine uygun birleşik bir politik önderlik kendilerini her zamanından daha acil bir işleme olanak dayatmaktadır. (sayfa 4)

DİSK POLİTİK ÇIKAR ARACI YAPILAMAZ
Abdullah Şeşterik, DİSK'Y' üyelerinin kısıldığı dönemlerde hatırlayarak kendisine salsın yapıyor. (sayfa 10)

8 MART'I YAŞATTIK
1990 8 Mart'ı, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanacak, alanlarda, salonlarda çocuklara kurtulacak. (sayfa 12)

1 Mayıs 1990, dünya emekçilerinin, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halklarının yeni bir mücadele ve birlik günü olarak büyük önem taşıyor.

Bütün dünyada Batı emperyalizminin çürümüş, yozlaşmış düzeninin üstünlük propagandası yoğunlaştırılıyor. Sosyalist sistem ve dünya devrimci sürecinin güçleri bir dağınıklık ve yeniden yapılanma sancısı yaşıyor. "Proletarya öldü", "devrimler tarihe karıştı" yaygarasıyla dünya emekçilerinin bilinci köreltmeye çalışılıyor. Böyle bir ortamda, özellikle emperyalist yeni sömürgecilik zinciri altında bunalan ve yoksullaşan ülkelerin proleterlerine, emekçilerine, devrimci güçlerine büyük bir görev düşüyor.

150 yıllık mücadele tarihinde, sermayeye karşı büyük zaferler kazanan; devrimlerle dünyanın düzenini değiştirmeye koyulan; marksizmi-leninizmi somut mücadele örgütlenmesine ve sosyalist toplumları yaratmaya kadar geliştiren; sosyalizmi onun evrensel ve devrimci ilkelerini tarihe kazıyan dünya işçilerinin ve ezilen halklarının 1 Mayıs 1990'da ayağa kalkması, alanlara yürümesi; kapitalist emperyalizm karşısında gücünü, iradesini ve hedeflerini bir kere daha ortaya koyması hayati bir önem taşıyor.

Ülkemiz açısından 1 Mayıs eylemi, daha da önemli bir döneme rastlıyor.

Sermaye Cephesine Karşı Kürt Halkıyla Mücadelede Birlik

Birincisi; Türkiye'de faşizmin onca baskısına karşın yükselen işçi eylemleri, gençliğin dinamik, militan atılımlarıyla ve giderek emekçi köylülükten yükselen kitlesel tepkilerle birlikte, toplumsal muhalefeti devrimci bir kitle kabarışına doğru taşıyor. Tekelci kapitalist düzenin bekçileriyle emekçi sınıfların arasındaki sosyal çatışma, tüm "ulusal muhabakat", "toplumsal barış" nakaratlarına rağmen derinleşiyor.

Daha da ötesinde Kürt halkı TC. devletinin onyıllardır artarak uyguladığı terör ve

yok etme politikalarına karşı güçlü bir ulusal diriliş ve silkinişle kitlesel direnişlerini “infada” düzeyine yükseltiyor.

Kuzey Kürdistan’da devrimci kabarış kitleleri sarıyor; ulusal ve toplumsal kurtuluş kavgası, devrimci güçlerin eylem sınırlarını aşarak yığınsal devrimci eylemlere yükseliyor.

Halepçe Katliamı’nın yıldönümüyle başlayan, Newroz ve sonrasında gelişen kitlesel protesto hareketleri, Nusaybin, Cizre, Diyarbakır, Batman ve diğer ilçelerdeki kepenk kapatma eylemleriyle birlikte, yaşlısı, genci, kadını ve “küçük generalleriyle Kürt halkının onyıllardır ilk defa ulusal iradeleri etrafında birleşerek güçlü bir halk hareketine yöndiklerini; korku, duvarını aşarak güçlerini dosta düşmana gösterdiklerini müjdeliyor.

Uyanan dev, cüceleri ürkütüyor. Türkiye’nin şoven ve despotçu burjuvazisi, işbirlikçi Kürt burjuvalarıyla da birlikte, yükselen Kürt “infada”sı karşısında irkiliyor. ABD ve Batı Avrupa yetkilileri, durumu “çok ciddi” olarak nitelendiriyor. MGK acele toplanıyor ve hem Türkiye’de hem de Kuzey Kürdistan’da yükselen devrimci kabarış bastırmak için tüm burjuva güçleri, Özal aracılığıyla, “anti-terör politika” etrafında “ulusal mutabakat” sağlamaya çağırıyor. Süleyman Paşa ve Erdal Paşa, TC devletinin “birlik ve bütünlüğünün” yılmaz bekçileri olarak, 12 Eylül rejimine ve onun Cumhurbaşkanına gereken desteği vererek burjuva cephenin birliğini sağlıyorlar.

Erdal paşa “silaha karşı silah” diyor. Kürt halkı ve tüm devrimciler bunun anlamını çok iyi biliyorlar: Sağcısından SHP’sine kadar tüm sermaye partileri, Kürt halkı, Türkiye emekçileri ve devrimci güçleri karşısında yeni bir karşı-devrim saldırısı için anlaşılıyorlar. TC. ordusu, emniyet güçleri ve mahkemeleri bu “ulusal anlaşma”dan güç alıp saldırıyı her alanda yoğunlaştırıyorlar.

Bu saldırı karşısında Türkiye işçi sınıfına büyük görev düşüyor. Sınıf bilinçli işçiler bu saldırı karşısında tüm işçileri bilinçlendirmek; Kürt halkının özgürlük kavgasını desteklemek için fabrikalarda, grevlerde eylem alanlarında açıkça tavrını koymak zorundadır.

Newroz eylemleri sırasında Kürt halkı, özel timlerin kurşunlarına, katliama karşı kadın, çocuk demeden yürürken, Türkiye’de işçiler ve devrimci güçler olarak bu yüce başkaldırma eylemlerini desteklemek; tüm ülkeye yaymak için ne yaptık? Gençlerimiz dışında birşeyler yaptığımız söylenemez. Bu eksikliğimizi görmek zorundayız.

Bu ortamda, 1 Mayıs 1990’da, Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve devrimci güçleri olarak yığınsal eylemlerimizi en başta Kürt halkının haklı ulusal davasını, dirilişini desteklemek; TC devletinin terör ve katliam politikasına “dur” demek için yükseltmeliyiz. Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini kitlesel eylemlerimizde, şiarlarımızda, grev mücadelelerimizde, boykot ve direnişlerimizde somutlaştırmalıyız. Kürt halkına, kendisini yok etmeye kalkışan burjuvazinin ve onun terör güçlerinin Türk ulusunu. temsil edemeyeceğini: Türk ulusunun ezilen, emekçi milyonları olarak Kürt halkına karşı düşmanlık değil saygı, dayanışma ve destek tutumu içinde olduğumuzu; “Türklük” adına yapılan tüm baskı ve katliamları lanetlediğimizi, izin vermeyeceğimizi eylemlerimizde somutlaştırmalıyız.

İşçi Sınıfıyla Devrimci Güçlerin Eylem Alanlarında Birliği

1 Mayıs 1990'ın ikinci önemi; işçi sınıfının eylemleriyle devrimci güçlerin mücadelesini 1 Mayıs eylemlerinde birleştirmek ve kaynaştırmak görevinden kaynaklanmaktadır.

12 Eylül rejiminin, TC devletinin inatçı baskı politikaları artık işçi sınıfının hak arama mücadelesini dizginleyemez durumdadır. Tekelci kapitalist egemenliğin işçi sınıfını dizginlemek için öne çıkardığı dalga kıranlar olarak SHP ve sosyal-demokrat sendikacılık ile Türk-İş gerici yönetimi artık eski etki ve denetleme güçlerini kaybetmektedir.

1 Mayıs 1987, 88, 89'da işçi ve emekçi kitlelerin, devrimci güçlerle birlikte eylem alanlarına yürüyüşünü engellemek, bölmek için çaba harcayan sosyal-demokrat sendikacılar odağı, geçen yılki Mecidiyeköy ihanetiyle birlikte güvenilirliğini yitirmiştir. Son Türk-İş kongresinde de sağcı, gerici sendikacılarla koltuk kapma yarışından fiyaskoyla çıkan sosyal-demokrat sendikacılık çapsizliğini, uzlaşmacılığını göstermiş; insiyatifi zayıflamıştır.

Bu şartlarda işçi sınıfı hem yükselen grev eylemlerinde, hem de 1 Mayıs eyleminde, yeni, militan, ilerici bir sendikal önderler odağını oluşturup güçlendirerek ileriye doğru atak yapabilir. 1 Mayıs 1990'da bu halka yakınlaşmıştır ve sosyalistlerin, devrimci güçlerin desteğiyle ileriye taşınmalıdır.

Yükselen işçi eylemlerinin 1 Mayıs'ta daha da yaygınlaşıp kitleselleşeceğini gören tekelci burjuvazi, yeniden SHP'yi ve Türk-İş gerici yönetimini devreye sokma planları yapmıştır. Ancak çaresizdir. Bu uzlaşmacı güçler, işçi sınıfını 1 Mayıs'ta kitlesel mitinglerle alanlara yönlendirirlerse, eylem onları aşar ve devrimci güçlerle bütünleşir. Eylem alanlarından uzak tutmaya çalışsalar, işçi eylemini bu çembere sıkıştıramazlar.

Nitekim 6-7 Nisan'da yapılan Türk-İş Başkanlar toplantısı, genel kurul kararına rağmen, 1 Mayıs'ta alanlara yürüyüşü göze alamamış ve eylemleri fabrikalarda bildiri okumaya sıkıştırmaya yönelmiştir. Türk-İş gericiliğinin bu çemberi artık çok dardır, etkisizdir ve işçi sınıfının 1 Mayıs'ta alanlara yürüyüşünü engelleyemeyecektir.

Bu şartlarda İstanbul'da toplanan, Türk-İş'e bağlı ve bağımsız sendikaların 40 şube temsilcisinin, gerici sendikal yönetiminin kararını tanımayarak, işçi sınıfını 1 Mayıs alanına çağırarak kararlı tutumu tüm sınıf bilinçli işçiler, sosyalist ve devrimci güçler tarafından desteklenmeli; hayata geçmesi için aktif görev üstlenilmelidir.

Bu çağrı sadece 1 Mayıs'la Sınırlı kalmamalıdır. Tüm grevlerde ve üretimi durdurma eylemlerinde işçi kitlelerinin mücadelesinde ana çekim ve yönlendirme odağı olarak devrimci sendikal önderlerin, ilerici şube temsilcilerinin, tabanda yaygınlaşan işyeri komiteleri örgütlenmesine dayanan eylemde önderliği hayata geçirilmelidir. Türk ve Kürt işçilerinin gerici sarı ve uzlaşmacı sendikacılık zincirlerini aşarak devrimci bir sendikal yapılanmayı birleşik eylemleriyle yaratmaları, böyle bir önderliğin pekiştirilmesiyle mümkün olacaktır.

1 Mayıs Eylemi Yaygınlaştırılmalıdır

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yeni bir devrimci dalganın yükselmeye yöneldiği günümüzde 1 Mayıs eylemleri tüm emekçi halkların devrimci güçlerin başçekiciliğinde burjuva cephesine gücünü ve iradesini gösterdiği devrimci kitle eylemlerine dönüşebilmelidir.

Herşeyden önce, geçen senelerden ders çıkararak, 1 Mayıs eylemlerini tüm ülke sathına yaymak; fabrikalarda, sanayi bölgelerinde, okullarda ve semtlerde aktif kitle katılımıyla 1 Mayıs eylemlerini örgütlemek için çalışmalıyız. 1 Mayıs'ı sadece İstanbul'a sınırlı kılmamalı, Kuzey Kürdistan'da ve bölgelerde kitlesel eylemleri etkin kılmak için görevlerimizi üstlenmeliyiz.

Kuşkusuz 1 Mayıs eylemi en başta İstanbul ve Diyarbakır'da odaklaşacaktır. İstanbul'da ilerici, sendikal önderlerin ortaya koyduğu "1 Mayıs Alanı'na" iradesini tüm devrimci güçler desteklemeli en geniş yığınsal katılımı bir mitingin gerçekleşmesi yolunda aktif görev almalıdırlar.

İşçi sınıfına "1 Mayıs Alanı'na çağrısı devrimci sendikal önderlerin ve şube temsilcilerinin kendi aralarında oluşturacağı bir odak tarafından yapıldığı takdirde, bu çağrıyı örgütlü devrimci güçler desteklemeli ve eylem birliğini bu odak etrafında sağlamalıdır.

12 Eylül rejimi ve TC devleti işçi sınıfının 1 Mayıs Alanı'na yürüyüşünü engellemeye, yasaklamaya kalktığı takdirde, kuşkusuz bu tartışılmaz hakkımızı söke söke almak için burjuvaziyle hesaplaşmaya girişeceğiz.

Tüm sınıf bilinçli, militan işçiler olarak, devrimci örgütlü güçlerle birlikte 1 Mayıs'ta her türlü yasağı kırarak kararlı kavgaya hazırlanmalıyız.

1990 1 Mayıs'ında işçi sınıfının ortaya koyacağı tavrın başlamış ve başlayacak olan toplu sözleşmeler üzerindeki belirleyici etkisi göz önüne alınarak, işçi sınıfımızın olaylara salt ekonomik açıdan yaklaşan kesimlerinde 1 Mayıs 1990'da kararlı ve militan bir tutuma çekilmesini sağlamalıyız.

Faşist devletin tüm engellerini aşmalı, işçi sınıfının kitlesel eyleminde devrimci güçlerin birliğini sağlamalıyız.

* Emek Dünyası Dergisi, Sayı 28 ek, Yıl: 1990

91 1 MAYIS'I YENİ BİR ANLAYIŞ GETİRDİ*

1 Mayıs'ta olaylar, gelişmeler ve yeni ayrışma yaşandı. Her sol hareket, parti ve çevre, 1 Mayıs'a kendi taktiği ve yaklaşımları ile girdi- Taktikler ve temel politik yaklaşımlar 1 Mayıs'ın pratiğinden geçti. Şimdi bunun bir irdelemesini yapmak zorunludur..

Son üç sene içinde çeşitli biçimlerde 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamaya yönelen sendikalar, bu yıl ta baştan itibaren "bilinçli" olarak eylem dışı kalmaya çalıştılar. İstanbul'da 7 Nisan'da yapılan işçi-temsili toplantısına bu sendikaların çoğu katılmamıştı. Uzlaşmacı sendikacılar geçen yıllardan biliyorlar ki, işçilerin ezici çoğunluğu, 1 Mayıs toplantılarında tavrını "1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanındayız" sözleri ile ortaya koyuyor. Sendikacılar, 1 Mayıs toplantısına katılmayarak işçilerin devrimci baskısından "kurtulmaya çalıştılar. Ancak, bu kaçış nereye kadar gidecek? Devrimci, ilerici işçilerin toplantılarından ve açık işçi eylemlerinden kaçış, kendilerine "ilerici" diyen bu sendikacıları gerici konuma düşürüyor. Onlar, bununla, aynı zamanda sarı sendikacıların yanına oturmuş olacaklar. Esasın-da İstanbul işçisi bu boyun eğmeci sendikacıları 89 1 Mayıs'ından tanıyor. Uzlaşmacı sendikacılar 89'da polisin baskısına boyun eğip, işçilerin coplanmasını seyrettiler. Sendika yöneticileri o zaman eylemci işçilere tam anlamıyla ihanet etmişlerdi. Zaten daha sonra, aynı sendikacılar "samimi" her hangi bir özeleştirici de yapmadılar. 90 1 Mayısında, sözünü ettiğimiz sendikacılar ortalıkta hiç görünmediler. 89 1 Mayısında sendika yöneticilerinin ihanetine basın toplantısı yaparak tepki gösteren Şubeler Platformu, 90 1 Mayıs'ını kutlamayı doğrudan kendi üzerine aldı. Ancak eylem günü gelip-çatınca, onların da büyük bir çoğunluğu (bunun büyük bir bölümü TBKP yanlısı idi) eylemin hemen öncesine eylemden ayrılaraya yeni bir ihanet örneği ortaya koydular. Sonuçta 90 1 Mayısına yalnızca bir kaç sendika şubesi katıldı. Böylece 88'den itibaren 1 Mayıs eylemlerini kararlı işçiler ve devrimciler gerçekleştirmişlerdir. Eylemci işçiler, polisin askerin, panzerin ve silahın önünde ihaneti gördü, yaşadı. Bundan ders çıkaran devrimci işçiler, 1 Mayıs eylemini sınıf hainlerine rağmen gerçekleştirmeye yöneldiler.

8 sendika uzlaşmacı burjuva Belediye-İş'in önderliğinde bir araya gelip 1 Mayıs için yasal izin(!) istediler. Yaptıkları basın toplantılarında ve basın bildirilerinde Taksim'i ve eğer verilmezse, alternatif olarak Şişli Abide-i Hürriyet alanını istediklerini açıkladılar. Uzlaşmacı sendikacılar açıklamalarına devam ettiler: Eğer buralarda olmazsa, fabrika yemekhanelerinde ve fabrikalara en yakın yerlerde 1 Mayıs'ı kutlayacaklarını belirttiler. Onlar, yaptıkları resmi başvuru ile esasında 1 Mayıs eylemini politik iktidarın kontrolüne almaya çalıştılar. Çünkü işçiler alanlarda ve hele 1 Mayıs Alanında eylemin kontrolünü kendilerine rağmen ele geçirilebilirdi. Bunun için, 1 Mayıs kutlamalarının denetimi iktidarlarca yapılmalıydı. Bu uzlaşmacı sarı sendikacılar, son güne kadar işçileri oyaladılar. Onlar, bunu yapmakla, iktidarın istediğini yerine getirmiş oldular. Devrimci Emek Özel Sayısı'nda, buna işçilerin dikkatlerini çekmişti: Reformistlerin burjuvazi ile uzlaşacaklarını ve 1 Mayıs'ı devrimci özünden saptıracaklarını belirtti. Sonuç, saptamalarımızı doğrulamış oldu. Aynı özel sayımızda, hükümetin 1 Mayıs'ı özünden saptırmak

ve 1 Mayıs alanına yönelenleri tecrit etmek için olasılık olarak 1 Mayıs eylemlerine “izin” verebileceğini belirttik. Ancak, bunu bir olasılık olarak belirttik ve bunun esas amacını ortaya koyup, reddetmek gerektiğini belirttik. Burjuvazi, sendikacıların uzlaşmacı teslimiyetçi tavrını görünce, hiçbir yasal izne gerek duymadı. Uzlaşmacı 8 sendika, gazetelere verdikleri ilanla, 1 Mayıs’ı kutlamış oldular(!)

Sendika şubeler platformu, sendika yönetimlerinin izinden(!) giderek, 1 Mayıs’ın 1 Mayıs Alanı’nda kutlanmasına karşı engel teşkil etti. Şubeler platform, bunu yapmakla, kendini de tüketmiş oldu. Sendika kurumları, tam anlamıyla burjuva politika batağına batmış durumdalar. Onlara bir tekme de mücadeleci işçilerden...

1 Mayıs ve Dergiler Platformu

1 Mayıs sosyalist hareket açısından da politik tutum ve pratik tavır yönünde ciddi ayrışma getirdi. 11 derginin oluşturduğu “Dergiler-Platformu”nun çağrısı ile, içlerinde Devrimci Emek’in de bulunduğu bazı dergiler ve politik çevreler, 1 Mayıs’ta tutum belirlemek için bir araya geldiler. Tartışmalar süresinde Devrimci Emek’le diğer dergiler arasında 1 Mayıs’a ilişkin politik ve pratik tutumda ciddi görüş ayrılıkları çıktı. Onlar, 1 Mayıs’a ilişkin tutumlarını şu sözlerle şiarlaştırdılar: 1 Mayıs fabrikalarda kutlanmalı, fabrikalardan alanlara ve alanlardan 1 Mayıs alanına... Tabi, bunun yanında eğer iktidar izin verirse izin verilen yerde(!) 1 Mayıs’ı kutlayacaklarını belirtiyorlardı. Esasında, bu dergiler 1 Mayıs alanına nasıl çıkmamalıyız diye bunun teorisini yapıyorlardı. Onların bakış açısına egemen olan, iktidarın yasal izniydi. Hesaplar büyük ölçüde buna göre yapılıyordu. Kitleleri ciddi olarak 1 Mayıs eylem hazırlıklarına hazırlamadan, boş bir biçimde oyalanıp durdular. Oluşturulan bu platformda tam bir pasifizm anlayışı egemendi. Devrimci Emek, toplantılara katılan dergileri, “1 Mayıs’ta, 1 Mayıs Alanındayız” dedirtebilmek için çok uğraştı, ancak onların buna niyetleri hiç yoktu. Doğal olarak, 1 Mayıs’ta, 1 Mayıs Alanındayız diyen Devrimci Emek, burada kalamazdı. Öyle oldu. Devrimci Emek, kendileriyle birlikte olmayacağını açıkladı.

Diğer “Sol” Platformda Sorun Nasıl Konuyordu

Dergiler Platformu’na göre daha “sol” politik hareketlerin oluşturduğu 1 Mayıs eylem platformunun 1 Mayıs’a ilişkin tutumu, sonuç olarak Dergiler Platformu’ndan farklı olmadı. Burada da son güne kadar yasal izin verilir verilmez mi tartışması ile zaman geçirildi. Devrimci Emek, daha iyi bir sonuç çıkar, diye buraya katıldı. Ancak, tüm çabasına rağmen, eylem platformu, eylemini yasal izne göre ayarlamaya çalıştı. Söz konusu eylem platformu, 1 Mayıs’a ilişkin tutumunu şu sözlerle şiarlaştırdı: Şalterleri indirelim. Üretimi durduralım! Sokağa, Alanlara Taşalım. Buradaki tutumla, Dergiler Platformu’nun hiçbir farkı yoktu. Fark sadece üslupta olmuştur. Buna rağmen neden bir araya gelmediler anlayamadık. Toplantılara katılanlardan yalnızca Zafere Doğru temsilcisi, Devrimci Emek’i destekledi. Ancak, bu temsilci de eylemle ilgili son kararın alınacağı toplantıya her nedense katılmadı(!)

Kendi içinde tutarlı olan ve söylediklerinde samimi ve içten olan Devrimci Emek, 1

Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız tutumunda yalnız kaldı. Bazı hallerde yalnız kalmayı bilmek gerekiyor. Doğru bildiği yolda yalnız kalmayı bilmeyen bir hareket, amacına ulaşmaz. Belki de hareket olarak yalnız kaldık ancak, devrimci politikalarımızla Türkiye ve Kürdistan proleteriyasının konması gereken tutumunu ortaya koyduk, savunduk.

Pratik Eyleme İlişkin

1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanındayız diyen ve proleteryanın 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanına yürümesi gerektiğini söyleyen komünistler, eylem günü (1 Mayıs günü) 1 Mayıs alanına yönelmek için Tünel'de toplandılar. Hedefleri, koşulları zorlayıp, İstiklal Caddesi'ne çıkmak ve varılabilen yere kadar gitmekti. Ne var ki bazı aksaklıklar bu amacımızı gerçekleştirmemizi engelledi. Şunu belirtmek gerekir, bazen tüm çabamıza rağmen, ve bazen çabalarımız düşündüğümüz eylemi yapmaya imkan vermeyebilir. Ancak, 1 Mayıs alanına gitmek için alana yakın yere toplanmak, polis çemberinin içine girmek ve her tür uzlaşmayı, semtlere kaçışı reddeden bu kararlı insanlar, devrimci anlayışla davrandılar. Bu bile kendi başına çok şey demektir. Proletarya devrimci bir bakış açısına sahip olmadan, ve buna uygun bir çalışma yürütmeden politik iktidarın yüzünü göremeyecektir.

İşçilerin bir kısmı ve sol hareketler, Unkapanı'nda gösteri düzenlemiştir. Gösteride çatışma çıkmış ve büyük bir kitle gözaltına alınmış, bu ara yaralananlar olmuştur. Bunun yanında çeşitli fabrikalarda ve Türkiye'nin çeşitli alanlarında 1 Mayıs eylemleri alanlarda kutlanmıştır. Sermayenin ve faşizmin tüm baskılarına rağmen işçilerin sokağa çıkması olumlu bir gelişmedir. Ve özellikle, sokağa çıkmaya hazırlanan yüzbinlerce toplu sözleşmesi çıkmaza giren işçiler için de örnek bir davranıştır.

Bu ara şunu belirtmek gerekir. Son anda Unkapanı'nda eylem yapmaya karar veren sol çevreler, Vali izin vermediği için bu eyleme karar verdiler. Yoksa her şart altında 1 Mayıs alanına yöneleceğimiz anlayışının bir ürünü değildir. Onlar koşulları değiştirmek yerine, koşulları onları eyleme zorlamıştır.

Bu 1 Mayıs'ta devrimci taktikle kitleleri etkilemek gerekir diyen komünist anlayışla, kitlelere bakarak taktik oluşturmak gerekir diyen oportünist-reformist anlayış arasında ciddi bir ayrışma ve farklılık yaşandı.

Yeni, devrimci 1 Mayısılara hazırlanalım...

* Devrimci Emek Dergisi, Sayı: 4, sf: 28-29, Yıl: 1991

1 MAYIS 1992 GAZİOSMANPAŞA MİTİNGİ YA DA REFORMİST KATILIMLI DEVLET OPERASYONU*

Üzerinden iki ay gibi bir süre geçtikten sonra 1 Mayıs 1992 üzerine düşünce belirtip yazı yazmak ilk bakışta yadırganabilir. Ama, konunun önemi bizi bu sorunu tekrar tekrar ele almaya zorluyor. Bundan sonra da zorlayabilir. Bu nedenle, ilk bakışta yadırgansa bile, konunun önemi kavrandığında, sorunun üzerinde duruşumuzun haklı görüleceğinden hiç kuşumuz yok. Sorunun önemi, geçmiş 1 Mayıs'lerden farklı olarak 92 1 Mayıs'ının faşist TC Devleti'nin, reformist akımları da ortak ederek bir operasyonla geçiştirmiş olmasında yatıyor. Operasyonun "başarılı" geçtiği, Hayri Kozakçioğlu'nun "sağduyulu" davrananlara teşekküründen belli oldu. Elbette Hayri Kozakçioğlu, bu teşekkürünü 1 Mayıs'ı devrimci tarzda kutlamak isteyenlere değil, devletin gösterdiği yerde toplanmayı kabullenerek 1 Mayıs'ı devrimci özünden boşaltanlara etmişti. Kürdistan'da elini kanla yıkamaya alışmış bu adamın teşekkürünün içten olduğundan kimse şüphe etmemelidir. Buna sonra tekrar döneceğiz. Ondan önce, devlet operasyonunun nasıl başladığına ve aktörlerin kimler olduğuna bakmamız gerekiyor.

Birinci Baraj: SHP Destekli Türk-İş, DİSK, Hak-İş Birliği

Devlet, 1 Mayıs Operasyonuna, üç sendika federasyonunu bir araya getirmekle başladı. Türk-İş, her zamanki rolünü oynamaya çoktan hazır bekliyordu. Ancak, Türk-İş tek başına bu işin altından kalkamazdı. Çünkü kendinden beklenen görev, 1 Mayıs'ı devrimci tarzda kutlamaya hazır işçileri salonların dört duvarı arasına hapsedmekti. Bu ağır bir görevdi ve bu görev için mutlaka daha birileri gerekiyordu. Bir çırpıda Hak-İş bulundu ve Türk-İş'in yanına yerleştirildi. Ne var ki her iki sendika da sarı sendikaydı ve militan işçiler üzerinde fazla bir etkinlikleri yoktu. Bunun için, işçi sınıfı üzerinde etkinliği "hala var sanılan" DİSK devreye sokuldu. Tekelci basının propagandasının gönüllüce üstlendiği bu üçlü ittifak oluşturuldu ve işçi sınıfının birliği gibi gösterildi. Böylece, operasyonun ilk ayağı tamamlanmış oldu. Hükümetin gereksindiği desteği vermede oldukça cömert davranan DİSK, elbette ki, 1 Mayıs konusunda da desteğini sürdürecekti. Bunun için, hükümetin "salonda kutlayın" talimatını eksiksiz yerine getirmeye koyuldu. Ne var ki, DİSK'in işçi sınıfı içindeki eski etkinliğinden eser yoktu. DİSK'in işçi sınıfının devrimci kesimini etkileyeceğini hesaplayan sermaye, hesabının yanlış olduğunu hemen sezdi. DİSK'in bırakalım işçi sınıfının devrimci kesimini, daha geri kesimi üzerinde bile bir etkinliği yoktu.

Sadece bu kadar mı? Salon kutlamaları için umut bağlanan Hak-İş'in de bir etkinliği olmadığı görüldü. SHP'li sendikalar ve bizzat SHP'nin kendisi devreye girdi. Buna Eğitim-İş gibi liberal burjuvaların etkinliğindeki sendikalar da katıldı. Gerçi, Eğitim-İş'in kitle-

sel anlamda bir etkinliği yoktu ama hiç olmazsa bir moral güç olabilir diye dşnld. E-đit-İş, gazete ilanları vererek, DİSK, TÜRK-İş ve Hak-İş'in yanında olduğunu açıkladı, herkesi salonlara davet etti. İnon, demeç üstüne demeç verdi ve "1 Mayıs'ın neşe içinde kutlanacağını" açıkladı vs...

Ama tüm bu çabaların boşuna olduğu çok geçmeden burjuvazi tarafından anlaşıldı. İşçi sınıfının devrimci bir eyleme kalkışmasının önüne dikilen ilk baraj, daha işin başın-da etkisiz kalmıştı. Öyleyse, ikinci bir barajın oluşturulması gerekiyordu.

İkinci Baraj: MİT Anlaşmalı SP Mitingleri

İkinci barajın mimarları, MİT ile ilişkileri ayyuka çıkmış eski muhbirlerden Doğu Perinçek evresi ve tabii ki, MİT. SP'nin önde gelen isimlerinden Doğu Perinçek ile Hasan Yalçın'ın MİT ile ilişkilerinden şüphe eden var mı bilemiyoruz. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi, bu çevreyi 70'li yıllardan oldukça iyi tanır. 12 Eylül'den sonra sıkıyönetim mahkemelerindeki tutumları ve söyledikleri de, hafızalarda tazeliğini koruyor. Buna MİT'in ıskartaya çıkardığı eski görevlisi Mehmet Eymür'n Perinçek ve çevresi hakkındaki iddialarını eklemek gerekiyor. Kısacası Perinçek, eski bildiğimiz Perinçek'tir. Ama buraya kadar söylediklerimiz, SP Mitinglerin anlaşmalı olduğuna yeterli kanıt sayılmayabilir. İş burada kalsaydı bir itirazımız olmazdı. Fakat bunun devamı var...

Oyunun, buna operasyon demek daha doğru olabilir, daha iyi anlaşılması için 1 Mayıs ncesi tartışmalara ve ortama bir göz atmak gerekiyor.

Aslında, tartışmaları önceki yıllarda yapılan tartışmalardan bir farkı yoktu. Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi, 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağı tartışmalarının merkezini oluşturdu. 1 Mayıs, 1 Mayıs Alanı'nda mı kutlanmalıydı; yoksa, "Alanlarda" demagojisi altında başka bir yerde mi? 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun kutlamak onu devrimci mücadele-nin yükseltildiği güne çevirmek isteyenler 1 Mayıs Alanı'nda ısrar ediyordu. 1 Mayıs kutlamalarının devrim mücadelesiyle bağlarını keserek ele alanlar, yani onu reformist tarzda ele, alanlar ise "Alanlarda" kutlayacağız demagojisiyle 1 Mayıs Alanı'ndan vazgeçmeyi neriyorlardı. Bu öneriyi yapanların kendileri de gayet iyi biliyorlardı ki, "Alanlarda" denmesinden kasıt, 1 Mayıs Alanı dışında herhangi bir yerde kutlamaktı. Çünkü kimse-nin ayın zamanda birçok yerde güçlü gösteri yapacak gücü yoktu. Yine de utanmadan, herkesin gözünün içine baka baka, sanki birçok alanda kutlama yapılacaktı gibi "alanlardan" söz ediyorlardı. Ama bunun yanı sıra, demokratlığından umut kesmedikleri Demirel'in 1 Mayıs'ı yasallaştırmasını da bekliyorlardı. "Dergiler Platformu" adı verilen topluluk, bu beklentinin tartışmalarıyla günlerini geçirdi. 1 Mayıs'a iki gün kala "Dergiler Platformu" denen reformistler topluluğunun hiçbir hazırlık. içinde olmayışı, reformistlerin niyetini açıp. vurmuştu. Tıpkı geçtiğimiz yıl olduğu gibi, bu yıl da işçiler bir eylem yaparlarsa ona yamanıp iş yapar görünmeyi hesaplıyorlardı. Fakat bu yıl hesaplan tutmadı. Bu defa sendikacıların eylem yapmaya niyetleri yoktu.

DİSK, TÜRK-İş, HAK-İş operasyonuna bir-iki mırın-kırın etmekten öte bir tepki göstermediler. "Alanlarda kutlayacağız", "retimden gelen gücümüzü kullanacağız" demagojisine sarıldılar ve demokrat maskeli faşist Demirel'in kendilerine vereceği izni bek-

lediler. Beklentileri boş çıktı. Demirel hükümeti, reformist sendikaların dahi 1 Mayıs'ı kutlamalarına tahammül edemedi. Sendikalara izin vermeyen hükümet, "Emekçi Cumhuriyeti" sloganı ile ortaya çıkan Doğu Perinçek'in Sosyalist Partisi'ne bir çırpıda ve birçok ilde izin verdi. Bu nokta önemli. Çünkü, Perinçek-Devlet Anlaşmasının (Zimni ya da doğrudan) temel belirtilerinden biri bu noktadır. Birazdan buna tekrar döneceğiz.

Öte yandan, hükümetin, burjuvaziye sıkıntıya sokmayacak bir 1 Mayıs Kutlaması'na ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç o dönemin özelliğinden ileri geliyordu. 1 Mayıs öncesi, Mart ve Nisan ortaları, hükümetin kanlı faşist katliamları peşpeşe düzenlediği günlerdi. Bir günde 50-60 devrimcinin kanı akıtılıyordu. Kürdistan'da tam bir iç savaş sürüyordu. Burjuvazi, bunun uzantısı olarak İstanbul'da bir gecede birçok devrimciyi katletti. İşte bu kanlı yüzü gizlemek için 1 Mayıs bir fırsattı. Hükümet, ne şiş, ne kebab yanmadan bundan yararlanmak istiyordu. Eğer 1 Mayıs burjuvaziye karşı bir mücadele gününe, sınıflararası savaşın yükseldiği bir güne dönüştürülmeden ama öte yandan, hükümetin demokrat maskesi düşürülmeden geçiştirilebilirse, Demirel açısından bu bir başarı olacaktı. Çünkü, tam da o günlerde, hükümetin en çok ihtiyaç duyduğu şey; topluma kendisinin aslında demokrat olduğu ama, zorunlu ve başka çaresi olmadığı için "teröristleri" öldürdüğü mesajını vermektir. Üstelik aynı Demirel, seçim öncesinde 1 Mayıs'ı yasallaştıracağını, bunun bir gecelik iş olduğunu vaat etmişti.

İşte, sonunda 1 Mayıs gelip çatmıştı ve Demirel-İnönü ikilisinin sözlerinde ne kadar duracağı merak ediliyordu. Eğer 1 Mayıs'a izin verirlirse, hem sözlerinde durmuş hem de demokratlıklarını kanıtlamış olacaktı. Bu, Demirel-İnönü hükümetine devrimcilere karşı ilan ettiği savaşta bir toplumsal destek sağlayacaktı. Kan içici yüzleri maskelenmiş, kanlı elleri gizlenmiş olacaktı. Ama bir sorun vardı: Her şeye karşın, 1 Mayıs mümkün olduğunca olaysız geçirilmeli ve ne olursa olsun, 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmamalıydı. Çünkü bu son nokta, burjuvaziyle proletarya, devletle devrimciler arasında yıllara dayalı bir prestij, bir onur sorunuydu. Ve burjuvalar gayet iyi biliyordu ki onurunu koruyamayan bir sınıf, kavgayı kaybetmeye baştan mahkumdur. İşte bu zor durumda Doğu Perinçek'in Sosyalist Partisi, devletin, burjuvazinin imdadına yetişti. SP'ye izin verilirse, hem reformistler, 1 Mayıs Alanı'ndan uzaklaştırılmış hem de 1 Mayıs Alanı'nda ısrar edenler ve devrimci çizgiyi savunanlara karşı düzenleyeceği katliama meşru bir zemin hazırlanmış olacaktı. Nitekim, polis şefleri ve Kozakçıoğlu, bu niyetlerini açıkça ifade ettiler.

Perinçek'in de buna gereksinimi vardı. Seçimlerde izlediği politika sonucu, reformist çevreleri nasıl etkilediğini görmüştü. Eğer sadece kendisine izin verilirse devrimci bir çizgide gözü olmayan bütün reformist grupların salya-sümük peşinden geleceğini de biliyordu. Bu sayede, sol hareket içinde yıllar boyu süren tecridi kırmış, birçok grubu bir mitingde kendi bayrağı altında toplamış olacaktı. Perinçek kendi bayrağı altında toplananların, bundan böyle kendisini tecrit etmek için herhangi bir girişimde bulunamayacaklarını bilecek kadar bilgi ve deneyim sahibidir. Oysa çok değil, daha iki yıl önce Perinçek'in -haklı olarak- ne ajanlığı bırakılıyordu ne de işbirlikçiliği. Bazı hareketler, onun muhabirlerini basın toplantılarına dahi almıyorlardı. Bırakalım aynı masada, oturmayı, aynı bayrak

altında toplanmayı, Perinçek’le birşeyi tartışmak bile ilkesizlik sayılıyordu. Perinçek, devletle girdiği anlaşma sonucu tüm bu imajı ve durumu ortadan kaldırma olanağına kavuştu.

Devletle Doğu Perinçek’in çıkarlarının bu kesişmesi, 1 Mayıs’ı devrimci tarzda kutlamak isteyenlerin önünde ikinci barajın temelini oluşturdu. Şimdi, biraz yukarıda, “tekrar döneceğiz” dediğimiz noktaya dönebiliriz. 1 Mayıs’ı siyasallaştığı ve amacından saptığı gerekçesiyle yıllardır yasaklayan burjuvazi, en ileri siyasal sloganları atan SP’ye miting izni veriyordu. SP daha izin verilmeden, izin alacağını bilmenin rahatlığıyla afiş ve bildirimler hazırlattı. “Emekçi Cumhuriyeti” gibi en ileri siyasal istemlerle ortaya çıktı. 8 Mart’ta kadınların miting başvurusunu reddeden, miting düzenleyen kadımların üzerine sivil faşistlerle polisi salan hükümet, başta İstanbul olmak üzere birçok ilde SP ‘ye miting izni verdi. Bundan sonra gelen tüm miting istemlerini “Sosyalist Parti’nin mitingine katılın” diyerek geri çevirdi. Sendikalara tahammül edemeyen hükümet, “Emekçi Cumhuriyeti” sloganlı SP’ye rahatça izin verebildi. İzin vermekle kalmadı, Hayri Kozakçioğlu, 1 Mayıs’ı kutlamak isteyenleri SP’nin Mitingi’ne götürmek üzere neredeyse otobüs seferleri düzenleyecekti. Bu işte bir terslik vardı, ama nerede? Dününü ve bugününü çok iyi bildiğimiz Kozakçioğlu ne olmuştu da, birdenbire demokrat kesilivermişti. Acaba sihirli bir el veya görünmeyen bir güç mü etkilemişti Kozakçioğlu’nu? İşin şakası bir yana, oyun o kadar açık oynanıyordu ki, görmemek için siyasi körden öte bir şey olmak gerekiyor. Kozakçioğlu’nun sözlerinin aslında devletin, hükümetin politikasının dile getirilişinden başka bir şey olmadığını söylemeye gerek yok. Başka bir ifadeyle, ortada Kozakçioğlu’nun kişiliğiyle ilgili bir şey yok. Her şey, tamamen devletin politikası, hükümetin politikası olarak belirlenmişti ve İstanbul Valisi bu politikanın sadece basit bir uygulayıcısı idi. İstanbul Valisi, bir yandan herkesi SP Mitingi’ne davet ederken, öte yandan 1 Mayıs Alanı’nı asker, polis, panzer ve köpekleriyle tutacağını, alana çıkmak isteyenlere karşı en sert önlemleri alacağını açıklıyordu. Kısacası, bir elinde havuç bir elinde sopa, böylece 1 Mayıs’ı karşılamaya hazırlanıyordu.

Mimarlar Tamam; Ya Malzeme

Perinçek-Devlet anlaşması (bu anlaşma, zımnî mi, doğrudan mı bilmiyoruz, bilmemize de gerek yok. Ancak, yukarıda belirttiğimiz düşünce ve kanıtlar böyle bir anlaşmanın varlığından şüphe ettirmiyor) devrimci güçlerin 1 Mayıs Alanı’na çıkmasını engelleyen ikinci barajın temelini atmıştı, ama her şey henüz bitmemişti. Planlanan hedefe varılması için, reformist güçlerin SP Mitingi’ne katılıma ikna edilmeleri gerekiyordu. Bu görev doğal olarak Perinçek’in üstüne kalmıştı. Yılların deneyimine sahip Perinçek çevresi, ne yapacağını biliyordu. Gücünün ve çapının farkında olan ve bu güç ve çapla bir şey yapamayacağını bilen SP hemen “Şubeler Platformuna” bir çağrı yaptı. Ödün vermiş gibi, “mitingin işçi sınıfına ve sendikalara açık olduğunu” söyleyerek, “birlikte güçlü bir işçi mitingi yapalım” çağrısında bulundu. (2000’e Doğru, Sayı: 18) Ama ilk tepki hiç ummadığı biçimde oldu ve “ilk beş konuşmacı SP Mitingi’ne katılmama yönünde görüş belirttiler ve SP’ye ağır suçlamalarda bulundular. SP Mitingi’ne izin verilmesinin devletin tez-

gahı olduğunu savundular”(agy) Görüldüğü gibi SP Mitingi’nin devletle bir anlaşmanın ürünü olduğunu bizden başkaları da anlamıştır. Ne var ki bu konuşmacılar, azınlıkta kalıyor ve kendilerine “Dergiler Platformu” adını veren topluluk da dahil olmak üzere, çoğunluk SP Mitingine katılma kararı alıyor. Şüphesiz eğer Şubeler Platformu, SP Mitingine katılmama yönünde tavır alsaydı, SP’nin ve devletin planları suya düşecek, tezgahları bozulacaktı. SP tek başına kaldığında, miting alanına kaç kişiyi getirebileceğini biliyordu. Bu nedenle, mümkün olduğunca esnek ve tavizkar bir tutum takınıyor ve ne yapıp edip reformist kesimleri de kendi mitingine çekmeye çalışıyordu.

Her neyse, sonuçta kendilerinin deyimiyle “anlaşma sağlandı”. Onlarca siyasi grup, 1 Mayıs Alanı hedefini bir yana bırakarak ve 1 Mayıs öncesi söylediklerini unutarak, tıpış tıpış Doğu Perinçek’in bayrağı altında toplandı. Bu gruplar arasında kimler yoktu ki? İbrahim Kaypakkaya’nın katlinden Doğu Perinçek’i sorumlu tutan Yeni Demokrasi’den, ajan provokatörlüğü bırakmayan Emek dergisine, 1 Mayıs öncesi mangalda kül bırakmayan Emegin Bayrağı’ndan, bir zamanlar “Aydınlıkçılar”ı Kürdistan’a, sokmayan değişik Kürt örgütlerine kadar... Sosyalist Parti bayrağı altında bulunmalarını yadırgadığımız bir iki devrimci hareket dahil, her soydan ve boydan reformist akım GOP’ta SP bayrağı altında toplanmıştı. Doğu Perinçek, kendi açısından çok haklı olarak şöyle diyordu: “Yirmi yıldır bugünü bekliyordum.” Gerçekten de öyle. Gerçekten de reformist akımların bu uzlaşmacı politikası olmasaydı, Doğu Perinçek bir yirmi yıl daha geçse böyle bir günü rüyasında bile göremezdi. İşte Perinçek’in hayalinden bile geçiremeyeceği şey olmuştu: Proletaryanın devrimci sınıf çizgisini temsil edenler hariç, herkes onun bayrağı altında toplanmış onu dinliyordu. Miting, İktidar dergisinin anlatımıyla, tamamen SP’nin mitingi olarak geçmişti.

SP’nin mitingine katılarak devletle dolaylı uzlaşma yolunu seçen bu reformist takımdan bazıları var ki, işi iyice pişkinliğe vuruyorlar. Bunlardan Emegin Bayrağı, bu tutumun tipik bir örneğini veriyor. Şöyle diyor Emegin Bayrağı: “...*Ama devlet, 1 Mayıs’ta Sosyalist Partiye İzin vermişti. Bu Sosyalist Parti’nin Komünistler, devrimciler, işçiler nezdinde tecrit olmuşluğundan yararlanmak isteyen devletin bir oyunuydu. Oyunu bir biçimde tersine çevirmek gerekiyordu.*” (EB. sayı 64) Daha altta devam ediyordu. “*Ama SP, bütün bir geçmişinde reformcu ve hatta devletçi çizgisiyle işçi sınıfına, sendikalarına ve komünist öncülerine alanları kapayan faşist diktatörlüğün ilgisine mazhar olacaktı elbette.*” İyi de, adama sormazlar mı? Madem bu, devletin bir oyunuydu, senin orada işin ne? diye. “Oyunu bir biçimde tersine çevirmek” için başka yol yok muydu? Örneğin, SP Mitingi’ne katılmak yerine işçi ve emekçilere 1 Mayıs Alanı’nı hedef göstermek gibi... Ama bu yol nedense EB’nin aklının ucundan dahi geçmiyor. “SP’yi reformcu ve hatta devletçi” bir çizgi izlemekle suçla, devletin ilgisine mazhar olmasını doğal karşıla, sonra git onunla 1 Mayıs Mitingi üzerine görüş, anlaş... EB’nin, söz ile davranış arasında tutarlılık denen şeyden haberi yok galiba. Sahi devletin oyununu bozmak amacındaysanız 1 Mayıs Alanı’nı neden hedef göstermediniz? Çünkü 1 Mayıs sonrası devlet yetkililerinin demeçlerine bakılırsa, EB gibi reformist grupların GOP Mitingi’ne katılmaları, devletin oyununu

bozmak şöyle dursun, tam tersine yaşama geçirmiştir. Bu konuda ya biz yanılıyoruz; ya da “sağduyulu davranıp, yasadışı hareketlere girişmeyenlere” teşekkür eden Kozakçioğlu. Başta EB olmak, üzere diğer reformist akımlar, 1 Mayıs’ı burjuvazinin cehennem gününe çevirseydi, Kozakçioğlu yine öyle teşekkür mesajı yayınlar mıydı dersiniz? Ya da Tercüman gibi gerici-faşist gazeteler “1 Mayıs’ta bayram havası” gibi manşetler atar mıydı sanıyorsunuz? (Elbette biz, reformist akımların 1 Mayıs’ı burjuvazinin cehennem gününe çevirmesini beklemiyoruz. Ama bu ikiyüzlü demagogları teşhir etmek için bir an varsayımlardan hareket etmek bazen zorunlu oluyor.) Yine de haksızlık etmemek için belirtmek gerekiyor ki, EB, SP’yi sadece “reformist ve hatta devletçi çizgi” izlemekle suçluyor. Ya onu ajan provokatörlükle, sınıf işbirliğiyle, hainlikle suçladıktan sonra 1 Mayıs’ta oturup anlaşılanlara ne demeli? Tutarlılık açısından söylüyoruz; bu reformist akımların şimdi yapabilecekleri tek şey, Doğu Perinçek’in rehabilitasyonunu sağlamak ve tekrar kendi aralarına almak üzere gerekçeler hazırlamaktır...

Ama biz Doğu Perinçek ile reformist akımların ilişkisini kendilerine bırakarak tekrar ana soruna dönebiliriz. Gerçekten de devlet, SP’nin desteğiyle ve reformistlerin iştirakiyle 1 Mayıs’ta ummadığı bir rahatlık bulmuştu. 1 Mayıs sonrası devlet temsilcilerinin demeçleri, bu rahatlığı çok somut biçimde yansıtıyor. Devlet yetkililerinden, burjuva basına kadar, tüm karşı-devrim cephesi, 1 Mayıs’ın “olaysız” geçmesinden duyduğu sevinci ifade ediyordu. Bu sevincin yaratılmasında reformist cephenin dolaysız katkısı oldu. Çünkü, 1 Mayıs’ın devrimci tarzda kutlanmasının önüne dikilen barajın mimarları SP ile TC devleti olduysa, bu barajın malzemesi de 1 Mayıs Alanı’nı hedef göstermeyip, GOP’a giden reformist akımlar oldu.

92 1 Mayıs’ında komünistler oldukça azınlıkta kaldılar. Bu bir gerçektir. Buna rağmen, yalnız kalmayı göze alan bir avuç komünist proletaryanın devrimci bayrağını taşımayı ve devrimci sınıf siyasetini izlemeyi görev bilip, gücü oranında hayata geçirdi. Burada önemli olan nicelik değil, niteliktir. Bundan sonra da yalnız kalmayı göze alarak proletaryanın devrimci sınıf siyasetinden asla taviz vermeyeceğiz. Sürü politikasına kapılmak komünistlerin değil, olsa olsa kendine ve sınıfına güvensiz oportünistlerin, reformistlerin işi olabilir. Herkesin burjuvaziyle uzlaştığı bir ortamda, tek kişinin bile uzlaşmayı reddetmesini önemli görüyoruz. Çünkü bu, kavganın sürdüğü anlamına gelmektedir. Çünkü bu, burjuvazinin zafer çığlıklarına gölge düşürmektedir. Gücümüz oranında 31 Mayıs’da “1 Mayıs alanına” şiarını yaşama geçirmeye çalıştık ve doğru devrimci tutum budur. Eğer bunda fazla .etkili olamadıysak, bu bizim değil, GOP Mitinginin devletin bir oyunu olduğunu bile bile GOP’a gidenlerin ayıbı oldu. Proletaryanın devrimci bayrağını zayıf bir güçle bile olsa taşıma onuru bize ait oldu. 1 Mayıs 1992, tarihe SP’nin Mitingi’ne katılanlar ile katılmayı reddedip, 1 Mayıs Alanı’nda diretenlerin ayrıştığı bir gün olarak geçti.

Hiçbir şey bu gerçeği tarihin sayfalarından silmeye muktedir değil...

* Devrimci Emek Dergisi, Sayı: 12, Yıl: 1992

1 MAYIS'I FAŞİZME VE SERMAYEYE KARŞI SAVAŞ GÜNÜNE DÖNÜŞTÜRELİM!*

Uluslararası proletarya, yeni 1 Mayıs'a hazırlanıyor. 1 Mayıs, yüzyılı aşan bir zamandır, proletaryanın dünya ordusu için enternasyonal dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü oldu. Bu zaman içinde uluslararası koşullar ve ulusal koşullar, sık sık değişmekle birlikte proletaryanın dünya çapındaki dayanışması hep devam etti. 1 Mayıs, onyıllar boyu, proletaryanın içinde bulunduğu koşulların farklılığı; aralarındaki görüş ayrılıklarının büyüklüğüne rağmen dünya proletaryasını dayanışma içine çekmiştir. Bu anlamda 1 Mayıs, proletaryanın dünya çapında yıkılmaz, sıkı bağlarla örülmüş ENTERNASYONALİZM GÜNÜDÜR.

Tüm ülkelerin proleterleri, yeni 1 Mayıs'a yüksek bir moral gücü ile hazırlanıyorlar. Sosyalist ülkelerde ciddi sorunların yaşandığı son bir kaç yıldır dünya burjuvazisi, durumu, proleterlerin moralini bozmak, sosyalizme olan bağlılıklarını sarsmak için kullandı. Türkiye burjuvazisi de bu anti-komünist koroda yerini aldı. Tüm ülkelerin burjuvaları, sosyalist ülkelerin yaşadığı sorunları, proletarya hareketine karşı bir silaha dönüştürdüler. İçlerinde, artık 1 Mayısılara gerek kalmadı diyenler bile çıktı. Emperyalist kapitalist ülkelerin yaptığı büyük anti-komünist ve anti-proleter propaganda kampanyaları ve onca baskıya karşın, kapitalist ülkelerin proleterleri 1 Mayıs'ta sokaklara çıktılar ve dayanışmalarını gösterdiler. 1993 1 Mayısı'na hazırlanırken, uluslararası koşullarda proletarya lehine önemli değişimler meydana geldi. Sovyet ülkesinin sosyalist güçlerinin ve kitlelerin, sosyalizmin kazanımlarını korumak ve tüm iktidarı yeniden ele geçirmek için başlattıkları kalkışma, tüm ülkelerin proleterlerine büyük bir sınıfsal destek sağladı. Burjuvazinin sosyalizme karşı giriştiği saldırı, doğrudan proletarya tarafından geri püskürtüldü. Uluslararası sosyalist hareket, belli bir bunalım ve durgunluktan sonra yeniden ayağa kalktı. Dünya, yeni bir sosyalizm dalgası ile çalkalanacaktır.

Kapitalist ülkeler, sosyalizmin yıkılışını beklerken; kendi düzenlerinin yaşamakta olduğu derin bunalımın ağırlığı ile uyandılar. Emperyalist kapitalist ülkeler, kesintisiz olarak süren ekonomik bunalımın yeni bir aşamasına girdiler. Kapitalizmin dünya bunalımının yeni aşamasında, kapitalist ekonomiler ağır yara alıyor. En zengin ve büyük emperyalist ülkelerin dış bütçe açıkları dev boyutlara vardı. Bunalımın sonuçlarından biri olan kitlesel işsizlik, sürekli büyüyerek toplumsal sarsıntılara yol açıyor. Bunalımın pençelerinde can çekişen kapitalist ülkeler, artık kendi konumlarını kurtarma yolunu seçiyorlar. Kapitalizmin dünya çapındaki rekabeti, daha bir sertlik kazandı. Kapitalistler arası çelişkiler gün yüzüne çıktı. Çelişkiler, kapitalist ülkeleri yeniden karşı karşıya getiriyor. Ekonomik savaşın devamı olarak politik savaş gündeme girdi; politikanın bir devamı olan sıcak savaş ise uzak bir olasılık değildir.

Kapitalist meta ekonomisinden ve kapitalizmin hareket yasalarından kaynaklanan kapitalizmin dünya bunalımının toplumsal sonuçları olan emekçi sınıfların kitlesel eylemleri, devamlı artış gösteriyor. Kapitalist ülkelerde sık sık “yüzyılın eylemleri” görülüyor. Büyük kitle eylemleri “dipten gelen dalga” gibi, kapitalizmin temellerini sarsıyor. Bu kapitalist bunalımı izlemesi halinde devrimci durum, emperyalist ülkelerin gündemine girecektir. Tarih, emperyalist ülkelerde on yıllar boyu görülmeyen devrimci kalkışmalara tanık olacaktır. Proleter devrim olanakları tüm dünyada artıyor.

Türkiye ve Kürdistan’da 1 Mayıs’ı Devrim İçin Mücadele Gününe Çevirelim

Türkiye ve Kürdistan’da 1 Mayıs, barışçı amaçlarla kutlanan birçok kapitalist ülkeden, devrimci amaçlarla kutlanma ile farklılık gösterir. Yöntemdeki farklılığa karşın, Türk, Kürt ve tüm uluslardan proletarya, öz olarak tüm ülkelerin proleterleri ile aynı proleter enternasyonalizm anlayışı ile hareket ediyor. Günün kutlanmasındaki farklılık, Türkiye ve Kürdistan’ın kendi somut koşullarının başkalığından, yani ulusal koşulların somutluğundan ileri geliyor. Bizde her 1 Mayıs, faşizme ve sermayeye karşı mücadele gününe dönüşür.

Emperyalizme bağımlılık temelinde gelişen Türkiye tekeli kapitalizmi, hem kapitalizmin dünya bunalımının ve hem de kendi iç bunalımının yıkıcı etkileri ile ölümcül bir durumda bulunuyor. Uzun dönemdir süreklilik gösteren ekonomik bunalım, giderek politik bunalım ile bütünleşip ileri boyutlara vardı. Türkiye’nin emperyalizme bağımlılığı var oldukça ve kapitalizm altında kaldığı sürece bunalımdan kurtulma şansı yoktur. Tekelci burjuva hükümetlerin ekonomik bunalımı gidermek ya da hafifletmek için giriştikleri her ekonomik ve politik önlem, amaca karşı bir konuma geçiyor. Bunalım derinleştikçe derinleşiyor. İşbirlikçi kapitalizm, bunalımın pençesinde yıkıcı sarsıntılar geçiriyor.

Kapitalist ekonominin ve bunalımın sonuçları da çok ağır olarak yaşanıyor. Kapitalist bunalımın esas ağırlığı altında ezilenler ise emekçi sınıflardır. Emekçi sınıf olarak proletarya, kapitalist bunalımın tüm sonuçlarının esas karşılayıcısıdır. Bundandır ki, kapitalizmin bunalımının tüm sonuçları asıl olarak proletaryayı vuruyor. İşsizlik kitlesel ve büyük boyutlarda seyrediyor. Yoksulluk ve yoksunluk içinde yaşama, proletaryanın yaşam biçimi oldu. Toplumsal yıkım tüm alanlarda görülüyor. Toplumsal ahlak çöküntüsü, hırsızlık, politik olmayan cinayetler, soygunlar artıyor da artıyor. Burjuvazi hiç bir yasal önlemlerle bunun önüne geçemez. Her tür servetin ve sermayenin yaratıcısı olan proletaryanın, sefaleti derinleşirken; bunun yanında kapitalistlerin servetleri de çok büyük rakamlara varıyor. Bu koşullarda sınıflar arası çelişkiler keskinleşiyor ve çelişkilerin öne çıkardığı sınıflar mücadelesi de aynı oranda sertleşiyor.

Burjuvazi, sınıf uzlaşmacı reformistler ve sendikalar 1 Mayıs’ın devrimci-proleter özünü boşaltmak için erken bir çabaya giriştiler. Sermaye sınıfı nasıl ki dünya emekçi kadınlar gününün özünü boşaltarak burjuvazi için kabul edilir bir güne çevirmek istiyor, aynı biçimde 1 Mayıs’ı da içi boşaltılmış ve burjuvaziye zarar vermeyecek bir güne dönüştürmek istiyor. Devrimci güçler ve proleterler, burjuvaların bu oyununu boşa çıkarmalı-

dır. 1 Mayıs'ı günümüz somutunda yaşatmanın yolu, kitlesel devrimci eylemi ve devrimci sloganları yükseltmekten geçer. Bilindiği gibi, devrimci durumun yaşandığı ülkelerimizde iç savaş çoktan başladı. Kürt, Türk ve tüm halkların bu iç savaşı kazanması için 1 Mayıs'ı bir mücadele gününe, faşizme, sermayeye ve ulusal baskıya karşı bir gövde gösterisine dönüştürmeliyiz.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda Olalım

Türkiye ve İstanbul'da 1 Mayıs'ı devrimci anlamına uygun karşılamanın anlamı, gene 1 Mayıs Alanı'nda olmaktır. Reformistler ve sendikalar 1 Mayıs'ı burjuvazinin istediği biçimde ve gösterdiği yerde kutlayacaklardır. Varsın öyle olsun. Devrimci proletarya ve proleter komünistler, gene her zaman olduğu gibi, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanında olacaklardır. Zorluklar ortadadır. Hiçbir zorluk bizi hedefimizden alıkoyamaz. Zorluklar aşılanacak ve 1 Mayıs Alanı'na varılacaktır. Bunun için daha önceki yıllara göre daha iyi bir hazırlık yapılmalıdır. Diğer devrimci güçler bu yönde ikna edilmeli, 1 Mayıs Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli merkezlerinde özüne uygun olarak karşılanmalıdır. Yalnız mevcut güçler dağıtılmamalı ve güçler belirli sanayi ve nüfus yoğunluklu merkezlerde birleştirilmelidir.

Koşullar devrimci, mücadele serttir. Zorlu ve sert bir mücadelenin şafağında Demokratik Halk Devriminin zaferi ve Demokratik Halk iktidarı kaçınılmaz olacaktır.

**KAHROLSUN EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEM!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !
YAŞASIN SOSYALİZM!**

* Devrimci Emek Dergisi, Sayı: 20, Yıl: 1993

1 MAYIS'TA KOMÜNİSTLER

1 MAYIS ALANINDAYDI*

1 Mayıs yüz yılı aşkın bir süredir proletaryanın mücadele günü olarak kutlanıyor. 93 1 Mayıs'ına girerken de komünist proletarya "1 Mayıs 1 Mayıs Alanında kutlayacağız" diyordu. Bu doğrultuda da pullamalar yapıyor, bildiriler dağıtıyor, kitleyi 1 Mayıs Alanına (Taksim'e) çağırıyordu. Diğer taraftan da kendisine "devrimci" diyen anlayışlar, "1 Mayıs'ta kitlenin yanında olmak gerekir, kitle neredeyse biz oradayız" diyordu.

89 1 Mayıs'ında 1 Mayıs'ı alanlarda kutlayanları "kitle kuyrukçuluğu" ile suçlayan bu anlayışlara sormak gerekir: "Bugün Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısında değişen nedir ki; şimdi siz kitle kuyrukçuluğu yapıyorsunuz?" Onların bu Oportünistliklerini anlamak, ya da geçerli bir sebep göstermek mümkün değildir. Çünkü o günden bugüne değişen bir şey olmadığı gibi, 1 Mayıs'a yönelik burjuvazinin sahiplenme politikası daha da yaygınlaşmıştır. Burjuvazi 1 Mayıs'ı alanlardan salonlara taşımak, kendi istediği gibi sessiz sedasız kutlanmasını sağlamak da amacındadır. İşte bu durumda alanlara gitmek, burjuvaziye istediğini vermektir. Öte yandan 89 1 Mayıs'ında "Alanlara" diyen anlayışlarda da bir değişme olmadı. Yine alanlara diyorlardı ve alanlardaydılar.

Türk-İş'in Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'ndaki mitinge katılan kitlelere sormak istiyorum: "Türk bayrakları altında, İstiklal Marşı söyleyerek başlanan bir mitingde neler hissettiniz? Orada kitleye kuyrukçuluk ederken yüzünüz kızarmadı mı?" Devrimcilik adı altında yaptığımız bu kitle kuyrukçuluğu ile kitlenin seviyesine iniyor ve önderlik vasfını kendi ellerinizle bir kenara bırakıyorsunuz. Oysa ki, bir önderin kitleyi yönlendirmesi, ona örnek olması gerekir. Eğer kitle yanlış yapmaya devam ediyorsa, kendisi doğru olanı yaparak kitleye önder olmak durumundadır. Ama, Türk-İş'in ve DİSK'in mitingine katılan anlayışlar, "kitleyi çekemiyorsam onun yaptığı yanlış yaparım" diyor ve bizce devrim yolunda geriye doğru adım atılıyor. Çünkü yapılan bu kitle kuyrukçuluğu ile, 1 Mayıs'ı burjuvazinin istediği gibi sessiz sedasız kutladılar. Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'ndaki mitingin sonunda çıkan çatışma da, burjuvazi tarafından "istenmeyen bir olay" olarak nitelendiriyor. O da olmasa, "tam istediğimiz gibi bir 1 Mayıs'tı" diyecekler.

Gelin bir de komünist proletaryanın 1 Mayıs'ı nasıl geçirdiğine bakalım. "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına şiarımı gerçekleştirdiler. Tünel'de toplanan bir grup, yaklaşık 80-100 metre yüdürü. Elerinde "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Sosyalizm! TKEP/L" yazılı bir pankart vardı. Attıkları "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Sosyalizm", "Biji Yek Gulan", "Yaşasın Partimiz Türkiye Komünist Emek Partisi Leninist" sloganları ile insanları uyandırdılar. İnsanlar gözlerinde şaşkın bakışlar ile "Vay be! Şunlara bak, her şeyi göze almışlar 1 Mayıs alanına gelmişler" diyorlar, gözlerinde gülücüklerle zaman zaman sloganlara eşlik ediyorlardı. Evet haklılar, her şeyi göze almış bu bir grup insan 1 Mayıs öncesi ortaya koydukları politikayı eyleme dönüştürerek tutarlılıklarını gösterdiler. Bu gruba bakarak, "İşte devrim için mücadele edenler ve her öncülüğü hak edenler" diyorum. Eylem sırasın-

da havaya atılan el bildirilerinde de 1 Mayıs'ın anlamını belirten sloganlar yazılıydı. Pan-kart, eylem sonunda orada bulunan bir kamyonetin üzerine asıldı ve alkışlar ile eylem sona erdi. Eylemin sonuna yetişen polis hiç bir şey yapamadı. Başarıyla sona eren eylemde hiç bir gözaltı olayı olmadı. İşte komünist proletaryanın tutarlılığı ve mücadele anlayışı!...

Bundan sonraki 1 Mayısların daha kitlesel olarak kutlanması dileğiyle...

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN SOSYALİZM!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

* Devrimci Emek Dergisi, Sayı: 21, Yıl: 1993

1 MAYIS'TA PROLETARYA TÜM DÜNYADA YÜKSELİŞE GEÇTİ!*

Uluslararası proleter hareket, 1 Mayıs'ta etkin bir tavır ortaya koydu. Dünyanın tüm dikkatleri 1 Mayıs eylemlerine yöneldi. Dünya burjuvazisinin anti-proleter ve anti-sosyalist propaganda kampanyaları, 1 Mayıs eylemleriyle boşa çıkartıldı. Proletaryanın anti-kapitalist içerikli eylemleri, burjuvaziye indirilmiş büyük bir darbe oldu. Uluslararası proleter hareketin 1 Mayıs'ta ortaya koyduğu aktiflik, coşku ve etkinlik, on yıllardır özlemini çektiğimiz bir gelişme oldu. Kapitalist dünyanın içinde bulunduğu kriz, çürümüşlük ve çöküş proleter kitleleri bu sistemi aşma yönünde itişe yönlüyor. Burjuvazinin yürüttüğü onca anti-komünist propagandaya rağmen proletarya bugünkü duruma son verecek bir hareket içine girdi. Artık her şey bunun arkasından gelecektir.

Sovyetler'de 1 Mayıs

1 Mayıs eylemleri tüm Sovyet Cumhuriyetlerinde yapıldı. Bunların içinde en etkin ve en şanlısı Rusya'da olanıydı. Moskova'da yapılan ve on binlerce kişilik bir kitlenin katıldığı bu eylem, karşı-devrimci Yeltsin yönetimine yönelik bir eylem biçimine dönüştü. Gerici Yeltsin yönetimi, 1 Mayıs eylemini engellemek için büyük çaba harcadı. Ancak, bu çabalar tersi sonuçlar yarattı. Eylemler tam anlamıyla komünistlerin gövde gösterisi oldu. Şimdiye kadar komünistlerin eylemlerinin önüne sürekli barikatlar kondu ancak, bu defa tüm barikatlar aşıldı. Kararlı bir davranış gösteren komünistler, önlerine konan tüm barikatları aşarak eylemlerini sürdürdüler. Karşı-devrimcilerin, göstericileri engellemek için zora başvurusu da bir işe yaramadı. Devrimci yöntemlere başvuran- göstericiler, karşı-devrimci zora, devrimci-proleter zor ile karşılık verdiler. Kıyasıya bedenle bedenle çarpışması yaşandı. Sonuçta üç ölü ve yüzlerce yaralı. Bu durum, Sovyetlerde on yıllardır görülmeyen bir durumdu. Yaşanan koşullar, şimdiye kadar görülmeyen yeni ve sert eylem biçimlerini yaratıyor.

1 Mayıs eylemleri gösteriyor ki, Rusya'da bundan sonra devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadele son derece sert geçecektir. 9 Mayıs'ta yapılan "zafer günü" kutlamalarına daha kitlesel olarak on binlerce insan katıldı. Zafer günü kutlamalarının büyük çatışmalara dönüşeceğinden korkan Yeltsin yönetimi, kutlamaları engellemekten kaçındı. Buna rağmen zafer günü kutlamaları gerici yönetime karşı gösterilere dönüştü. Artık devrimci kitleler her olanağı karşı-devrimci yönetimi yıkmak için kullanıyorlar. Rusya'daki devrimci gösteriler, kapitalist dünyada şaşkınlık yarattı. Uluslararası finans-kapital kodamanları Rusya'da ve tüm dünyada "komünizmin çöküşünü" düşlerlerken; komünizmin yükselişi ile karşılaştılar. Burjuvazi komünizme son veremedi ama komünizm, kapitalist üretim biçimine son verecektir.

Rusya'daki ve diğer Sovyet Cumhuriyetlerindeki gelişmeler bir komünist ayaklanmanın kaçınılmazlığını gösteriyor. Komünistler hem Rusya'da ve hem de diğer cumhuriyetlerle yeniden güçleniyorlar. Litvanya'da komünistlerin yeniden yönetime gelmesi, Ta-

cikistan’da yönetimin zor yoluyla komünistlerin eline geçmesi, Ermenistan’ da komünistlerin yeniden büyük bir güç haline gelmeleri ve diğer cumhuriyetlerdeki gelişmelerin komünistlerin lehine olması tüm cumhuriyetleri kapsayacak bir çatışmanın mayalandığını gösteriyor.

Avrupa’da 1 Mayıs

Bu yıl ki en etkin 1 Mayıs gösterileri kıta Avrupa’ında görüldü. Avrupa’da da en etkin eylemler Almanya’da meydana geldi. Bunun böyle olması bir rastlantı değildir. Hem kıta Avrupası’nda emekçi kitlelerin yaşam düzeyi sürekli bozuluyor ve hem de Almanya’da. Almanya’da sınıflararası uçurumun yanında, bir de Doğu-Batı arasındaki uçurum büyüyor. Almanya’da hükümet, kitlelerin eylemiyle kuşatma altındadır. Alman proletaryasının 1 Mayıs gösterileri etkin, kitlesel ve görkemliydi. Onbinlerce insan kapitalizmi ve sonuçlarını protesto etti. Alman hükümeti kitle eylemleri daha ileri gitmesin diye tüm askeri-polis gücünü harekete geçirdi. Hükümetin aldığı tüm önlemler, kitlelerin gösterilerini önleyemedi. Uzun zamandır büyük kitle gösterilerine sahne olan Almanya, şimdi de, yüzünü aşkın ağır sanayi işçisinin eylemleri ile çalkalanıyor. Almanya bir taraftan büyük bir dünya devleti olarak öne çıkıp kendi emperyalist yamacılık emellerini gerçekleştirme yolları ararken; öte yandan kendi içinde süreklilik kazanan etkin kitle eylemleriyle çalkalanıyor. Alman emperyalizmi, dışta yayılmacı emellerini yerine getirebilmek için içte yükselen kitle eylemini ezmenin yolunu arıyor. Bu da iç mücadelenin bundan sonra çok daha sert geçeceğini gösteriyor.

Şu anda Almanya’da mücadele, kıta ülkelerinin ilerisindedir. Bir süre önce, Fransız köylüleri öne geçmişlerdi. Şimdi Alman proletaryası tüm kıtayı etkileyecek bir mücadele sürecinde bulunuyor. İtalya’daki politik bunalımın da etkisiyle kitleler, 1 Mayıs’ta ses getiren eylemler ortaya koydular. İngiltere büyük kitle eylemlerine hiç yabancı değildir. İsviçre’de 1 Mayıs, işsizlik ve konut sorununun yanı sıra, ırkçılığın da gelişmeye başladığı bir dönemde, Zürih, Bern, Basel gibi büyük şehirlerde yapılan gösterilerde yaşatıldı. Böylece giderek tüm kıtayı saracak olan kitle eylemlerine tanık oluyoruz. Kıtanın kendi içinde oluşturduğu ekonomik düzen, ve ulusların karşılıklı ekonomik, toplumsal ilişkisi, kıta çapında eylemlerin nesnel zeminini oluşturuyor. Bir ülkedeki eylemin, kısa sürede diğer ülkelere sıçrama olanağı var. Bu olanak, maddi olarak vardır. Kapitalizmin dünya krizi, her ülkeyi farklı olarak etkilemekle birlikte, krizin etkisi, tüm kapitalist ülkeleri derinden sarsıyor. Avrupa’da artık süreklilik kazanan kitle eylemleri gösteriyor ki, ekonomik krizin uzaması halinde, Avrupa’da devrimci durumun ortaya çıkması kaçınılmaz olacaktır.

Güney Kore’de 1 Mayıs

1 Mayıs eylemleri Asya kıtasının tüm ülkelerinde yapıldı. Bunların içinde tüm dünyada öne çıkan Sri Lanka, 1 Mayıs eylemleri ile Güney Kore’de yapılan 1 Mayıs eylemleri oldu. Sri Lanka Devlet başkanının öldürülmesi, daha çok içteki burjuva güçler arası çelişkinin sonucudur. Güney Kore ise proletaryanın görkemli eylemlerine sahne oldu. Sa-

dece başkent Seul'de gösteriye katılanların sayısı 200.000'dir. Kanlı Güney Kore yönetimi yıllardan sonra ilk defa 1 Mayıs eylemlerine izin verdi. Eylemler, diktatörlüğü protesto eylemlerine dönüştü. Bilindiği gibi Güney Kore'de gerek işçiler ve gerekse öğrenciler on yıllardır ABD kuklası yönetime karşı mücadele sürdürüyorlar. Eylemler bazen haftalarca sürmüştür. Kukla yönetim her defasında kitle eylemlerini kanla bastırmıştır. Kitleler ise tüm teröre rağmen, eylemlerden geri durmadılar. 1 Mayıs eylemleri bunu gösteriyor.

ABD emperyalizmi kendi kukla yönetimini sürekli olarak Sosyalist Kuzey Kore'ye karşı kışkırtmış ve sosyalist Kore'yi tehdit altında tutmuştur. Sosyalist Kore, yapılan baskılara boyun eğmemiş ve emperyalizme karşı direngen bir tutum göstermiştir. ABD içerde de kukla yönetimle birlikte koyu bir diktatörlük uygulamıştır. Güney'in halkı ise ABD emperyalizminin egemenliğine son vermek ve işbirlikçi yönetimi devirmek için uzun yıllardır sert bir mücadele yürütüyor. Burjuva muhalefet, gelişen kitle hareketini bloke etmeye çalışmış, ancak kitle hareketi burjuva muhalefet çerçevesini aşmıştır. Toplumsal hareket devrimci temellerde gelişme göstermiştir. 1 Mayıs gösterileri, Güney Kore'nin bundan böyle daha etkin kitle eylemlerine sahne olacağını gösteriyor. ABD, egemenliğini, kukla yönetim ise diktatörlüğünü sürdürmede zorlanıyorlar.

Küba'da 1 Mayıs

Bu yıl en görkemli ve anlamlı 1 Mayıs gösterileri, Küba'da yapıldı. Küba'daki 1 Mayıs gösterilerine 1 milyon insan katıldı. Bu kadar insanın sokağa dökülmesinin çok yönlü anlamı vardır. Bunlardan ilki, Küba halkının ABD başta olmak üzere, emperyalizmin baskılara boyun eğmeyeceklerini, emperyalizme karşı bundan sonra da büyük bir kararlılıkla direneceklerini; ikincisi içte sosyalizme sahip çıktıklarını ve bundan sonra da sosyalist kazanımları korumak ve geliştirmek için mücadeleye devam edeceklerini ve üçüncüsü, Küba'nın tüm Latin Amerika ülkeleri için bir devrim odağı olmaya devam edeceğini gösterdi.

1 Mayıs gösterilerinin bir diğer özelliği, dünyanın tüm ülkelerinden insanların bu eylemlere katılması oldu. Dünyanın bir çok ülkesinden insanlar katılmasıyla Küba'daki 1 Mayıs gösterileri tam bir enternasyonal karakter kazandı. Bunun bir anlamı da emperyalizme meydan okumaydı.

Çok iyi bilinen nedenlerle emperyalizmin kitle iletişim araçları, Küba'daki görkemli 1 Mayıs eylemini tüm dünyaya duyurmamak için açık tutum koydular. Ancak emperyalizm ne kadar gizlemeye kalkarsa kalksın, dünya proletaryası Küba'daki büyük sosyalist eylemi öğreniyor ve bundan gurur duyuyor.

Türkiye'de Burjuvazinin Denetimindeki 1 Mayıs

Türkiye'nin ve Kürdistan'ın büyük kentlerinde binlerce emekçi 1 Mayıs eylemleri için sokağa çıktı. Emekçi kitleler meydanlarda istemlerini haykırdılar. Bu istemler faşizme, sermayeye ve ulusal baskıya karşı olan istemlerdi. Türkiye'de yapılan 1 Mayıs gösterilerinin merkezi İstanbul'du. İstanbul'daki 1 Mayıs gösterileri proleter komünistlerin daha önce belirttiği biçimde gelişti. Tekelci güçler 1 Mayısın özünü boşaltmak için büyük

çaba gösterdiler. Sermaye sınıfı ve devleti, 1 Mayıs'ın kendi d-erine karşı bir gösteriye dönüşmesini önlemek için polis gücünü, yasaları ve DİSK ve Türk-İş'i kullandı. Her iki sendika 1 Mayısı sermayenin istediği biçimde kutlayacaklarına dair güvence verdiler. Sonuçta hükümetle danışıklı dövüş biçiminde 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. Bu ara hükümet temsilcileri de gösterilerde hazır bulundular. Böylece 1 Mayıs kutlamaları devlet kutlamalarına dönüştü. Sendikaların politikaları sınıf uzlaşmacı olduğu için bunun böyle olması doğaldır. Doğal olmayan, kendilerine "sosyalist" unvanı verenlerin son iki yıldır, burjuvazinin işaret ettiği yere gitmeleridir. Reformistlerin, legal sosyalistlerin burjuva sendikacıların arkasına takılmaları, proleter-komünistler için sürpriz olmadı. Bu durumun yaşanacağı daha önceden tahlil edilmişti. Bu ara burjuvazinin gösterdiği yerde görmek istemediklerimiz vardı. Bunun dışında uzun süredir burjuvazi ile uzlaşma içinde. bulunanlar, burjuva egemenlik önünde eğilerek, efendilerinin gösterdiği yere koştu. DİSK ve Türk-İş ,1 Mayıs mitinglerinin diğer adı burjuvazinin yönetim ve denetimini kabul etmekte. Kendilerine "sosyalist" ya da "devrimci" adını takanlar, sanki DİSK ve Türk-İş mitinglerine katılmıyorlarmış gibi ortam yaratmaya çalıştılar. Gazetelere verdikleri ilanlarla ya "Pendik mitingine" ya da "Abide-i Hürriyet mitingine" diye çağrı yaptılar. Bununla hem kendilerini aldattılar ve hem de kitleleri. Onca gürültü koparılarak yapılan mitingler sonuçta ne oldu: burjuvazinin özel takdirlerine mazhar oldu. Böylece burjuvazinin, sermayeye ve faşizme karşı bir gösteriye dönüşecek ve devletin yasakları delinecek diye korktuğu 1 Mayıs gösterileri, burjuvazinin kendi konumunu güçlendirme gösterilerine dönüştü. Sermayenin istediği biçimde 1 Mayıs'ı kutlayanlar, sermaye sözcülerinden kendilerine düşen taktir payını almış oldular.

İstanbul'da devrimci. 1 Mayıs, 1 Mayıs Alanında yapılan eylem demektir. 1 Mayıs gösterilerini, 1 Mayıs Alanında yaptırmamak, burjuvazi için bir prestij meselesidir. Bunun için hem yasalarla ve hem de polis gücüyle her yıl 1 Mayıs'ta güçlerini 1 Mayıs Alanına dökerek, kendi prestijini ve egemenliğini korumaya çalışıyor. Bu konuda devrimci tavır, sermayenin ve faşist devletin yasaklarını dinlememek ve boyun eğmeden 1 Mayıs Alanına çıkmaktı. Bu devrimci tavır, kitlelerin gelişmesi üzerinde muazzam etki yapar. Daha önceleri 1 Mayıs Alanına çıkmak için göğüs göğüse çarpışanlar; bu defa 1 Mayıs Alanına gitmemek için büyük bir çaba gösterdiler.

Halk kitlelerinin örnek devrimci tavrılara gereksinmesi var, yoksa sıradan bayağı tavrılara değil. Her yıl örnek bir devrimci gösteriye dönüşen 1 Mayıs eylemleri, bu yıl reformistlerin utanç verici tutumu yüzünden, pasif ve uzlaşma içinde geçti.

"1 Mayısta, 1 Mayıs Alanına" diyen ve bu yönde eylem yapan proleter komünistler bu defa da devrimci tavrı ortaya koydular. 1 Mayıs pratiği bir kez daha uzlaşmacı-reformistlerle, devrimci komünistlerin ayırımını ortaya koyan bir denek taşı oldu.

* Devrimci Emek Dergisi, Sayı: 21, Yıl: 1993

LENİNİSTLER TAKSİM'İ ZAPDETTİLER*

1 Mayıs, proletaryanın uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. 1866'daki Chicago grevin den bu yana, dünya proletaryasının kanını emen burjuvaziye kinini haykırdığı, kendi taleplerini dile getirdiği, burjuvazinin yüreğini ve ruhunu korkuyla doldurduğu gündür. 100 yılı aşkın bir süredir, proletarya her yıl 1 Mayıs'ta üretimi durdurur, sokaklara dökülür, burjuvaziye son hesaplaşmanın günlerinin çok yakınlaştığını hatırlatarak burjuvaların uykusunu kaçıtır.

1866'da, başta Chicago ve New York işçileri olmak üzere, Amerikalı işçiler, 8 saatlik iş günü için eyleme geçtiler. Direniş kanla bastırıldı. Ama I. Enternasyonal'in kararıyla 1 Mayıs, bütün dünya proletaryası için uluslararası anlamda mücadelenin yükseltildiği, vatansız proletaryanın enternasyonal dayanışmasının daha bir öne çıkarıldığı ve mücadelelerinin ve amaçlarının birliğinin sergilenip, burjuvaziye karşı kavganın yükseltildiği bir gün olarak kabul edildi.

Bizde de, TC'nin kuruluşu öncesinden beri 1 Mayıs, bu anlamda. ele alınıp mücadelenin yükseldiği bir kavga günü olarak kutlandı. Türkiye'de sermaye kendi iktidarını kurduğundan beri, 1 Mayıs'ın içini boşaltmaya çalıştı. Bu amaçla kah bahar bayramı ilan etti, kah resmi tatil kabul etti, kah yasakladı, kah provokasyonlarla katliamlara yöneldi.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde 1 Mayıs açısından Taksim Alanı'nın büyük bir önemi var. DİSK'i burjuvazinin yasaklarına rağmen kuran işçi sınıfı, bu sendika eliyle ilk defa 1976 yılında Taksim alanında yüzbinlerin katıldığı görkemli bir kutlama yaptı. 1977'de ise gösterilere katılanların sayısı 500 binin üzerindeydi. Tekelci sermayenin ağız salyalı köpekleri 500 bin kişinin üzerine silahları, panzerleriyle yürüdü. 1977 1 Mayıs'ı, Türkiye işçi sınıfı tarihine kanlı 1 Mayıs olarak geçti. Ancak bu katliam sonucu işçi sınıfı, kanlarıyla suladığı Taksim alanının adını 1 MAYIS ALANI olarak değiştirdi. Hemen ertesi yıl 1978'de 1 Mayıs Alanı bir kez daha 500 binin üzerinde muazzam bir gövde gösterisine tanıklık etti.

Daha sonraki yıllarda 1 Mayıs alanı, 1 Mayıs'larda faşizmin işgali altında tutulduğundan ve ülkelerimiz emekçileri faşist diktatörlüğün en vahşi yöntemleri altında suskunluk içine girdiğinden uzun yıllar öksüz ve yalnız kaldı. 12 Eylül'den sonra ilk 1 Mayıs kutlaması kapalı salonlarda yapıldı. Ancak 1989, emekçilerin atlıma geçtiği yıldır ve "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na!" şiarı onbinleri harekete geçirdi. Faşizmin azgın köpekleri yine kitlelerin üzerine ölüm kustu. Bu kez M. Akif Dalcı'yı düşen. 1 Mayıs Alanı tekelci sermaye ile devrimci güçler arasındaki 1 Mayıs kavgasının ve halkın önündeki prestijinin bir sembolüydü artık.

1990'da yine faşizmin kan içici vahşi yüzü vardı. 1 Mayıs Alanına gidenlerin karşısında. Bu kez Gülay Beceren'di vurulan. 1991'de burjuvazi yeni bir oyun tezgahladı. 1 Mayıs gösterileri sermayenin işçi sınıfı içerisindeki ajanları olan sarı sendikalar ve burjuva sendikal anlayışlar tarafından düzenlenmeye başladı. Devrimci kitle ancak böyle bölünebilirdi. Bu oyun başarılı da oldu. 1992'de başka bir oyun; miting izni yalnızca SP adı

nı alan karşı devrimci bir ihbar ve ihanet güruhuna verildi. 93'teTürk-İş'li burjuva sendikacılar, 1 Mayıs gösterilerini Abide-i Hürriyet Meydanında sıkıştırmaya çalışırken; 94'te DİSK'in açılmasıyla, sahneye DİSK'in sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışını tamamen reddeden, yerine çağdaş; sendikacılık adı altında sınıfa ihaneti, burjuvaziye hizmeti ikame eden anlayış çıktı. Türk-İş, Abide-i Hürriyet'te, DİSK Pendik'te gerçekleştirdi ihanet gösterilerini,

Sendikaların tavrı buydu. Ya sosyalistlerimiz; kendilerine sınıfın öncülüğü misyonu biçen kerameti kendinden menkul öncülerimiz? Bunların tutumu çok mu farklıydı? İşte üzerinde durulması, eleştirel mantığın süzgecinden geçirilip ortaya serilmesi gereken asıl sorun bu

Son yıllarda yaşanan 1 Mayıs gösterileri, komünistlerle reformistler arasında turnusol kağıdı gibiydi. 91'den itibaren reformistlerin tavrı belirginleşmeye, Taksim alanı burjuvaziye terk edilmeye başlandı. Hemen hepsi, "1 Mayıs Taksim'de kutlanmalı, ama" deyip, "kitlelerden kopuk olmamak lazım" bahanesiyle Taksim 1 Mayıs alanından vazgeçtiler. Hele 92 1 Mayıs'ında karşı-devrimci Doğu Perinçek şürekasını peşinden gitmeleri, tam bir utanç belgesiydi. Daha sonraki yıllarda da tutumları farklı olmadı; kimileri Türk-İş'in, kimileri DİSK'in peşine takılıp "kitlelerden kopuk olmamak" gerekçesiyle -kitle kuyrukçuluğu yapmaya devam ettiler.

Ülkelerimizin içinden geçmekte olduğu devrimci durumun bütün nesnel koşullarıyla olgunlaştığı ve burjuvazinin tek yanlı olarak dayattığı iç savaşın bütün cephelerden sertleşerek sürdüğü bir ortamda Leninistler, sermaye cephesinin karşısında tek başına da olsa, bir avuç insanla da olsa doğru olanı yapmaya çalıştılar: Ellerinden geldiği, güçlerinin yettiği kadar Taksim 1 Mayıs alanına yönelik eylemlerini gerçekleştirdiler. Bazen de karşı devrimin olağanüstü önlemleri nedeniyle girişimleri başarısız oldu.

1995 1 Mayıs'ında nesnel süreçteki olgunlaşmanın yanı sıra, bir başka olgu daha ortaya çıkmıştı. Kitlelerin süreklilik kazanan kendiliğinden eylemleri artık yerel ayaklanmalara, Gazi ve 1 Mayıs Mahallelerinde olduğu gibi sokak savaşlarına dönüşmüştü. Artık doğru devrimci sloganların öne çıkarılması, kitlelerin bu sloganlar etrafında birleştirilmeye çalışılması yetmiyor. Kitlelere doğru devrimci eylem örneklerinin gösterilmesi ve bu eylemler ve hedeflerde kitlenin birleştirilmesi gerekiyor. Bir avuç Leninist, bu bağlamda 95 1 Mayıs'ında Taksim 1 Mayıs alanına çıkmamanın ne kadar önemli olduğunun bilinciy-le harekete geçti.

1 Mayıs günü ellerinde pankartları, yüreklerinde sermayeye ve faşizme olan kinleriyle çıktılar 1 Mayıs alanına. "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!" şiarları 1 Mayıs Alanında çınlamaya başladığında, Taksim'i işgal eden faşizmin ağzı salyalı köpekleri, bir an neye uğradıklarım şaşırıldılar. Hemen arkasından bir avuç Leninistin üzerine zincirlerinden boşanan yüzlercesi saldırdı. İnsanlar yerlerde sürükleniyor, tekmeleniyor, coplarla kafaları parçalanıyor, ama susmuyorlardı. "Kahrolsun Faşizm!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Yaşasın 1 Mayıs!" şiarlarını haykırıyorlardı. Polis pankart açan gruptakileri topl-

yıp götürdüğünde yeniden başladı sloganlar. Yeniden saldırdılar. Bir grup daha arabalara dolduruldu; Yeniden sloganlar ve kitle dağıldı. 1 Mayıs Alanı yüzden fazla Leninist tarafından zaptedilirken, alanda ve alana açılan caddelerde bulunan binlerce insan sevinç içinde koştu sloganların geldiği yöne.

95 1 Mayıs'ı, Leninistlerin zaferiyle sonuçlanırken, Demokrasi Platformu denilen re-

formist, uzlaşmacı platform, Kadıköy meydanında bir miting düzenledi. Sözüm ona sınıf öncüleri de 1 Mayıs bayramını(!) İstiklal Marşı eşliğinde kutlamaya gitti Kadıköy' e.

Burjuvazi 95 1 Mayıs'ının sessiz ve sakin geçtiğini gösterebilmenin bütün hazırlıklarını yapmıştı. Ama Leninistler onun bu oyununu da bozmuş, bu planını da boşa çıkarmıştı. Fakat faşist basın ve televizyonu da bu konuda uyarmıştı. Ve kendi kontrolü altındaki basında 1 Mayıs Alanında yaşanan sermayenin hezimetini kamuoyunun gözlerinden kaçırmak için yapılan gösteriyi yok sayıyor, haber olarak dahi göstermiyordu.

Gerek sermaye cephesinin, gerek faşist basının, gerek burjuva sendikacılığının, gerek Demokrasi Platformu ve her tür reformizmin desteğine rağmen Leninistlerin ortaya koyduğu tavır ve gerçekleştirdikleri 1 Mayıs gösterisi, 1 Mayıs Alanındaki zaferle sonuçlanmıştır.

Bu Leninistlerin ilk zaferi değil, sonuncusu da olmayacak

Deniz'lerden 13 Mart Savaşçıları'ndan, Teğmen Ali'lerden teslim aldığımız bayrak, burjuvazinin bütün kalelerinde dalgalanmaya kadar savaş devam edecek.

YAŞASIN 1 MAYIS!

**YA DEVRİM, YA ÖLÜM!
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!
FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLA-
CAK!**

* Devrimci Emek Dergisi, Sayı:
30, Yıl: 1995

1 MAYIS KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ VE DEVRİMCİ DAYANIŞMA GÜNÜDÜR*

Uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş ve devrimci dayanışma günü olan 1 Mayıs, Türkiye ve Kürdistan proletaryası tarafından devrim ve enternasyonalist özüne uygun biçimde karşılanmalıdır. 1 Mayıs'ın Enternasyonalist özü, bütün ülkelerin proleterlerinin emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleye dayalı devrimci dayanışması demektir. Proletarya Enternasyonalizmi, her ülke proletaryasının bulunduğu her alanda devrime öncülük etmesi, dünya devrim sürecine yeni bir devrimci ve sosyalist mevzi kazandırmasıdır. Devrimci proletaryanın enternasyonalist anlayışı böyleyken, Enternasyonalizm, oportünizmin görüş açısında savaşçı özünü yitirir, yalnızca iyi dilekler ilişkisine indirgenir. Kendi buldukları ülkelerde devrim mücadelesi vermeyenler, burjuva zulmüne son vermek için silaha sarılmayanlar, proletaryanın uluslararası dayanışmasının öneminden dem vururlar. Bütün ülke proletaryasının canı ve kanı pahasına yarattığı ne kadar devrimci, komünist değer varsa, hepsi oportünistlerin görüş açısında gerçek anlamını yitirir. 1 Mayıs'ın devrimci özü ise, kapitalizme, sömürünün ve baskının bu tek temelini karşı etkin ve zora dayalı mücadele anlamına gelir. Ama oportünistler böylesine devrimci-dönüştürücü anlamı olan 1 Mayıs'ı "geleneksel" olarak kutlayacaklar(!) Ne olursa olsun oportünistler, 1 Mayıs'ın kızıl rengini sarartamayacaklar. Kızıl 1 Mayıs, devrimci güçlerin ellerinde hep dalgalanacaktır.

Pek çok sendikal ve sol siyasi çevre, 1 Mayıs'ta proletaryanın bugüne kadar belki milyon kez dile getirilen ekonomik toplumsal ve politik istemlerini dile getirecekler. Tomar tomar bildirilerle proletaryaya iletilecek olan şey, artık çok açık olarak bilinen istemler olacaktır. En geniş emekçi kitleler, somut istemler etrafında bir araya gelirler, harekete geçerler. Bu istemlerin büyük bir bölümü sendikalar tarafından dile getiriliyor. Bir kısmı ise sosyalist hareket tarafından dile getiriliyor. Şimdiye kadar tekrarlanan acil ve temel istemleri bir kere daha 1 Mayıs'ta tekrarlamak, bu alanda hiç bir adım atmamak demektir. Proletaryanın ve halkın acil istemleriyle, temel istemleri artık iç içe geçmiş, çözümleri de birlikte olacaktır. O halde mesele nedir? Mesele emekçi sınıfın bütün yaşamsal istemlerinin nasıl çözüleceğidir. Yani sömürü ve baskı sistemine karşı savaş yöntemleri sorunu dönemin mihenk taşıdır. İşçi sınıfının ve halkın istekler manifestosunu yayınlamak değil, devrimci savaş ve silahlı mücadele manifestosunu yayınlayıp, devrime girişmek, dönemin marksist-leninist görevidir.

Devrimci Proleter!

Devrimci olanla devrimci olmayanı kesin olarak ayırt etmek istiyorsan, yalnızca ilan edilmiş olan amaçlara bakmayacaksın, hangi yolu izlediğine, bu konudaki mücadele yöntemlerine ve ilkelerine bakacaksın. Bütün sınıfları ortadan kaldırma hedefini ilan etmeyen oportünist kalmamıştır. Mesele Komünizmin bu temel amacına nasıl ulaşılacağı yani mücadelenin yolları sorununa gelince ya da silaha sarılma günü gelip çatığında bunların hiç

birini yanında bulamazsın. Artık, her emekçi tarafından çok iyi bilinen ve yaşamında çok derin olarak hissettiği sömürünün ve baskının sözünü etmek değil; zulmü, baskıyı ve sömürüyü ortadan kaldırmak için savaşa girmek gerekiyor.

İşte savaşa girmeyi zorunlu yapan tekelci sermayenin ve faşist devletin güncel saldırıları: Zaten en modern silahlarla donanmış olan devletin, daha büyük çapta silahlanması, toplumun sivil kesiminden oluşan yani devlete bağlı militarist aygıtların oluşturulması, silahların ve tankların desteğindeki askeri birliklerin, Kürt halkı başta olmak üzere bütün halklara karşı saldırıya geçmesi, infaz, kaçırıp yok etme, sistematik işkence, kanlı operasyonlar ve vahşetin her biçimi sergileniyor. Ezilen kitlelere karşı saldırılar yeni hükümetle birlikte hız kazandı, karşı-devrimci gericilik, eskiye göre daha kudurgan duruma geldi. Zincirlerinden kopan gericilik saldırganlığını daha azgınca uygulamaya geçti. Cezaevlerinde bulunan devrimci tutsaklara yönelik olarak ortaya konan imha planı, burjuva kudurganlığın hangi düzeye ulaşacağını gösteriyor. Kürt halkına karşı defalarca giriştiği imha hareketlerinden birini daha “Bahar Harekati” adıyla devreye soktu. İşçi sınıfına karşı tam bir burjuva sınıfsal saldırı demek olan işten çıkartmalar, yeni hükümet döneminde hız kazanacaktır. Artık hiçbir işçi işinden ve yarımından emin değildir. Öğrencilere karşı asker-polis ve sivil faşist kuşatma ve saldırısı bilindiği gibi, bütün okul ve yurtlara doğru yaygınlaştırılıyor. Çok iyi bilinen bu gerçekleri tekrar dile getirmemizin ana nedeni; ezilen sınıfın savaşmaya mecbur olduğunu ikna edici biçimde göstermektir. Hangi toplumsal ya da politik sorunu ele alırsak alalım, yüz yüze geldiğimiz tek gerçekçi yol, devrimci savaş yoludur.

Sosyal-reformistler, her türden oportünistler ve çeşitli devrimci çevreler, burjuvazinin 1 Mayıs Alanı'nı yasaklaması karşısında, o gün alana büyük bir güç yığılması karşısında geri adım atarken, TKEP/LENİNİST neden “1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına” diyerek ısrar etti? Bunun esas nedeni, onlarca insanımızın canına mal olan 1 Mayıs '77'yi unutmamak, emekçi sınıfın bu unutulmaz evlatlarının devrimci davasını yaşatmaktır. TKEP/LENİNİST, işçi sınıfının ve halkın devrimci evlatlarını yalnızca sözle değil, eylemiyle anmayı, kendi devrimci anlayışına uygun biçimde yerine getiriyor. 1 Mayıs Alanı'nda ısrar etmemizin diğer bir gerekçesi; burjuvaziye boyun eğmemek, burjuvaziye rağmen eylemimizi yapmaktır. “1 Mayıs Alanı” meselesi burjuvaziyle, emekçi sınıf arasında sert bir mücadele meselesi olmuştur. Ancak sert bir mücadele ile açılacaktır. Leninist Savaşçılar, her 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na yürüdüler. ısrarlı ve kararlı mücadeleyle geçen birkaç yıllık eylemden sonra, en sonunda '95'te 1 Mayıs Alanı, tarafımızdan zaptedildi. '95 1 Mayıs Alanı Eylemi, kararlı devrimcilerin bir avuç da olsalar devrimci hedeflerine ulaşabileceklerini gösterdi. Bugün başka sol çevreler de 1 Mayıs Alanı'ndan söz etmeye başladılar. Belki başkaları da alana çıkmak için girişimlerde bulunacaktır. TKEP/LENİNİST, başkaları olsa da olmasa da doğru bildiği yolda yürümeye devam edecektir. Leninist Savaşçılar, '96 1 Mayıs'ında 1 MAYIS ALANI'NDA OLACAKLAR!

Leninistler her zaman emekçi sınıfın devrimci bilincine ve mücadele gücüne seslenmiştir. Çünkü hak da, devrim de, zafer de yalnızca devrimci bilinç ve mücadeleyle kaza-

nılır. Bizim dışımızdakiler ise her zaman kitleye bakarak karar vermişlerdir. Devrimci olmayanlar politikalarını en geri emekçinin ortalama bilincine göre oluştururlar. Devrimciler ise en ileri emekçinin devrimci bilincine bakarlar, çoğu kez öncü emekçinin bilincini de biçimlendirirler. 1 Mayıs Alanı'na çıkanlar Türkiye işçi sınıfının en ileri bilincini temsil ettikleri gibi geriye kalan işçilerin bilincini biçimlendirmenin nasıl olması gerektiğini göstermişlerdir. 1 Mayıs Alanı'nı terk edenler, 1 Mayıs'ı hükümetlerin gösterdiği yerde kutlayanlar, kitlelere direnmeye mücadele verme bilinci değil, burjuvaziyle zımnî anlaşma anlayışı götürürler. İyi niyetli devrimcilerin hatalarından döneceklerini ve konumlarına uygun tavır alacaklarını umuyoruz. Yalnızca direngenlik, devrimci bilinç ve savaşı anlayış başarıya götürür.

Devletin 1 Mayıs Alanı yasağını kırmak için mücadele etmeyenler, kızıl bayrakları 1 Mayıs Alanında dalgalandırmayanlar, ne yazık ki, devletin gösterdiği yerde işi, biçimci devrimciliğe ve gösterişe kadar götürüyorlar. Önemli olan burjuvazinin gösterdiği yerde ne kadar sosyalist olduğunu göstermek değil; sosyalistliğini ve devrimciliğini burjuvaziye rağmen devam ettirmektir. İşin sonunda çatışma ve ölüm de olsa, devrimciler 1 Mayıs Alanı'na çıkacaklar. Devrimciler gösterişe ve biçimciliğe hiç kaçmazlar. Eğer propagandamız kulaktan kulağa yayılacaksa bu, mermimizin, bombamızın ve eylemimizin sesi olacaktır. Emekçi sınıf ve halk biçimci ve gösteriş budalalarına değil, savaşan insanlara değer verir, etrafında birleşir. İşin başında devrimcilerin sayısı olarak az olması önemlidir. Önemli olan devrimci olmaktır, devrimci olarak savaşmaktır, Leninist Partiye sahip olmaktır, devrimci düşünce sistemine sahip olmaktır. Koşullar ne kadar zor olursa olsun sonunda yeneler devrimciler olacaktır.

İşçiler 1 Mayıs'ın burjuva sendikacılar tarafından boğazlanmasına izin vermemelidir. İşçi sınıfının kapitalizme karşı savaş ve devrimci dayanışma gününü, burjuva sendikacılar, sendikacılar bayramı olarak kutluyorlar. Her yıl burjuva sendikacılar, gövde gösterileri yapıyor, bilinen boş demeçler ve gösterişle sınıf savaşını "bayrama" çeviriyorlar. Kendilerine sol, sosyalist, devrimci diyen sendikacıların yaptığı da, diğerlerinden farklı değildir. Mücadeleci işçiler artık bu duruma bir son vermelidirler. Bu komedyaya bir son vermenin zamanı gelmiştir. Sizin sırtınızdan büyük servet sahibi olan bu aşağılık adamların hesabını görmenin zamanı artık gelmiştir. İşçi sınıfı, devrimci sınıf olarak olaylara devrimci yönde müdahale etme görevini yerine getirmelidir. Bunun için 1 Mayıs'ı anlamına uygun olarak kapitalizme karşı savaş şiarıyla karşılamalıdır.

KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ!

YAŞASIN 1 MAYIS!

BIJİ YEK GULAN!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

* Devrimci Emek Dergisi, Sayı: 43, Yıl: 1996

1 MAYIS OLAYLARININ ORTAYA KOYDUĞU GERÇEKLER VE ALINACAK DERSLER ÜZERİNE*

1 Mayıs'ta İstanbul'da meydana gelen sokak çatışmaları, birdenbire Türkiye gündeminin ilk sırasına yerleşti. Çatışmaların çapı ve şiddeti, yarattığı etki, sınıf mücadelesinin geleceğine ilişkin verdiği işaretler, 1 Mayıs sokak çatışmalarının gündemin başına yerleşmesini adı. 1 Mayıs'ta meydana gelen sokak çatışmaları, 1995'teki Gazi sokak savaşlarından sonra İstanbul'da meydana gelen en sert, yaygın ve kitlesel çatışmalar oldu. Derslerle dolu çatışmaların ele alınıp incelenmesi ve sınıf mücadelesinin geleceğine ilişkin esaslı sonuçlar çıkarılması devrimci ve komünist hareketin acil görevidir. Bu görevin, devletin reformizmin olayların özünü karartmaya yönelik çabalarıyla karartılmasına izin verilmemelidir. Karşı-devrim gücü olarak devlet ve karşı-devrimin toplumsal dayanağına hızla dönüşmekte reformizm, olayların devrimci özünü, sınıf mücadelesiyle, emek-sermaye çatışmasıyla doğrudan bağlantısını, "cam kırıkları, lale katliamı, yağmacılık ve Vandalizm" yaygaralarıyla gizlemeye çalışırken, devrimci güçleri kendi tartışma platformlarına çekmeye çalışmaktalar. Devrimci politik güçler, devletin reformizmin bu oyununu bozmanın tek yolu budur. Yasalcılık batağına saplanan sosyal-reformistlerin devletle nasıl ağız birliği yaptığını birazdan göreceğiz. Ancak ondan önce, sokak çatışmalarının devrimci özü ve alınması gereken dersler üzerinde durmalıyız.

1- Kadıköy'de, 1 Mayıs'ta meydana gelen sokak çatışmaları, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da sürmekte olan iç savaşın bir devamı ve sonucudur. Ekonomik, toplumsal ve siyasal koşullar, emekle sermaye arasındaki çelişkilerin derinliği, bu tür çatışmaların bundan sonra da süreceğinin kanıtıdır. Yıllardır biriken ve üst üste yığılan çelişkiler, sınıf mücadelesini iç savaş düzeyine çıkartmış ve iç savaş uzun süredir yaşanmaktadır. Göğün son derece duru olduğunu düşünenler, çakan bu şimşekler karşısında şaşkınlığa düşmekte, küçük dillerini yutmaktalar. Tıpkı '95'teki Gazi Ayaklanması karşısında olduğu gibi, Kadıköy'deki sokak çatışmaları sırasında da şaşkınlığa düşmüşlerdir. Oysa, bunda şaşılacak bir durum yoktur. Yer yer Kadıköy sokak çatışmaları gibi büyük olayların habercisidir. 1 Mayıs Kadıköy sokak çatışmaları, tıpkı Gazi Ayaklanması gibi, duru gökte çakan bir şimşek değildi. İşçilerin ve yoksul emekçi halkın ekonomik ve toplumsal yaşamı sonucu biriktirdiği sağlıklı öfkenin ve devrimci ruh halinin dışı vurumudur. Burjuvazinin, sol içindeki uşakları olan sosyal reformistlerin ve Doğu Perinçek gibi karşı-devrimcilerin olayları "sınıf dışı, başı bozuk unsurların hareketi" olarak göstermeye çalışması, çatışmaların sınıf karakterim gölgelemiyor. Kadıköy çatışmaları, işçilerin ve emekçilerin, sermaye düzenine, burjuva zenginliğe karşı büyük bir kin ve öfke içinde olduklarını, kapitalist sömürü düzenine ve düzeni koruyan devlete karşı ölümüne bir kavgaya girmeye hazır olduklarını göstermiştir.

Burjuvazinin ve onun sol içindeki uzantısı olan reformistlerin asıl korkusu, işte bu gerçekten ileri gelmektedir. Burjuvazi, Kadıköy'deki sokak çatışmalarından gerekli mesajı almış; yoksul emekçi halkta birikmiş olan öfkeden büyük bir korkuya kapılmıştır.

Burjuvazideki telaş ve korku, kendini hemen ele vermiştir. Faşist basın ve TV kanallarının devrim ve emek güçlerine karşı açık bir saldırıya geçmeleri, bu korku ve telaşın ifadesidir.

Faşist devlet, devrim ve emek cephesine karşı tam bir savaş düzenine geçtiğini bir kez daha ilan etmiştir. Gerek hükümet, sözcülerinin açıklamaları, gerekse İstanbul Emniyet Müdürü ve İstanbul Valisinin açıklamaları, devletin, devrim ve emek güçleri üzerine daha sert gideceğim ve çatışmaların sertleşeceğini göstermektedir; Devlet, bu tür her büyük toplumsal olayda görülebilecek şeyleri öne çıkararak ve orta sınıfların mülkiyet duygularına seslenerek, proletaryayı ise zehirlemeye çalışmıştı. Sosyal-reformistler; burjuvazinin mükemmelce örgütlediği propagandanın etkili olmasına, yayın organlarıyla çanak tutmuşlardır. Burjuvazi, orta sınıfları yanına çektikçe ve proletaryayı zehirledikçe, devrim ve emek güçleri üzerine daha çok kan ve ateşle gidecektir. Maddi yaşamı her geçen gün, biraz daha kötüye giden, gelecekte ve kurulu düzenden, düzenin partilerinden ve parlamentosundan umudu kesen emekçi yığınlar ise, ölümü hor gören bir kavgaya hazır olduklarının mesajını vermişlerdir. Her geçen gün daha çok sayıda emekçi, devrim cephesindeki yerini almakta, devrim güçleri her geçen gün daha ileri adımlar atmaktadır. Kadıköy çatışmaları bunun somut kanıtı olmuştur. Kadıköy çatışmaları, başka bir şeyi daha kanıtlamıştır: Bundan sonra bir dizi küçük, yerel çatışma sırasında, ara sıra, Kadıköy ya da Gazi Ayaklanması benzeri büyük çatışmalar bir alev topu gibi parlayacak ve daha büyük çatışmaların yolunu açacaktır. Karşı-devrim güçleri, bunun bilinciyle keskin bir savaşa hazırlanıyor. Bunun için, devlet, tam bir savaş düzenine geçtiğini bir kez daha ilan etmiştir. Almayı düşündüğü bir dizi yasal ve askeri önlem, bu savaş düzeninin bir gereği olarak görülmüştür.

2- Karşı-devrimin tüm güçleri, ilerleyen devrim karşısında birleşmiş, kenetlenmiştir. Bir başka söylemle, devrim hareketi, birleşmiş, bir karşı-devrim yaratarak ilerliyor. Kadıköy çatışmaları sırasında tüm burjuva güçler, aralarındaki it dalaşımı bir tarafa bırakarak, hepsi de. yoksul emekçi halka, işçilere ve devrimcilere aynı ağızdan küfrederek saldırdılar. Faşist basının şurasında-burasında yer tutmuş çanak yalayıcı eski solculardan tutalım da en kıdemli faşistine kadar, “liberal-demokrat” etiketi yakıştırılan bütün yazar takımı bu tutuma girdi; Her birinden pislik akan TV kanallarından faşist burjuva basına, Refah Partisi’nden Ecevit’in DSP’sine, polis şeflerinden parlamentosuna kadar bütün burjuva dünya birleşti, kenetlendi. Burjuvazinin bu düzene geçişi, karşı-devrim güçlerinin proletaryaya ve emekçi halka karşı kendini yeniden örgütlemeye karar verdiğinin bir başka ifadesidir.

Devrim ile karşı-devrim arasındaki saflaşmanı bununla sınırlı olmadığı görüldü. Saflaşma, burjuva sendikacıları ve sosyal-reformistleri de içine aldı. Türk-İş’ten DİSK’e, Hak-İş’ten KESK’e kadar bütün sendikacılar, Kadıköy çatışmaları sırasında ve sonrasında burjuvazinin yanında yer almışlardır.

Öte yandan, sosyal-reformistler de devrimci güçlere, yoksul emekçi halka ve işçi sınıfına, “işçi sınıfı dostu” maskesiyle burjuvaziyle aynı saflardan saldırmış; burjuva propagandistlerle aynı ağızdan konuşmuştur. Sosyal-reformistlerin, devrim güçlerine saldırı-

larım işçi sınıfının çıkarları adına yapmaları, sonucu değiştirmiyor. Onlar, devrimci gelişmelerden büyük bir ürküntü duymuşlardır ve bu ürküntüyle burjuvaziyle aynı ağızdan konuşmuş, aynı saflardan saldırıya geçmişlerdir. Devrim güçlerine yöneltilen bu saldırı Emek Partisi ile ÖDP'yi, karşı-devrimci Doğu Perinçek ve onun partisi İşçi Partisi ile buluşturmuştur. "Başıbozuk gruplar, çapulcular, maceracılar, kör şiddet, Vandalizm, yağmacılık" gibi sıfat ve suçlamaların devrimci güçlere yakıştırılması, bu kesimlerin ortak noktası oldu. İşte iki örnek:

"Bunların -devrimci örgütleri kastediyor, b.n.- uyuşturucu ve silah mafyasıyla içli-dişli olduklarını biliyoruz. Dolayısıyla bunların uyuşturucu ve silah mafyası üzerinden dünya emperyalist sistemine ve ülkemizin mafyalaşan hakim güçlerine bağımlı olduklarını da biliyoruz. Yine bu birkaç provokasyon örgütün liderlik düzeyinde MİT'in ve polislin kontrolünde olduğunu da biliyoruz.

Provokasyon gruplar, toplumun tortusu içinde yuvarlanıyorlar. Bu tortuyu yaratan da bu sistemdir, kullanan da. Hakim güçler, kışkırtma odaklarını sürekli başı bozukluğa yaygınlaştırarak, emekçi hareketinin belası haline getirmişlerdir"

Birinci örnek bu, şimdi ikinci örneği aktarıyoruz:

"Provokasyona dolgu maddesi olan bazı maceracı grupların çapulculukları, önceden ayrıntısına kadar devlet tarafından planlandığı belli olan katliamın üzerini örttü ve bu grupların eylemlerine mal bulmuş mağribi gibi saldıran gericilik, tüm uşakları ile birlikte işçi sınıfına, onun kazanımlarına ve sosyalizme karşı yeni bir haçlı seferi başlattı."

Okura kolaylık olsun ve tek yumurta ikizi derecesindeki benzerlik nedeniyle karıştırmasın diye birinci örneğin, Doğu Perinçek'in Aydınlık Gazetesi'ne, ikinci örneğin ise, Emek Partisi'ne yakınlığıyla bilinen Evrensel Gazetesi'ne ait olduğunu belirtelim. Evrensel'de yer alan "Vandalizm, başıbozukluk, maceracılık, sınıf dışı, lümpen proletarya" gibi nitelermeler işin cabası. Kısacası, sosyal-reformist akımlar, Kadıköy çatışmaları karşısında aldıkları konumla burjuvaziyle ve karşı-devrimci Doğu 'Perinçek'le buluşmuşlardır... Pratik ayrıştırıcıdır. Büyük toplumsal olaylar ise daha bir ayrıştırıcıdır. Ayrışmanın nasıl gerçekleştiğini ve hızlandığını, Evrensel'in sütunlarından aktaralım.

"Ancak, sınıfın bilinçli kesimlerinin mutlaka yapmak zorunda oldukları bir diğer önemli görev de, halk hareketinde-sınıf içinde, güçleri olmadığından hareketi tehdit etme olasılığı oluşturan maceracı gruplarla ideolojide, eylemde, günlük mücadele ve sloganlarda ayrışmayı tam olarak ve geri dönülmezcesine başarmak, piyasada oluşmuş sözde değerlerin tüm kalıntılarının tutum ve yaşantısından süriip atmak, maceracı gruplarla ideolojik mücadeleyi tavizsiz, sürdürmektedir. Bu tutumun hiçbir tereddüde meydan bırakmayacak şekilde yaşama geçirilmesi son 1 Mayıs'tan sonra daha da acilleşimiş, bu gerçeği görünmeyen iyi niyetli kesimlerin de gözlerini yeterince açmuştır. Bugün maceracı gruplardan uzaklaşma ve tam kopuş, işçi ve emekçiye daha yakın olmak anlamına gelmektedir." (Evrensel, 7 Mayıs 1996)

İşte bu kadar açık. Kadıköy çatışmaları gibi büyük toplumsal olaylar sosyal-reformistlerle devrimci örgütler arasına işte böyle bir kalın duvar örüyor. Bu süreç devam edecek. Bu arada bütün böbürlenmelerine rağmen, sosyal-reformistlerin hiç de kendilerini

gösterdikleri kadar güçlü olmadıkların, 1 Mayıs'ta Kadıköy mitinginin bunu ayan-beyan ortaya koyduğunu belirtelim. Bunca maddi olanak, devleti icazetten çok daha ileri giden desteği, risksiz bir ortam vb. koşullar yine de emekçi yığınları bu reformist örgütler yönetmeye yetmemiştir. İşçiler ve yoksul emekçi halk, düzen içi mücadeleye, reformlar uğruna mücadeleye değil, yasadışı ve devletle dışı dış yürütülen mücadeleye eğilim duymaktadır. Sosyal-reformist parti ve örgütler yığınlar üzerindeki politik etkilerini kaybederken, orada doğan boşluğu devrimci örgütler doldurmaktadır. Başka bir ifadeyle, devrimci örgütlerin yığınlar üzerindeki politik etkisi, her geçen gün daha da artmaktadır,

3- 1 Mayıs Kadıköy çatışmalarının gösterdiği bir başka gerçek, burjuva sendikacıların işçiler üzerinde o kadar etkili olmadığıdır. 1 Mayıs'ta Kadıköy Meydanı'na kitlenin ezici çoğunluğunu getirenler, burjuva sendikacılar değil, devrimci örgütler ve sınıfı bilinçli öncü işçilerdir. Bu olgu, elle tutulur, somut kanıtlanabilir bir gerçeklik olarak ortaya çıktı. Bu durum, bazı devrimci örgütlerin yıllardır 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmasından kaçmak için ileri sürdükleri bahaneye de açıklık getirdi. 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda kutlamak için ileri sürdükleri "kitle oraya gidiyor, biz de onun için oraya gidiyoruz" bahanesi 1996 1 Mayıs'ında çürüdü. Zira, kitleyi oraya, yani 1 Mayıs alanı dışındaki bir alana götüren bizzat kendileriydi. Bu gerçek, defalarca Leninistler tarafından dile getirilmesinde rağmen, çoğu devrimci örgüt, kitle kuyrukçuluğu bahanesi ardına saklanmaktan vazgeçmedi. Ama, 1996 1 Mayıs'ı gösterdi ki, kitleyi 1 Mayıs Alanının dışındaki alanlara götürenler burjuva sendikacılar değil, bizzat devrimci örgütlerdi. Gerçek şudur: Burjuva sendikacılar, sol örgütlerin sınıf içindeki bilinçli işçilerin desteği olmadan devrimci değer ve geleneklerin yaşatılması konusunda ısrarlı olunsaydı, 1 Mayıs, 1 Mayıs alanında anlamına uygun bir şekilde kutlanabilirdi. Kadıköy mitingiyle ortaya çıkan bu gerçek, 1 Mayıs Alanı'nda yıllardır ısrar eden ve bunun için ellerinden geleni yapan Leninistler'in ne kadar haklı olduğunu göstermiştir. Eğer kitle kuyrukçusunda değil de, doğru politikaların peşinden gidilseydi, 1 Mayıs'ın devrimci değer ve geleneklerinin daha güçlü yaşatılması işten bile değildi. Kadıköy çatışmaları, "kitleler bunun için henüz hazır değil" biçimindeki gerekçeyi tamamen çürüttü. 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmasına hazır olmayan gerçekte kitleler değil, örgütlerin yönetici kadrolarıydı. "Taksim geleneği"nin sadece Leninistler tarafından yaşatılması, diğer devrimci örgütlerin bundan yan çizmesi, kitle kuyrukçusu oportünist politikaların bir sonucuydu. Bundan böyle hiç kimse, "kitleler hazır değil" bahanesi ardına sınımayacak. İşçi sınıfının kan ve can bedeli ödeyerek yarattığı Taksim'de somutlaşan devrimci değer ve gelenekler, bugüne Leninistler tarafından, taşındı. Bundan sonra daha geniş kesimler tarafından bunların sahiplenilmesi zemini olduğu açığa çıktı.

Yeri gelmişken, 1 Mayıs öncesi SİP Genel Başkanı'nın 1 Mayıs üzerine yazdıklarıyla ilgili bir kaç şey söylemek gerekiyor. Bu siyaset kalpazanı şahıs, Demokrasi Gazetesi'nde kapıldığı köşede, 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda kutlanması konusundaki tüm çabaları, kendisiyle başlatma utanmazlığını rahatlıkla sergileyebilmiştir. Bu aynı siyaset kalpazanı, 1 Mayıs Alanı geleneğinin yaşatılması için Leninistlerin, yalnız kalmayı göze alarak, yıllarca sürdürdükleri ısrarı, ödedikleri bedeli, katlandıkları güçlükleri görmezlik-

ten gelmiştir. Demokrasi Gazetesi'nin kendisine sağladığı olanağı, yığınları yanlış bilgilendirmek, yaratılan değerleri görmezlikten gelmek, unutturmak ve her şeyi kendisiyle başlatmak utanmazlığı için kullanmıştır. İşçi ve emekçilerin yanlış bilgilendirilmesine, bedel ödenerek yaşatılan geleneklerin işçi ve emekçilerin hafızasından silinmesine izin vermeyeceğimizi bu siyaset kalpazanına hatırlatmak istiyoruz. Bunun için, bu utanmaz kalpazanın 1996 1 Mayıs'ına kadar nerelerde sürüttüğünü, 1996 1 Mayıs'ında ise Taksim'e çıkma cesaretini nereden aldığı, yeri geldiğinde, sorup hatırlatacağız.

1 Mayıs'ta Sosyalizm Bayrağını Yükseltelim!

Dünya proletaryasının Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü olan 1 Mayıs, emperyalist-kapitalist sistemin ideolojik ve politik saldırılarına rağmen, özüne uygun olarak dimdik ayakta duruyor.

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele ve dayanışma, günümüzde daha da önem kazanmaktadır. Emperyalist sistem daha çok saldırgan, daha çok sömüren özelliğini her geçen gün arttırdığından, ortadan kaldırılması da kaçınılmaz hale gelmiştir.

Emperyalist-kapitalist sistem, ekonomik ve siyasal buhran içerisinde. Sınıf çelişkileri derinleştikçe, sınıflar mücadelesi artık her kıtada yükseliyor. Kapitalizmin ana kıtası kabul edilen Avrupa'da, proletaryanın haykırışları yükseliyor, Avrupa kıtasında yaşanan işsizlik, evsizlik, çevre sorunu, sosyal haklardaki kısıtlamalar, ırkçılık vb. sorunların hat safhaya varması, emperyalist-kapitalist sistemin gerçek yüzünü kitleler önünde göstermeye yetiyor. Emperyalist-kapitalist sistemlerin bu tünekişlerine sözcüleri olan IMF, Dünya Bankası, Zenginler Kulübü gibi kurumlar çözüm üretmiyorlar. Uluslararası işçi hareketlerinin mevcut kapitalist sistemden hoşnutsuzluğu artarken, proletaryanın sosyalizme olan özlemi bir kat daha artıyor. Sosyalist Küba, Kuzey Kore, Vietnam gibi ülkeler, emperyalist ambargoya karşı direnirken, diğer ülkelerde de sosyalizme olan özlem artıyor.

Uluslararası proletaryanın bir parçası olan Türkiye ve Kürdistan proletaryası da, 1 Mayıs'a iktidar ve Sosyalizm şiarıyla giriyor. Kürt halkına ve devrimcilere karşı faşist devlet terörünün ve katliamının uygulandığı koşullarda 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz. İç savaşın yaşandığı ülkemizde, işbirlikçi tekelci burjuvazi, tedirginliğini gizleyemiyor. Kürt halkı ayakta, devrimciler savaş içerisinde. Burjuvazinin en barbarca saldırılarına, reformizme rağmen Leninistler, bu iç savaş kazanmak için kavganın içindeler, önündeler. Gün burjuvaziye anladığı dilde cevap verme günü, gün Devrim ve Sosyalizm bayrağını yükseltmeye dikme günüdür.

Proletaryanın devrimci müfrezesi olan partimiz TKEP/LENİNİST, bu yıl da 1 Mayıs'ta onun devrimci özüne uygun davranarak onurlu savaşını yükseltecektir.

YAŞASIN 1 MAYIS!

BIJİ YEK GULAN!

YAŞASIN SOSYALİZM!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!

TKEP/Leninist Avrupa

“Gün gelecek, susuşunuz, bugün onu boğan seslerden daha güçlü olacaktır” demişti 1 Mayıs’ın ilk şehitlerinden Amerikalı işçi önderi Spies 1886’da.

Ve, bugün, 100 yıl sonra haykırıyoruz:

“SPIESLERİ SUSTURANLARI BOĞDUK, BOĞACAĞIZ”

1 Mayıs 1996’da, tüm dünya kamuoyu, halkımızın yiğit evlatlarının dehşetli ve kahredici kahramanlıklarına şahit oldu. 1 Mayıs’ı işçinin, emekçinin bayramı olarak kutlamak için; faşist devletin 1 Mayıs’ın özünü boşaltmak amacıyla, iğrenç bir terörle yürüttüğü rezil bir hüsrana uğramak için; 1 Mayıs’ın gerekirse kan, can verilerek kızıştılandırılacağını alanlarda göstermek için, halkımızın üç yiğit evladı, kanımızdan, canımızdan üç emekçi Dursun ADABAŞ, Hasan ALBAYRAK, Yalçın LEVENT şehit düştüler.

Daha sabahın erken saatlerinde, panzerlere ve mermilere karşı göğüsler siper edildi. Özgürlük haykırışlarını boğmak isteyen polis barikatı patlatılınca, faşist sürüleri Dursun’u ve Hasan’ı vurdular. Sonra Yalçın yine kalleşçe vuruldu.

Fakat 1 Mayıs’ı lekeleyemediler. İşçi sınıfının içindeki burjuvazinin ajanları, sarı sendikacı revizyonist hainler, bazı oportünist ve parlamentaristler, bu kanlara rağmen şehitlerimizi gözden gizlemeye, cam-çerçeve tartışmasını ön plana çıkartmaya çalışıyorlar.

Sermayenin ağları, banka şubeleri vb. yerlerin imha edilmesi, halkın biriken öfkesinin şiddetli bir patlamasıyla kendisini duyurmuştur. Bu öfke, yoksulluğun öfkesidir, faşizmden hesap soruşun öfkesidir. Sınıf kininin her yerde ve her zaman tetikte olduğunun öfkesidir, sınıf düşmanlarına açıkça, meydan okuyuşudur.

1 Mayıs 1996’da, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele bayrağı şanlı dalgalandırılmış ve yere düşürülmemiştir!

**1 MAYIS ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN 1 MAYIS!
BIJİ YEK GULAN!
1 MAYIS KIZILDIR, KIZIL KALACAK!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

* Devrimci Emek Dergisi, Sayı: 44, Yıl: 1996

1 MAYIS'TA GELENEĞİMİZİ 1 MAYIS ALANINDA YAŞATTIK

Leninistler her yıl olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanında; kavgada, mücadelede, yani Taksim'deydi. Taksim, bu 1 Mayıs'ta da bir kez daha Leninistlerin sloganlarıyla inledi, zafer yine Leninistlerindi.

Yıllardır burjuvazinin temsilcileriyle proletaryanın amansız kavgalarına tanıklık yapan 1 Mayıs alanının, sermaye ile emeğin kapıştığı en önemli alanlardan biri olduğunu tüm emekçiler, devrimci-demokratlar ve burjuvazi çok iyi kavramıştır. İşte bu yüzden ki, 1 Mayıs geleneği, sermayenin tüm vahşetiyle yıkılmaya çalışılmış, Taksim meydanında onlarca devrimcinin, emekçinin kanı dökülmüştür. 1977 katliamı henüz hepimizin hafızalarında tüm canlılığı ile durmaktadır.

Devrimciler gelenek yaratmanın ve bu gelenekleri korumanın önemini, mücadeleye kattığı ivmeyi ne kadar iyi biliyorsa, burjuvazi de o kadar iyi bilmektedir. Bu yüzden ki adı 1 Mayıs'la birlikte anılan, onlarca proleterin, devrimcinin kanları, canları pahasına kazanılmış olan Taksim Meydanı, burjuvazi tarafından unutturulmaya, bu gelenek yıkılmaya çalışılmaktadır. Devrimci geleneklerimiz biz Leninistlerin en büyük mirasıdır. İşte bu bilinçle, yıllardır tüm sendikaların, sosyalist çevrelerin, kendisine devrimciyim diyenlerin yüz çevirdiği Kızıl Meydan, yalnız kalma pahasına, göz altılara ve işkencelere rağmen, biz Leninistler tarafından savunulmuş ve az sayıda da olsak, 1 Mayıs geleneği Taksim'de yaşatılmıştır. Doğru olan, yalnız başına da kalırsa savunulmalıdır. 1 Mayıs geleneğini yaşatmada yalnız başımıza da bırakılsak, dün olduğu gibi, yarın da biz Leninistler tarafından bu tarihi görev omuzlanacaktır, bu bizim onurumuzdur.

Gelenekleri yaratmak da, yaratılan gelenekleri korumak da bedel ödemeyi gerektirir. Kayıp analarının her Cumartesi Galatasaray'da yaptıkları oturma eylemini alın. Kayıp ana her türlü baskıya, dayığa, işkenceye rağmen, eylemlerini inatla aynı mekanda sürdürerek bir gelenek yaratmıştır. Bu sayede seslerini tüm dünyaya duyurmuş, tüm kesimlerin desteğini alabilmişlerdir. Hepimizin bildiği gibi, Galatasaray'daki eylemlerin kalıcılığından korkan devlet, oluşturulmaya çalışılan bu geleneği yıkmak için elinden geleni ardına koymamıştır. Her zaman oturan noktaya polis otobüslerini park etmiş, gelenleri toplu olarak gözaltına almış, hiç birisi tutmayınca, oturanların etrafına tebeşirle bir sınır çizerek, eylemin kendi kontrolünde olduğu psikolojisini kamuoyuna vermeye çalışmıştır. Fakat tüm bu çabalara rağmen inatla Galatasaray'da toplanan analar, bu geleneği yaratmışlardır. İşte 1 Mayıs Meydanı da proletarya için benzer önemde olan bir alandır, gelenektir. 1 Mayıs Meydanı denince, herkesin aklına, Taksim Meydanı'nın gelmesi buna değildir. Bu alan faşizme karşı inadına verilen mücadelenin somutlaştığı alanlardan biridir. Onlarca emekçinin kanları bu alanda boşuna akmamıştır. 1977'de katledilen emekçiler olsun, 1980 sonrası katledilenler, sakat kalanlar, yaralananlar olsun, hepsi de bu geleneğin takipçileriydi ve işçi sınıfının Qnurlu mücadelesinde bedeller ödediler, bayraklaştılar.

90'lı yıllarda bizim tüm ısrarlarımıza, çabalarımıza rağmen maalesef 1 Mayıs Meydanı birtakım çıkarlar öne sürülerek terk edilmeye başlandı. "1 Mayıs'ın yasallaşması gerektiğini ve bu yüzden devletten izin alınarak gösterilen alana gidilerek bir kazanım elde edileceğini" savunanlar, aslında büyük bir yanlışlığa inmişlerdir. Çünkü 1 Mayıs, sınıfın gözündə zaten meşruiydu ve 1 Mayıs kutlamaları için o güne kadar izin istenmemesine rağmen, emekçiler Meydanlarda bedeller ödeyerek geleneği sürdürüyorlardı. Sınıfa güvenmeyen, kitleselliğe adeta tapan bu yasalıcı anlayışlar, bu geri adımların ardından devletin gösterdiği izinli alanlara kitlelerini çağırdılar. Hatta sadece Gaziosmanpaşa'da, tescilli MİT Ajanı Doğu Perinçek'in düzenlediği mitinge izin verildiği yıl, Perinçek'in öncülüğünü yaptığı 1 Mayıs kutlamalarına katılmayı dahi reddetmediler. Oluşturulan devrimci kazanımların adeta tahrip edildiği bu yıllarda devlet kimi zaman Pendik'e kimi zaman da daha da uzak, kitleden kopuk diğer alanlara izin vermeyi tercih etti. Gerçi izinli mitingler için yapılan tüm başvurularda istenilen ilk alan Taksim Meydanı olmasına rağmen, hiçbir yıl bu alan, "miting alanı olmadığı" gerekçesiyle emekçilere açılmadı. Oysa bu süreçte Refah Partililer, Bosna'yı gerekçe göstererek, hatta Tansu Çiller, benzer bir gerekçeyle Taksim Alanı'nda miting düzenleyebildiler. Kısacası bu alanın miting yapmaya müsait olmadığı yalanları, devletin en üst makamları tarafından gözler önüne serilmiş ve "Biz bu alanda 1 Mayıs yaptırılmayız, emekçilere Taksim Meydanı'nı vermeyiz" demenin de ifadesi olmuştur.

İşte tüm bu oyunları en gerçek şekilde değerlendiren biz Leninistler, 1 Mayıs alanını bu yıllarda da savunmaya devam ettik ve yalnız başımıza da kalsak, bir avuç da olsak, 1 Mayıs'ı 1 Mayıs'a yakışır şekilde 1 Mayıs Meydanı'nda kavga vererek kutlamaya devam ettik. Örnek alınması gereken tavrımız, kimi zaman küçümsendi, kimi zamansa kitleden kopuk olduğu söylemiyle eleştirildi. Eleştirileri olgunlukla değerlendiriyoruz. Fakat çok değil, birkaç yıl önce dergilerinde "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanıdır, aksini söyleyenler oportünisttir, mücadele kaçkımdır" diyen anlayışları da bir an önce 1 Mayıs Meydanını sahiplenmeye, devrimci gelenekleri korumaya çağırıyoruz, 1 Mayıs'da Çağlayan'da, Kadıköy'de ve çeşitli alanlarda bedeller ödeyenlerin anıları önünde saygıyla eğiliyor ve mücadelelerini yaşatacağımızı da ekliyoruz.

Gelin 1998 1 Mayıs'ında bu bedelleri 1 Mayıs Meydanı'nda birlikte göğüsleyelim. Taksim Meydanını "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarıyla inleyen Leninistlerin mücadelelerine omuz verelim. Sınıf kavgasını 1 Mayıs'da Kızıl Meydanlarda birlikte yükseltelim.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YA DEVRİM, YA ÖLÜM!**

* Devrim İçin Devrimci Emek Dergisi, Sayı: 2, Yıl: 1997

REFORMİST-OPORTÜNİST 1 MAYIS VE DEVRİMCİ 1 MAYIS 1 MAYIS BAYRAM DEĞİLKAVGA GÜNÜDÜR!*

1 Mayıs, uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş ve devrimci dayanışma günüdür. 1 Mayıs'ın enternasyonalist özü, bütün ülkelerin proleterlerinin emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleye dayalı devrimci dayanışmasını ifade etmesidir. Proletarya enternasyonalizminin temel yanlarından birisi, her ülke proletaryasının, bulunduğu her alanda devrime öncülük etmesi, dünya devrim sürecine yeni bir devrimci ve sosyalist mevzii kazandırmasıdır. Oysa oportünistler, kendi buldukları ülkelerde devrim mücadelesi yürütmedikleri, burjuva zulmünden kurtulmak için silaha sarılmadıkları halde proletaryanın uluslararası dayanışmasının öneminden dem vururlar. Bütün ülkeler proletaryasının kanı ve canı pahasına yaratılan ne kadar devrimci, komünist değer varsa, hepsi, oportünistlerin görüş açısından gerçek anlamını yitirir.

1 Mayıs'ın devrimci özü, günümüzde her türlü sömürü ve baskının tek temeli olan kapitalizme karşı etkin ve zora dayalı bir mücadeledir. Bizde de, TC'nin kuruluşu sürecinden beri, 1 Mayıs bu anlamda ele alınıp kapitalizme karşı devrimci savaşın yükseltildiği, bir kavga günü olarak kutlandı. Sermaye sınıfı ise, kendi iktidarını kurduğundan bu yana 1 Mayıs'ın içini boşaltmaya, onu bir kavga günü olduğunu unutturmaya çalıştı. Sermayenin bu yaklaşımı 1 Mayıs'a özgü değildir. Sermaye sınıfı, bütünüyle yok edemeyeceğini, emekçi sınıfların kafasından silemeyeceğini düşündüğü olaylara karşı savaşırken, bu iki yüzlü taktiği sık sık kullanır; savaştığı şeyin devrimci özünü boşaltarak onu kendi iktidarı için bir tehlike olmaktan çıkarmaya çalışır. Bir süredir, Kürt Halkının özgürlük isyanını ifade eden Newroz'a yapılmak istenen de bu burjuva oyundur. Ya da emekçi halkların bilincinden ve yüreğinden silemedikleri Denizleri "günahsız gençler" olarak göstermeye çalışmak suretiyle onların devrimci niteliğini unutturmaya çalışırken de aynı burjuva oyuna başvuruyorlar. 1 Mayıs'ın devrimci özünü unutturarak onu kendisi için kabul edilebilir bir güne dönüştürmeye çalışırken de aynı oyunu oynuyor. Sermaye sınıfı, bu amaçla, 1 Mayıs'ı kah bahar bayramı ilan etti, kah resmi tatil kabul etti, kah yasakladı, kah provokasyonlarla katliamlara yöneldi.

Sosyal-reformizm ve oportünizm, TC'nin onyıllardır adım adım sahnelemeye çalıştığı 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma oyununa geliyorlar. Burada hatırlatalım: 1 Mayıs, bizde, halayların çekilip, türkülerin söyleneceği bir bayram günü değildir henüz. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, bayram yapacak durumda değildir. Bayramlar, sermaye egemenliğinin devrilmesinin ardından yapılacaktır. Gelecek 1 Mayıs'ları gerçek bir proletarya bayramı olarak kutlayabilmek için şimdiki 1 Mayıs'ları kapitalizme karşı devrimci savaşın yükseltildiği kavga günleri olarak ele almalıyız.

1 Mayıs Alanı Taksim Alanı'dır

Türkiye’de 1 Mayıs’ın adı Taksim ile özdeşleşmiştir. Taksim Alanı, 1 Mayıs Alanı’dır, bizim Kızıl Meydan’ımızdır. Faşist devlet bunu ne kadar yasaklarla engellemeye çalışsa da, başkaları bu yasaklara boyun eğip başka alanlara gitseler de 1 Mayıs Alanı’nın Taksim Alanı olduğu tüm işçi ve emekçilerin belleğine silinmezcesine kazınmıştır.

Faşist devlet, 1 Mayıs ‘ta Taksim’i devrimci proletaryaya yasaklarken ve başka yer-

ler gösterirken ve bizim dışımızda herkes devletin bu yasaklamalarına boyun eğerken, biz neden “1 Mayıs ‘ta 1 Mayıs Alanı’na” diyerek ısrar ettik? Bunun nedeni, Taksim Alanı’nın 1 Mayıs’larda burjuvaziyle proletaryanın irade çarpışmasının simgesi haline gelmiş olmasıdır. Taksim alanı iki düşman sınıf arasındaki savaşında bir inatlaşma, bir prestij meselesidir. Taksim’in iki düşman sınıfın irade çarpışmasının simgesi haline gelmesi süreci 1 Mayıs 1977’de başlar. Sermaye sınıfının o gün yaptığı katliamla birlikte Taksim Alanı, 1 Mayıs Alanı olarak simgeleşmiştir. 78’de devrimci proletarya bu kez daha büyük bir kararlılık ve sınıf kınıyla Taksim’i zaptetmiştir. Taksim kabusundan kurtulmak isteyen tekelleri sermaye, o tarihten itibaren Taksim’i 1 Mayıs Alanı olarak ya-

saklamış, 12 Eylül cuntasıyla birlikte ise, Taksim Alanı, her türlü miting ve gösteriye kapatılmıştır. Yalnız bu yasaklar bile, burjuvazi için 1 Mayıs Alanı’nın ne büyük bir kabus olduğunu açıklamaya yeter. Burjuvazi, 1 Mayıs Alanı’nı zapteden devrimci proletaryanın kararlılık ve öfkesinde kendi yok oluşunu görmüştür.

“1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanı’na” politikası, onlarca insanımızın canına mal olan 1 Mayıs 1977’yi unutmamak, emekçi sınıfların bu unutulmaz evlatlarının devrimci anısını yaşatmak anlamına gelir. TKEP/Leninist, işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci evlatlarını yalnızca sözle değil, eylemiyle de anmayı kendi devrimci anlayışına uygun biçimde yerine getiriyor. ‘77 Katliamının üzerinden yirmi yıl geçmiş ve bu yirmi yıl, 1 Mayıs Alanı konusunda burjuvaziyle proletarya arasında bir inatlaşmaya, sert kapışmalara sahne olmuştur. “1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanı’na” çıkmak, artık sadece 77’de katledilen emekçilerin

devrimci anılarının yaşatılması anlamına gelecek geleneksel bir tavır değil, aynı zamanda, burjuvaziyle devrimci proletarya arasındaki prestij meselesinde galip çıkmaktır. Ve bilinir ki, öncü devrimciliğin misyonu, burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişkileri görmezden gelme ya da yumuşatmak değil, kitle hareketine önderlik, çatışmayı derinleştirmek, keskinleştirmek ve devrimci savaşı yükselt-

mektir. Özellikle de sınıf savaşımının çok daha keskin ve sert bir biçim kazandığı iç savaş sürecinde, devrimci öncü, propaganda-ajitasyon faaliyetiyle olduğu gibi eylem tarzıyla da emekçi halkın bilincine burjuvaziyle uzlaşmamayı kazımalıdır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar hem bilinç, hem ruh hali ve hem de eylem yeteneği bakımından hep daha sert ve kesin çatışmalara hazırlanmalıdır. Kurtuluşun yolu bu tarz bir mücadeleyle açılacaktır. Devrimci gelenekleri sürdürmek -ki devrimci gelenekler kan ve can bedeliyle yaratılmışlardır- burjuvaziye karşı proletaryada moral üstünlük sağlamak, onu daha sert ve kesin savaşlara hazırlamak, düşmanla uzlaşmazlık bilincini geliştirmek, devrimci savaşı yükseltmek açısından vazgeçilmez değerdedir. Burjuvazi, devrimci proletarya ya devrimci geleneklerini, devrimci mirasını unutturma ya da onun devrimci özünü boşaltma çabası içindedir. Buna karşılık, devrimci geleneklerine, devrimci mirasına sahip çıkamayan; devrimci değerlerini yaşatmasını bilmeyen bir işçi sınıfı sermaye sınıfına karşı savaşımında zaferyüzü göremez. Sınıf savaşımı maddi olduğu kadar manevi silahlarla da yürütülür; devrimci değerler, devrimci gelenekler devrimci proletaryanın manevi silahlarıdır. Burjuvazi bu manevi silahlarımızı elimizden almaya ya da onları etkisizleştirmeye çalışıyor; buna karşılık, bu manevi silahlarımıza daha sıkı, daha kararlı sarılmamızdır. 1 Mayıs'ta tüm bu saydıklarımıza uygun davranmak 1 Mayıs Alanı'nda olmayı gerektirir.

1 Mayıs Alanı Geleneği, Mücadelesi, Onuru Leninistler Tarafından Sürdürülüyor

1980 sonrasında devrimci hareketler ve proletarya bu bilinç ve kararlılıkla 1 Mayıs Alanı'na yöneldiler. İlk olarak 1988'de Taksim'e çıkıldı. Ardından 1989'da yine Taksim'di hedef. Bu kez 1 Mayıs Alanı'nda sert çatışmalar yaşandı, emekle-sermaye güçleri arasında. Bu çatışmalarda, M. Akif Dalcı, 77'nin kızıl geleneğini kanyıyla daha da kızılaştır-

tırdı '90 1 Mayıs'ında yine aynı devrimci anlayışla 1 Mayıs Alanı'na yürüdü devrimci güçler. Yine sert çatışmalar yaşandı, yaralananlar oldu. Burada aldığı yarayla Gülay Beceren sakat kaldı. Bu yıldan sonra burjuvazi yeni bir taktik izledi; 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma politikasını sürdürebilmek için, yeni koşullarda yeni bir oyun tezgahlıyordu. Bu iş için işçi sınıfı içindeki ajanları durumunda olan burjuva sendikacılarını kullandı. O

yıla kadar 1 Mayıs Alanı'na çıkma konusunda devrimci proletaryayı yalnız bırakan, hatta her türlü yöntemle ona engel olmaya çalışan burjuva sendikacılar; '91 yılında 1 Mayıs için devletten yasal miting izni istediler. Yer olarak "Taksim, olmazsa Abide-i Hürriyet" isteniyordu. Bu burjuva oyunun amacı devrimci güçleri beklentiye sokmak ve bölmektir. Burjuva sendikacılar son güne kadar izin alınacağı vaadiyle işçileri oyalamaya çalıştılar. Reformist-oportünistler de aynı beklentiye girdiler ve bütün hesaplarını yasal miting iznine göre yaptılar. Bu durumu gören devlet, son ana kadar beklenti havasını sürdürdükten sonra, herhangi bir izin verme zorunluluğu dahi görmedi. Burjuva sendikacılar verdikleri gazete ilanlarıyla 1 Mayıs'ı geçiştirirken, reformist-oportünistler bekledikleri yasal miting izni gelmeyince izinsiz eyleme sürüklendiler ve bir kısım işçi kitleleriyle birlikte Unkapanı'nda yürüyüşe geçtiler. Burada polis tarafından dağıtıldılar, yoğun gözaltılar yaşandı. 1992'de bu oyun daha da geliştirildi ve bu kez yasal miting "izni" verildi; hem de Ajan Perinçek'e... Ama sol hareket 1 Mayıs konusunda bir kez geri adım atmıştı ve yanlışını görüp düzeltmeye girişeceği yerde yanlış yolunu daha da derinleştirdi; o güne değin sövüp-saydıkları; ajanlığı herkesçe tescilli Perinçek'in peşinden gidildi. Sermaye sınıfı böyle bir manevradan ne amaçlıyordu? Amacı kestirmek hiç de zor değil; 1 Mayıs'larda yükseltile devrimci savaşı engellemek, bunun için devrimci güçleri kontrol altına almak. Ajan. Perinçek'e verilen yasal miting "izni" ise, devrimci güçleri kontrol altına almanın, hizaya, getirmenin aracı olarak düşünülmüştür. Gerçekten de, Leninistlerin dışındaki tüm devrimci güçler bu oyuna geldiler. Ajan Perinçek'e verilen yasal "izin" zokasını görür görmez yuttular. Bu burjuva oyunu açığa çıkararak Leninistleri ise duymazdan, görmezden geldiler. Yasal 1 Mayıs "izni" ve onun getireceğini umdukları dev kitlelerin hayali hepsinin başını döndürmüştü. Oysa, o zamana değin 1 Mayıs için yasal "izin" vermeye yanaşma-

yan burjuvazi; ne olmuştu da şimdi böyle bir “izni” veriyordu? Nedeni açıktır: Devrimci güçler eğer o zamana değin Taksim’i zaptetmeye çalışmasaydılar, bu konuda kararlılıkla mücadele vermeseydiler sermaye sınıfı aslında başka bir alana “izin” vermezdi. Yani bu, zoraki bir “izin”di; devrimcilerin Taksim’i Zorlaması sonucu verilmek zorunda kalınmış bir “izin”di. Çünkü burjuvazinin, Taksim’i kaybetmeye, yeniden eski kabusları görmeye tahammülü yoktu. Ama Leninistlerin dışındaki devrimci güçler sermayenin bu oyununa geldiler ve bu tarihten itibaren onun gösterdiği yere gittiler. Tam da sermayenin geri adım attığı noktada onu 1 Mayıs Alanı konusunda boyun eğdirmek üzere cüretle ileri atılacakları, daha büyük bir devrimci kararlılıkla Taksim’e yürüyecekleri yerde, bunu göze alamadılar ve kendileri boyun eğdiler. Artık, burjuvazi için 88-89 ve 90’da yaşanan korku ve moral bozukluğu yerini moral üstünlüğüne bırakmış, oyun başarılı olmuştu. 1992’de bu oyun daha da geliştirildi ve miting “izni” yalnızca Ajan Perinçek’e verildi. Ama sol hareket bir kez geri adım atmıştı ve yanlışını görüp düzeltmeye çalışacağı yerde, yanlış yolunu daha da derinleştirdi; o güne değin sövüp saydıkları, ajanlığı herkesçe tescilli Perinçek’in peşinden gidildi. Ve bundan sonra, bu burjuva oyun Türk-İş’e, DİSK’e verilen yasal miting izinleriyle sürdürüldü. Ama düşman durduğu yerde durmuyor, amacına doğru sürekli ilerlemek istiyordu. Amacını biliyoruz: 1 Mayıs’ın devrimci özünü boşaltıp onu kendisi için kabul edilebilir bir “bayram” gününe çevirmek ve bu politikanın önünde engel olan devrimci güçleri hizaya getirmek. Türk burjuvazisi gerçekten sağlam bir sınıf bakış açısına sahiptir. 1 Mayıs politikasında da gerçekten planlı, hesaplı davranmaya çalışmış, amacına giden yolu adım adım örmeye girişmiştir. Şöyle ki; 92’den itibaren vermek zorunda kaldığı “izin”lerle devrimci güçler önce Taksim hedefinden uzaklaştırmış ve burjuva sendikaların, sosyal-reformistlerin peşine takmış, hemen ardından devrimci güçleri peşlerine takıldıkları kitleden koparabilmek için yeni taktikler geliştirmeye girişmiştir. Son yıllarda “izin”li alanlarda yaşanan 1 Mayıs kutlamalarında devletin en büyük gayreti devrimci güçleri ya kitleden koparmak ya da hizaya getirmek konusunda olmuştur. Sermayenin bu politikasında kendi açısından başarı kazandığını görmek gerekir. 89’da ve 90’da Taksim için sert çatışmalara girip bedeller ödeyenler, “Taksim’i terk etmek ihanettir” diyenler dahil hepsi 92’den itibaren devletin gösterdiği yere gitmeye başladılar. Bunun mazeretini “Kitlelerden kopmamak gerekir” diye açıklamaya çalışıyorlardı. Bu gerekçeyle, onca devrimci değeri, geleneği terk edip burjuva sendikacıların ve sosyal-reformistlerin kuyruğuna takılıyorlar. Ama iş bu kadarla bitmiyor; sermaye hep daha ileri gitmeye çalışıyor. Burjuva sendikacıların peşine takılıp devletin gösterdiği yere gidenler bu kez o kitleden de koparılmaya çalışıldılar. Devlet sana şunu dayatıyor: “Ya istiklal marşının söylendiği, Türk bayraklarının dalgalandığı alanda uslu uslu oturup burjuva sendikacıların biktırıcı masallarını dinleyecek, kurallar neyse onlara uyacaksın, ya da seni provokatör ilan edip alana sokmayacağım.” Sınıf savaşımı o kadar acımasız ki, “insaf be kardeşim, bizler vaktiyle Taksim’de ne kavgalar vermiştik, siz istediniz diye ondan vazgeçtik, kalktık buralara kadar geldik ama sizin isteklerinizin, dayatmalarınızın da sonu gelmek bilmiyor” deseniz de dinlemez, kendi bildiği yolda adım adım ilerlemeye çalışır. Ge-

ri adım atıp sermayenin gösterdiği yere gitmişsiniz bir kere, o bunun ne anlama geldiğini iyi bilir ve bunun getirdiği moral üstünlükle davranır. Şimdi karar vermeniz gerekiyor; devletin gösterdiği yere gittikten sonra, onun koyduğu kurallara uyacak mısınız, uymayacak mısınız? Eğer uyarmanız tam anlamıyla hizaya geldiniz demektir, yok uymayacaksanız, bu kez de provokatör ilan edip teşhir edecek, yani için ucunda kitleden koparılmak tehlikesi var. İyi de, sizler 1 Mayıs Alanı'ndan zaten yine bu "kitlelerden kopmak" kaygısı yüzünden vazgeçmemiş miydiniz? İşte, aynı dert bir kez daha karşınıza çıkıyor. Bir kez "kitlelerden kopma" kaygısına kapılmaya görülsün, bu kaygı bir daha asla peşinizi bırakmıyor.

Bu kaygı ve hesaplarla dolu dolu geçen yıllardan sonra 1 Mayıs 97'de gelinen duruma baktığımızda görüyoruz ki, sermaye, sol hareketler, karşısında tezgahladığı oyunun ürünlerini almaya başlıyor. Leninistler dışındakiler 1 Mayıs Alanı'ndan büsbütün vazgeçmiş görünüyorlar. Vaktiyle Taksim için çalışanlar, şimdi hiç tereddütsüz gösterilen yere gidiyorlar. Gidenlerden bazıları tamamen hizaya gelmiş, sermayeyle uzlaşma konusunda olgunlaşmışlardır. Bu sosyal reformistler artık hiç utanıp sıkılmadan gösterilen alanda yerlerini alıp bütün kurallara titizlikle riayet ediyorlar. Oportünistler ise, gösterilen yere gitmekle birlikte kurallara uymuyor ve "sorun çıkarmaya" devam ediyorlar. Ama düşman, onları da hizaya getirmekte kararlı görünüyor, bu yüzdendir ki, kurallara uymayanları bu yıl alana almadılar. Sermaye sınıfı, kitleleri tavlama uğruna Taksim'den vazgeçip oralara kadar gelenleri, yine aynı kahredici kaygıya boyun eğerek daha başka geri adımlar da atacağını hesaplıyor olmalı.

Ama 1 Mayıs'larda yaşananlar bunlarla sınırlı değildir. Sermaye sınıfının, 1 Mayısın devrimci özünü boşaltma çabalarının karşısında iki engel çıkmıştır. Bunlardan bir tanesi, koşulların devrimci olması ve önü alınamayacak çatışmaların yasal mitinglerde de yer yer ortaya çıkmasıdır. Devlet, yürüttüğü burjuva karşı-devrimci iç savaş gereği emekçi sınıflar üzerinde terör estirmekten bir an olsun geri durmıyor. Bunun örnekleri 1 Mayıs'ta da çeşitli biçimlerde karşımıza çıkıyor. Zaten devrimci eylem için içten içe bir istek duyan ve ateşlemeyi bekleyen patlayıcı kütesini andıran kitlelere karşı estirilen faşist terör, başka yerlerde olduğu gibi 1 Mayıs'larda da karşılığını buluyor ve böylece "izinli" 1 Mayıs'ın "barışçıl"lığı üzerine "gölge" düşmüş oluyor. Sermaye sınıfının, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma politikasının önündeki diğer bir engel ise Leninist politikadır. Leninistler, sol hareket tarafından yalnız bırakılmalarına rağmen 1 Mayıs Alanı hiç terk etmediler. Oportünizm cümbür cemaat 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizip devletin gösterdiği yere yönelirken Leninistler, her şeye rağmen devrimci kararlılıkla, inatla ve devrimci geleneklere bağlılıkla 1 Mayıs Alanı'nda ısrar ettiler.

Bu, Denizlerden devraldığımız devrimci savaş tarzıdır. Nicelik, kitlelilik uğruna her türlü devrimci niteliği feda edenlerin hiçbir şekilde anlayamayacakları bir mücadele tarzıdır bu. Elli yıllık uzlaşmacı geleneğin yaşandığı yasal parti ve sendikaların şimdiki oranla çok güçlü ve etkin olduğu bir ortamda, kendileri de çok popüler kitle önderleri olan Denizler, Sinanlar, peşleri sıra yürüttükleri kitlelerin kalabalıklığı karşısında baş dönmesine kapılmaksızın ve sermayeden olduğu gibi yüzünü sermayeden yana dönen sosyal-re-

formistlerden de kesin ve tam bir kopuş konusunda hiç tereddüt göstermeksizin müthiş bir devrimci cüret örneği yaratarak Türkiye ve Kürdistan’da, silahlı devrimin yolunu açmışlardı. Onlar bir süre için kitlelerden kopmayı, yalnız kalmayı, zorluklarla boğuşmayı göze alamasalardı asla böyle bir devrimci çıkış yapamazlardı. Öncü devrimci savaş tarzıdır bu. Ve bunun sonuçlarını hepimiz biliyoruz; o dönemin çok kitlesel, çok güçlü yasal partileri merhum oldu. Denizlerin açtığı silahlı devrim yoluna ise yüz binler milyonlar aktı. Başta Kürt Halkı olmak üzere Türkiye ve Kürdistan proletaryasının yürüttüğü devrimci iç savaş Denizlerin açtığı yoldan ilerledi ve bu yoldan zafere gidilecek.

Nicelik-nitelik ilişkisinin doğru devrimci tarzda konuluşunun çok kesin ve parlak bir örneği olduğu için Denizlerin devrimci savaş tarzına değindik. Ve iddia ediyoruz: Denizlerin mücadele tarzına uygun olan 1 Mayıs politikası, yalnız “1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanı’na” politikasıdır. “Kitleler nereye giderse biz de oraya gideriz” diyen kitle kuyrukçuları, “Hele biraz daha kitleselleşelim, ondan sonra 1 Mayıs Alanı’na çıkarız” diyen oportünistler, “Taksim’i yasallaştırmaya çalışalım” diyen kafası yasalçılıkla sakatlanmış olanlar Denizlerin mücadele tarzından hiçbir şey anlamadıkları gibi, Leninist politikaları da kavrayamıyorlar. Ama dileyen dilediği yere gitmekte özgürdür; Leninistler tek başlarına da olsalar doğru devrimci politikalarda bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da ısrarcı olacaklardır. Denizlerin devrimci savaş bayrağı 1 Mayıs’larda Leninistler tarafından 1 Mayıs Alanı’nda dalgalandırılıyor. 1 Mayıs Alanı geleneği, mücadelesi, onuru Leninistler tarafından sürdürülüyor. (...)

* Devrim İçin Devrimci Emek Dergisi, Sayı: 3, Yıl: 1997

1 MAYIS'TA TAKSİM'E MÜCADELEYE*

İşçi Sınıfına;

Enternasyonalist Proletaryanın Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs'ta;

Tarih bir kez daha ezilenle ezen, sömürülenle sömürenin, gelişmekte olanla yok olmakta olanın en şiddetli çatışmasına tanıklık edecek. Devrimci proletarya 1890'lı yıllardan bugüne taşıdığı ve biriktirdiği engin deneyim tecrübe ve mücadele birikimine sahiptir. Devrimci proletarya, tarihsel, toplumsal, sınıfsal haklılığıyla bir kez daha sınıfsız, sömürsüz bir dünya özlemiyle tüm toplumu özgürlüğe taşıyacak bilinç, örgütlülük ve mücadele azmiyle ayağa kalkacaktır. Çünkü “şimdiye kadarki toplumların tarihi sınıf savaşmaları tarihidir” bu nedenle sınıflı toplumlarda sınıf savaşmaları da kaçınılmaz bir şekilde varolacaktır.

Amerikan işçi sınıfının önderleri Sacco ile Vanzetti'nin kendi çocuklarına miras olarak bıraktığı, uzlaşmaz, onurlu mücadele geleneğini; Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar gibi Tariş işçisi üç örgütlü komünist işçi yoldaşımız tarafından Türkiye, Kuzey Kürdistan proletaryasına nasıl yaşaması ve mücadele etmesi gerektiğini bir üst düzeye taşınarak gösterildi. Sacco ile Vanzetti sömürünün sınırlandırılması olan çalışma süresinin 8 saate indirilmesi için; Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar sınıfların ve sömürünün olmadığı özgür, demokratik bir toplum, komünist bir toplum kurmak istedikleri için idam edildiler. Ne Sacco ile Vanzetti ne de Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar unutuldu. Onlar enternasyonalist proletaryaya; yaşamları ve ölümleriyle örnek oldular ve onlar gelişmekte olanı temsil ettiler.

Enternasyonalist proletarya, kendiliğinden sınıf olmadan kendisi için sınıf olma yolunda hızla yürüyen ve kendisi için sınıf olma bilinciyle yolunda bilinç, deneyim ve mücadele yeteneğine sahip tek sınıftır. Bunun için öncüdür ve temel alınması gereken en ileri en modern sınıftır. Ancak devrimci proletarya kendisiyle birlikte tüm ezilen, sömürülen yığınların öncülüğünü politik, ideolojik ve pratik olarak ortaya koyabildiği müddetçe öncülüğü hak edebilir. Bugün ülkelerimizde sürmekte olan iç savaşta devrimci proletarya ne yazık ki, kendisi için sınıf olma, kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtuluşa götürecektir politik, ideolojik bakış açısına uygun davranamıyor. Çünkü işçi sınıfına egemen olan anlayış; hala ekonomizmi temel alan, ekonomistlerin, reformistlerin, sendikalistlerin politik, ideolojik etkisi altında tutuluyor, devrimci proletarya ekonomizmi, reformizmi aşmadan bilimsel sosyalizm yolunda yürümeden asla özgürlük yüzü göremeyecek ve öncülüğü hak edemeyecektir.

“Her yeni topluma gebe eski toplumun ebesi zordur”, bu marksist tespit, insanlığın ulaştığı düzeyin temel anahtarı oldu. Burjuva sınıf ve proleter sınıf bu anahtara sahip oldukça ve bu anahtarı kullandıkça egemen oldular. Zor kavramını, ekonomik, politik, ideolojik ve askeri bütünlüğü içinde bir sanat olarak uygulayabilen, örgüt ve mücadele kararlılığına sahip olan sınıf, toplumların geleceğini belirleyecektir. İşbirlikçi tekelci burju-

va sınıfın egemenlik aygıtı olan DEVLET, kendi egemenliğini sürdürebilmek için her türlü zor ve hileye baş vurdu. Amerika işçi sınıfının 8 saatlik iş günü talebiyle düzenlediği mitingi Amerikan sermaye egemenliği devleti kana bularken zor, hile ve provokasyon yöntemlerine baş vurdu ve proletaryanın taleplerini kanla bastırdı. Ve mitingi düzenleyen proletaryanın öncülerini düzmece mahkemelerde mahkum ederek idam etti. Türkiye işbirlikçi tekelci sınıfı da Amerikan burjuva sınıfının deneyim ve tecrübelerinden yola çıkarak 1 MAYIS 1977’de Taksim’de düzenlenen ve 500 bin işçi ve emekçinin katıldığı 1 MAYIS’ı kana buladı. Tıpkı Amerikalı sınıf kardeşleri gibi. Zor, hile ve provokasyona başvurarak işçi sınıfının birlik dayanışma ve mücadele günü 1 MAYIS’I yasakladı. Çünkü o gün 1 MAYIS alanına akan yüzbinlerce emekçi birlik ve dayanışma içinde yeni bir dünya özlemini de içeren taleplerini haykırıyordu. Bir araya gelen, güçlerini birleştiren dayanışma içinde olan ve yeni bir dünya isteyen yüzbinlerce işçi ve emekçi burjuva sınıfın egemenliğini tehdit ediyordu. Önce sıkı yönetim ilan ederek emekçi yığınları kontrol altına aldı. Kendisi için uygun koşullar oluşunca da 12 Eylül 1980’de askeri zor’unu kullanarak faşist bir darbeye kısmen mevcut olan tüm demokratik kısıntıları da ortadan kaldırarak faşizmin bütün yöntemlerine başvurdu. Dernekler, sendikalar, siyasi partiler kapatıldı. Her türlü gösteri, miting yasaklandı. Ve faşist cunta 1982 Anayasası’yla kendisini meşrulaştırdı ve kendi dokunulmazlığını güvence altına aldı. Aradan geçen 17 yıla rağmen 12 Eylül faşist anayasası halen yürürlüktedir. Bütün bu yasaklamalara rağmen 1 MAYIS değişik biçimlerde değişik alanlarda kutlandı. Devrimci proletaryanın komünist öncüleri 1 Mayıs 1977’de Taksim Meydanında katledilen işçi ve emekçileri unutmadı, onları yalnız bırakmadı. Uğruna can verdikleri taleplerini ve yeni bir dünya özlemini onlara aynı alanda aynı ruh mücadele biçimiyle sürdürdü.

Faşist devletin terörü Leninistler’i 1 MAYIS ALANI’ndan koparmaya yetmedi. Leninistler her 1 MAYIS’ta gücüne ve sayısına bakmadan 1 Mayıs’ın özüne uygun, geleneklere bağlı, ilkeli davrandı ve her 1 MAYIS’ta Taksim’e yöneldi. Hep Taksim’i zorladı. Çünkü işçi ve emekçilerin ruhu, kanı, bedeni o meydana ezildi, oluk oluk kanı o meydana da akıtıldı. Onurundan, geleneğinden, başkaldırıdan yeni bir dünya özleminden vazgeçirilmek istendi. İşte bu nedenle Leninistler her yıl 1 Mayıs’ta, kavga ile onur ve geleneklerini koruyarak devrim ve sosyalizmin kalbine yöneldi. Bedel ödedi. Onura, geleneğe, devrimci proletaryanın özlemlerine inatla, ısrarla bağlı kaldı. Biliyordu ki devrimci proletaryanın yüreği o meydana atıyordu. Taksim’i ilk terk edenler, sendikalistler, ekonomistler, reformistler oldu. Gerekçeleri hep aynıydı “sınıfla birlikte olmak”. Oysa sınıf 1977 1 MAYIS’ında öncülerinin çağrılarını uyarak 1 MAYIS ALANI’na bütün gücüyle yönelmişti. Sınıfla birlikte davranmak adına sınıfın arkasına saklananlar “işçi sınıfı kendi sınıf bilinciyle ancak ekonomik mücadelesini örgütleyebilir, işçi sınıfına siyasal iktidar bilinci dışarıdan taşınır” diyen Leninist ilkeyi bilmiyorlar mıydı? Elbette bunu bilmiyor olamazlar eğer bilmiyorlarsa teorik olarak biliyorlarsa da pratik olarak sınıfa önderlik edemezler. Ve öyle de oldu. Daha sonra da oportünistler farklı gerekçelerle kitle fetişizmine tapınarak kitlelerin en geri unsurlarına, en geri taleplerle gittiler ve kitle kuyrukçuluğuna

düşerek yasal 1 MAYIS demagojileriyle, ödlelerin, döneklelerin, kavga kaçkınlarının, ihbarcılarının, muhbirlerin arkasından yürüdüler. Gerek sağ reformistler, gerekse sol oportünistler aynı bataklıkta buluştular: Ekonomizm ve Sendikalizm... Eğer işçi sınıfı bugün devrimci görevlerini yerine getiremiyorsa bu işçi sınıfından çok sınıfa bilinç taşımakla görevli olan sağ ve sol sapma akımların suçu olsa gerek. Devrimci proletarya bu sapma akımların etkisinden kurtarılmadan devrim ve iktidar perspektifine sahip olmadan, özgürlük uğruna kanlı kavgalara girmeden ne kendini ne de toplumun diğer kesimlerini kurtuluşa götürebilir.

Devrimci proletarya devrimci durumun iç savaş biçimini aldığı bugünkü koşullarda demokratik halk devrimi ve halk iktidarı için, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı olan, kendi devletini kurma hakkından ödün vermeden demokrasi, özgürlük ve sosyalizm için, tüm sağ ve sol akımlardan bağımsızlaşarak, proletarya komünistlerinin öncülüğünde bu 1 MAYIS'ta kendisi için sınıf olma bilinciyle "1 MAYIS'ta 1 MAYIS ALANI'na" sloganına sahip çıkmalı 1 MAYIS'ta demokratik halk devrimi ve halk iktidarı talebiyle 1 Mayıs Alanı'na yürümelidir.

**BİJİ YEK GULAN! YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)

* Mücadele Birliği Dergisi, Sayı: 5, Sf: 32, Yıl: 1998

1 MAYIS'TA TAKSİM'DE OLMANIN KAÇINILMAZLIĞI*

Ülkemizde sınıflar savaşı kızışarak devam ediyor. İç savaşta kazanılan her mevzi kazanan sınıf açısından kendi lehine bir adım daha ileri gidişi sağlıyor. Faşizm kazandığı her mevziyi bir daha vermemek adına bütün yöntemlerini kullanıyor. Şiddet, yıldırma, kitleyi etkisiz hale getirme, politik manevralar ve son olarak reformist destek... Yıllardır kazandığı mevzileri bir bir faşizme teslim eden devrimciler gerek küçük burjuva zaafları nedeniyle olsun, gerek güçlerini toparlayamamalarından olsun durumlarını açıkça ifade etmek yerine kılıflar uydurmaya devam ediyorlar. "Kitlenin yanında olmak, kitleyle birlikte olmak" ilk başvurulan kaçamak. Ancak son süreçte görünen o ki kitle onlardan ileriye

gidiyor ve onlar kitleyi geriden takip ederken de kitlenin yanında olamıyorlar. Sanki eylemliliklere onlar kitleyi taşıyorlar da kitle kendiliğinden bir araya geliyor onlar da pankartlarını o kitlenin önüne açıyorlarmış gibi...

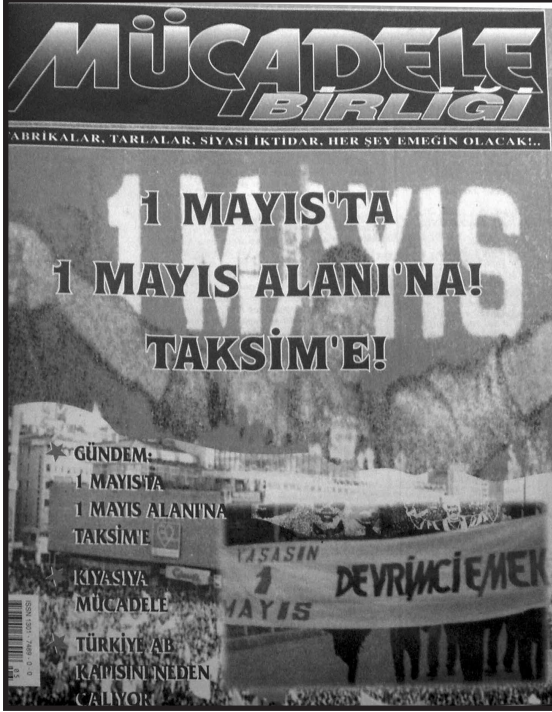
6 Mart 1998'de KESK'in önünden Taksim'e doğru yürüyüşe geçen emekçiler de tam da böylesi bir sürece uygun bir coşku içindeydiler. Taksim'e gelinip dayanılmıştı ve çıkılacaktı... Bunu ne önünde yığınak yapmış devlet ne de KESK yönetimi engelleyebilirdi.

Tıpkı Kızılay'da olduğu gibi. Sonunda KESK emniyet güçleriyle anlaştı. Taksim'de anıtın bulunduğu alan polislerce çevrildi ve o alana emekçiler girer girmez "oturun! oturun!" sesleri yükseldi. Övgüler, ajitasyon konuşmaları ve "oturun" uyarıları ile izin alınan alana ama illa ki emekçilerin kararlılığıyla yılların yasaklı alanı "Taksim"e çıkıldı. Taksim alanı yıllardır Devrimci Emekçiler'in attığı sloganlar dışında slogan duymamıştı. Taksim önemli bir mevzi olarak, bedelleri ödenmiş bir alan olarak 1 Mayıs'ta bile terk edilmişti! 1 Mayıs'ta Taksimde olduğumuz için bize "marjinal" demekten başka bir şey söyleyemeyenler de oradaydı.

Nihayet 8 Martta yurtseverler ve devrimci güçler Taksim'de 5 bin kişiydiler. Dağınıktılar, tek merkezde örgütlü değillerdi ama Taksimdeydiler. Fiili olarak... Kendi alanımızı kul-

lanıp kullanmayacağımızı kimseye sormaksızın... Devlet şaşkınlık içindeydi... Kitlenin örgütsüzlüğünün farkına vardığında saldırı üstünlüğünü ele geçirdi. Dağılan kitlenin ardından savaşa devam eden ancak 200 kadar devrimci insandı. Kaldırım taşları, sopalarla polis bir ara geri püskürtüldü. Beş bin kişilik kitlenin içinden çıkan bu iki yüz insana da bizim devrimcilerimiz "marjinal" diyecekler mi acaba? Yoksa 7 Mart'ta aldığı eylem kararının tersine kitlesinin yüzünü Taksime çevirmekten korkan KESK yönetimi gibi Taksim'e doğru bir eylem yerine Taksim alanından Galatasaray'a doğru bir eylem(?) mi organize etmeyi düşünüyorlar.

1997'nin 1 Mayıs'ına 1 ay kala sendikalarımızda 1 Mayıs tartışmalarında herkes susuyordu. Evet 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanında olunmalıydı ama... diye devam ediyordu uzun konuşmalar. Biz o gün olduğu gibi bu günde söylüyoruz. 1 Mayıs'a 1 ay kala: "1 Ma-

yıs'ta biz her yıl olduğu gibi 1 Mayıs alanında (Taksim)'yız. Ya siz?" Burjuvaziye bedellerini ödediğimiz mevzilerimizi kaptırmayacağız. 4 Mart Kızılay direnişinde, 6 Mart emekçilerin Taksim'e çıkışlarında ve 8 Mart Dünya Emekçi kadınlarının kapitalizme karşı savaş gününde olduğu gibi gördük ki kitleler kararlı... Artık kaybetmek, geri çekilmek istemiyorlar. Önlerinde duran her türlü unsuru ezerek ilerliyorlar... Tek eksikleri var o da devrimci önderlik. Devrimcilerin kaçınılmaz savaşı ve kitlelerin hareketini artık görmele-ri ve biraraya gelmeleri gerekiyor. Bu tarihin bizim önümüze koyduğu görevdir. Devrimci Güç Birlikleri her alanda kendilerine yabancı her türlü unsuru dışlayarak ortak ilkelerde birleşmeli ortak eylemlilikler gerçekleştirmeli ve eylemliliklere yön verilmelidir. Ortak ilkelerde birleşen devrimciler, bir güç olarak eğer onlarla birlikte olmak isteyen diğer yapılarla gerektiği şekilde ve kendi ağırlığında bir araya gelebilir. İnişiyatifi ancak bu şekilde elinde tutabilir ve eylemleri devrime taşıyabilir.

Kaybedilen mevzileri tekrar ele geçirilebilmek için, iç savaşı Demokratik Halk Devriminin lehine çevirebilmek için oluşturulacak Güç Birliği kaçınılmazdır. Tıpkı 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanında (Taksim'de) olmanın kaçınılmaz olduğu gibi...

ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK! YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Devrimci Emekçiler

* Mücadele Birliği Dergisi, Sayı: 4, Sf: 19, Yıl: 1998

BU 1 MAYIS'TA TAKSİM ALANI'NDA LENİNİSTLERİN BAYRAKLARI DALGALANDI! 1 MAYIS ALANI GELENEĞİ, MÜCADELESİ, ONURU LENİNİSTLER TARAFINDAN SÜRDÜRÜLÜYOR*

1 Mayıs, uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş ve devrimci dayanışma günüdür. Proletarya, özü gereği enternasyonalisttir; “işçi sınıfının vatanı yoktur”. Ama proletarya enternasyonalizmi, işçi sınıfının uluslararasılığından dem vurmak, dayanışma söylemleriyle yetinmek değildir. Proletarya enternasyonalizminin esası, her ülke proletaryasının, kendi bulunduğu alanda ezilen, sömürülen halk yığınlarının devrime önderlik etmesi, dünya devrim sürecine yeni bir devrimci sosyalist mevzi kazandırmasıdır. Dünya proletaryası ve ezilen halklarıyla yapacağımız en büyük dayanışma, kendi devrimimizi zafere ulaştırmak, kapitalizmi Türkiye ve Kürdistan’da yok etmektir. 1 Mayıs’ın uluslararası niteliği de ancak böyle bir yaklaşımla doğru anlaşılabilir.

Bu gerçeği on yılların sert sınıf savaşımının tecrübesiyle iyi kavramış olan Türkiye tekelci sermayesi ve onun faşist devleti, 1 Mayıs’ın devrimci özünü boşaltmaya çalışıyor. Bu amaçla 1 Mayıs’ı bazen “Bahar Bayramı” ilan etti, yeri geldi resmi tatil kabul etti, ya da yasakladı, hatta provokasyonlarla katliamlara girişti. Tüm bu taktikleri aynı politika için uyguladı: 1 Mayıs’ın devrimci özünü boşaltmak.

Bizde 1 Mayıs, 1977’den sonra özel bir anlam ve önem kazanmıştır. Devlet, ’77 1 Mayıs’ına faşist bir saldırıyla karşılık vermiş ve katliam yapmıştır. Ve o tarihten itibaren “500 bin emekçi”ye karşı faşist katliamla yanıt verilen Taksim Alanı, 1 Mayıs Alanı olarak simgeleşmiştir. Artık 1 Mayıs, sadece işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü değil, iki hasım sınıfın, burjuvaziyle proletaryanın irade kapışması, prestij mücadelesi haline gelmiştir. Bu irade kapışmasının simgesi Taksim Alanı’dır. İşçi sınıfı ’77’den sonra da 1 Mayıs Alanı olarak Taksim Alanı’nı sahiplenince, tekelci sermaye sınıfı ve onun faşist devleti, buna ne pahasına olursa olsun karşı durmayı temel 1 Mayıs politikası haline getirmiştir. Bu, Taksim Alanı’nı zapteden devrimci proletaryanın onlarda yarattığı devrim korkusunun en çarpıcı ifadesidir.

’80 sonrasında, 1988’lerle birlikte işçi sınıfı 1 Mayıs’ta yine Taksim Alanı’na yönelmekte tereddüt göstermedi. Taksim Alanı ’89 ve ’90’da da işçi sınıfının ve devrimcilerin 1 Mayıs’taki hedefi oldu. 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkmak için taşlı sopalı kavgalar verildi. Bedeller ödendi, ölenler yaralananlar oldu. 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkmak için vurulup düşenlerin kanları ’77’de akıtılan kanlara karıştı, Taksim Alanı’nın kızıllığı pekişti. Proletarya ile burjuvazi, devrimle karşı devrim arasındaki irade kapışması 1 Mayıs Alanı üzerinde iyice yoğunlaştı. Taksim Alanı, her iki sınıf açısından da tam bir prestij sorunu haline geldi.

1988’den itibaren, devrimcilerin ve işçi sınıfının 1 Mayıs Alanı konusundaki karar-

lılığını ve mücadele azmini gören devlet, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltmak için yeni taktikler geliştirmek zorunda kaldı. Her 1 Mayıs'ta Taksim Alanı civarında devrim güçleriyle sert kapışmalara girmeyi artık göze alamıyordu. Bu "bela"dan kurtulmak için, işçilere, Taksim'den başka bir 1 Mayıs alanı gösterdi. Bu işi, işçi sınıfı içindeki ajanları komnumunda olan burjuva sendikacıları aracılığıyla yaptı. Bu yeni taktik, yani Taksim'den başka bir alternatif gösterme taktiği o tarihten bu yana sürüyor. 1988'den itibaren, burjuva sendikacılar tüm bir ikiyüzlülük içinde, işçi sınıfını 1 Mayıs Alanı'na getirmemek için, önce, "üretimden gelen gücü kullanmak" bahanesiyle 1 Mayıs'ı fabrika içine ve fabrika bahçelerine hapsedmek taktiğini uyguladı. Ancak, bu taktiğe ilk bir-iki yıl, eski TKP ve TİP'lilerden başka kimse itibar etmedi. Taksim 1 Mayıs Alanı yine devrimcilerin ve devrimci proletaryanın hedefi olmaya devam etti. Bu tarihten itibaren Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da iki 1 Mayıs; burjuva sendikacılarıyla devletin 1 Mayıs'ı ile devrimcilerin ve devrimci proletaryanın 1 Mayıs'ı işte böyle doğdu. 1 Mayıs Alanı'nı hedef alan 1 Mayıs kutlamaları devrimci 1 Mayıs'ı; 1 Mayıs Alanı'ndan başka herhangi bir yerde ya da biçimde yapılan 1 Mayıs kutlamaları, burjuvazinin, burjuva sendikacıların, reformizmin ve giderek oportünizmin de 1 Mayıs'ı olmaya başladı.

Ne yazık ki, 1989'dan sonra Taksim 1 Mayıs Alanı'nı hedef alan, yani "devrimci 1 Mayıs'ta" ısrar eden siyasetlerin sayısı her geçen yıl azaldı. Faşist devletin Taksim 1 Mayıs Alanı çevresinde estirdiği terör nedeniyle buradan çekilenler, birleşik kaplar misali, öteki 1 Mayıs'a yani devletin ve burjuva sendikacıların 1 Mayıs'ına katılmaya başladılar. Taksim 1 Mayıs Alanı'nda ısrar edenler her geçen yıl azaldıkça öteki 1 Mayıs'a akın eden siyasetlerin sayısı arttı. Bu süreç, devletin 1992'de karşı devrimci olduğu kuşku götürmeyen Doğu Perinçek'i öne çıkarıp onun çetesiyle İstanbul Gaziosmanpaşa'da miting izni vermesiyle iyice derinleşti ve pekişti. Taksim 1 Mayıs Alanı dışındaki burjuva sendikacıların, devletin, reformizmin ve giderek oportünizmin 1 Mayıs'ı işte böyle şekillendi.

Kendi ayıplarından kurtulmak ve devletin 1 Mayıs'ı yanındaki yerlerini gizlemek için yasalıcı reformistlerden tutalım da tüm oportünistlere kadar hepsinin çarpıtmaya çalıştıkları tarihsel gerçek budur. Tarih böylece yazılmıştır. Ve böyle yazılmış bir tarihi çarpıtmaya, tersyüz etmeye kimin gücü yetti ki; oportünistlerin gücü yetsin. Hangi oportünist örgütün çarpıtmaları devrimci kitlelerin ve bizzat kendi kitlesinin yüreğindeki devrimci 1 Mayıs yani Taksim 1 Mayıs Alanı özlemini ortadan kaldırmaya yetti ki... Oportünist ve reformist parti ve örgütlerin tarihsel olarak oluşmuş iki 1 Mayıs gerçeğini çarpıtmaya ve karartmaya çalışmalarının nedeni budur.

1992'den itibaren, Leninistlerin dışındaki tüm "sol" devrimci parti ve örgütler, 1 Mayıs'larda devletin gösterdiği yere, izinli alana gittiler. Başta yasal reformist partiler olmak üzere tüm reformist ve oportünistler o tarihten itibaren 1 Mayıs Alanı geleneğini ve mücadelesini terk ettiler. 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de olmanın geleneği, mücadelesi ve onuru o günden bugüne sadece Leninistler tarafından başlatılıyor.

Bunun önemi üzerinde duralım.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda olmak, devrimci bir gelenektir. Kan ve can bedeli ya-

ratılan gelenekleri sürdürmek, burjuvaziye karşı savaşımında proletaryaya moral üstünlük sağlamak, onu daha sert ve kesin savaşlara hazırlamak. düşmanla uzlaşmazlık bilincini geliştirmek, devrimci savaşımı yükseltmek açısından vazgeçilmez değerdedir. Burjuvazi, devrimci proletaryaya devrimci geleneklerini, devrimci mirasını unutturmaya, ya da onların devrimci özünü boşaltmaya çalışıyor. Buna karşılık, devrimci mirasına sahip çıkmayan, devrimci değerlerini yaşatmasını bilmeyen bir işçi sınıfı, sermaye sınıfına karşı savaşımında zafer yüzü göremez. Sınıf savaşımı maddi olduğu kadar manevi silahlarla da yürütülür; devrimci değerler, devrimci gelenekler manevi silahlarımızdır. Burjuvazi bu silahları elimizden almaya ve etkisizleştirmeye çalışıyor; onlara daha sıkı, daha kararlı sarılmamızdır.

Öte yandan, 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın gereği sadece devrimci bir gelenek olması nedeniyle açıklanırsa, bu eksik olur. Asıl önemlisi, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na çıkmanın iki sınıf arasında bir irade kapışması, prestij meselesi olduğunu kavramaktır. 1 Mayıs'taki sorun, bu irade kapışmasında üstün gelmektir. İrade kapışmasının odağı Taksim 1 Mayıs Alanı'dır. Burjuvazinin ısrar ve inatla vermediği, ama işçi sınıfının, emekçi halkların yürüğünden ve bilincinden ve bir türlü silemediği alandır Taksim 1 Mayıs Alanı. Şimdi, devrimle karşı devrim güçleri arasındaki kapışmanın iç savaş düzeyinde yaşandığı bu süreçte, bu irade kapışması daha büyük bir önem kazanıyor. Bu durumda, devrimci öncünün ezilen yığınlara taşıyacağı uzlaşmazlık bilinci özel bir önem kazanıyor. Düşmanın "ne pahasına olursa olsun vermem" dediği şeyi, "ne pahasına olursa olsun alırım" diyebilmek; binlerce polisin, özel timin vs. kuşattığı 1 Mayıs Alanı'nda devrimci proletaryanın kızıl bayraklarını dalgalandırabilmek tam bir prestij sorunu haline geliyor.

Bu 1 Mayıs'ta da Taksim 1 Mayıs Alanı'ndaki faşist kuşatmayı yararak devrimci proletaryanın kızıl bayraklarını dalgalandıran Leninistler, işte bu irade kapışmasında devrimci proletaryanın sermaye sınıfına karşı prestijini yükselttiler. Leninistler, Taksim 1 Mayıs Alanı'nın devrimci geleneğini yaşatmakla, ezilen yığınlara moral, coşku ve kararlılık taşımakla kalmadılar; onlara devrimin geçtiği uzlaşmazlık yolunu da bir kez daha göstermiş oldular.

Tam da bu nedenle, Leninistlerin Taksim Alanı'nda açtığı "Devrim Biziz, Biz Devrimiz" pankartı çok isabetli olmuştur. Leninistler, faşist devletin her türlü kuşatmasına, engelleme, boğma, devrimci özünü boşaltma çabasına rağmen, bu 1 Mayıs'ta da DEVRİM'i temsil ettiler.

Sosyal reformistler ve oportünistler bu gerçeği dile getirmiyorlarsa, bu, onların olup bitenin farkında olmamasından, kendi düşükleri durumun vahametini ve öte yandan Leninistlerin cüret ve kararlılığını görmemelerinden kaynaklanmıyor. Hayır, her şeyi görüyor ve biliyorlar, ama doğruları itiraf etmek işlerine gelmiyor. Sadece bizim anlattıklarımıza kulaklarını tıkamakla, bizim yaptıklarımızı suskunluk fesadıyla boğmaya çalışmakla kalmıyorlar, daha kötüsü, bizzat kendi yaşadıklarından da hiçbir şey öğrenmemekte, hiç bir doğru ders çıkarmamakta ısrar ediyorlar. Bu, onların çürümede ısrar etmeleri anlamına gelmektedir.

Oportünist küçük burjuvalar bu yıl da geçen seneki sakızı çiğniyorlar. Sözbirliği etmişesine şöyle diyorlar; “iki ayrı 1 Mayıs vardı; biri alanın içinde, öteki dışında...” Böylece, 1 Mayıs Alanı’nın Taksim Alanı olduğu gerçeğini gözlerden saklamaya, unutturmaya çalışıyorlar. Güya 1 Mayıs politikalarındaki bütün ayırım devletin yasal miting alanı olarak izin verdiği Abide-i Hürriyet Alanı’nın içine girenlerle dışında kalanlar arasındaki ayırmış. Buna kim inanır? Yasal miting alanına girenlerle, devletin polis marifetiyle o alana sokmadıkları arasında bir takım farklar olduğunu kabul etsek bile, bu neyi değiştirir? Bu durum, 1 Mayıs Alanı’nın Taksim Alanı olduğunu ve hepsinin de burayı terk ettiği gerçeğini ortadan kaldırır mı?

Doğrudur, iki ayrı 1 Mayıs vardı; biri yasal miting alanı ve çevresindeki reformist o-

portünist 1 Mayıs; diğeri 1 Mayıs Alanı’ndaki, Taksim’deki devrimci 1 Mayıs. Devletin ve faşist burjuva basın-yayın kuruluşlarının cesareti, cüreti, 1 Mayıs Alanı’nı zaptetme mücadelesini gözlerden saklamaya çalışması; Taksim Alanı’nda fotoğraf çekilmesini haber yapılmasını yasaklaması; her muhabirin

başına bir polis dikmesi vs. hiç bir suskunluk fesadı bu gerçeği değiştiremiyor. Sadece devletin değil reformist oportünist solun da, yayın organlarında 1 Mayıs’ta Taksim Alanı’nda yaşananları, ağız birliği etmişesine yok saymaya çalışması bu inatçı gerçeği zerre kadar değiştirmiyor, gölgede bırakmıyor; gerçekler inatçıdır.

Şimdi bu küçük burjuva siyasetler, işi velveleye vererek boğuntuya getirmeye çalışıyorlar. Kim yasal alanın neresinde konulanmış, kim daha ileride dur-

muş, kim polis aramasına karşı nasıl tavır almış, polis saldırdığında kim önden kaçmış, kim arkadan gelmiş, kimin daha çok adamı yaralanmış kim daha kitleselmiş, vs. vb. Şimdi bu gibi ıvır-zıvır konularda birbirlerine laf atarak durumu kurtarmaya çalışıyorlar.

Küçük burjuvazi için en iyi tanımlamayı Marx yapmıştı; onlar için “... yaşayan can-

lı bir çelişkidir” demişti. Bizim küçük burjuva parti ve örgütler tam da bu tanımlamaya uygun davranıyorlar. Devletle uzlaşmama adına, uzlaşmazlık naraları ata ata, devletin izin verdiği yere gidiyorlar. Geçen yıllardan dersler çıkardıklarını söylüyorlar ve bir yığın parlak taktik belirliyorlar; ama trajik bir biçimde, aynı düz yokuşta aynı biçimde kovalanıyor ve aynı yamaçlarda aynı biçimde dağıtılıyorlar. 1 Mayıs’tan önce, Taksim Alanı’ndan yan çizmenin mazereti olarak, “işçi sınıfının yanında olmak, kitlenin bulunduğu yere gitmek gerekir” diyorlar; ama her 1 Mayıs sonrası, kendi götürdükleri kitlenin çok kalabalık olduğunu, oysa sendikacıların getirdiği işçilerin bir avuç olduğunu söylüyorlar. Ve yine istisnasız, her 1 Mayıs bozgunu sonrası, adeta kendi kitlelerine günah çıkarır gibi, “aslında biz Taksim’e gitmek istiyorduk; bunu herkese de önerdik, ama sendikacılar da oportünistler de bunu kabul etmediler” diye sızlanıyorlar. Bütün bunlara kim inanır? “*Küçük burjuvazi yaşayan canlı bir çelişkidir*” diyen Marx, bizim küçük burjuvalarımıza haksızlık mı etmiş?

Başta gençlik olmak üzere, 1 Mayıs’larda izinli miting alanına götürülen, Taksim’e gitmesi engellenen yığınların devrimci duyguları ve devrimci enerjileri, peşinde oldukları oportünist, reformist örgüt ve partilerin kendileri tarafından heba ediliyor; burjuva kanallara akıtılıyor. Başta gençlik olmak üzere, bu reformist oportünist örgütlerin etkisi altındaki kitlelerin devrimci duygulara sahip olduğunu biliyoruz. Onlar Taksim’i istiyorlar; yürekleriyle de, bilinçleriyle de 1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanı’nda olmak istiyorlar; Piyalepaşa’nın bulvarında kovalanmak değil, Taksim’e çıkan ara sokaklarda çatışmak, ne pahasına olursa olsun Taksim’e yürümek istiyorlar. Ama engelleniyorlar. Tabanın devrimci coşkusu, bizzat yöneticiler tarafından boğuluyor. 1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanı’na yürümek isteyen devrimci duygulara sahip kitleler, kendi gerileyen yöneticileri tarafından engelleniyor. Devrimci savaşı yükseltmek isteyen taban, savaş yorgunu tavanların ağır baskısı altında kalıyor.

Leninistler, devrimci kararlılıkları ve cüretleriyle bir kez daha tüm devrimci kesimlerin duygularına, özlemlerine tercüman olmuşlardır. Yıllardır her alanda sürdürülen bu kararlılık Leninistler’i tarih sahnesinde öne çıkarıyor.

Bunu faşist devlet de görüyor ve ona göre davranıyor. 1 Mayıs öncesi yapılan operasyonlarda pek çok yere baskın yapıldı; ama hiçbiri Mücadele Birliği ve GESAM gibi talan edilmedi. 1 Mayıs’ta pek çok kişi gözaltına alındı; ama hiç kimse Taksim Alanı’nda alınanlar kadar ağır işkencelerden geçirilmedi. 1 Mayıs öncesi tüm parti ve örgütler 1 Mayıs politikalarını açıklamışlardı ve sadece Leninistlerin Taksim’e gideceği biliniyordu; ama buna rağmen Taksim’de binlerce polisle yığınak yapıldı; iki polis merkezi oluşturuldu, biri yasal miting alanında, diğeri Taksim 1 Mayıs Alanı’nda. Bütün bunları bekliyorduk. Çok daha fazlasına hazırız. Hiçbir baskı, saldırı, işkence, engelleme ya da suskunluk fesadıyla boğma çabası Leninistleri doğru bildiğini yapmaktan bir milim olsun saptıramaz.

Şunu da ekleyelim; Leninistler, sadece 1 Mayıs Alanı’na çıkış konusunda gösterdikleri cüret ve kararlılıkla, alanda koydukları devrimci tavırla değil; aynı akşam Leninist

Gerillalar tarafından bir polis karakolunun bombalanması eylemiyle de tüm ezilen yığınların devrimci duygularına tercüman oldular. Faşist burjuva TV kanalları, 1 Mayıs'ta polisin saldırısına uğrayan devrimler için "gerekli yanıt aldılar" diye yorum yapıyorlardı; faşist polis, aynı akşam Leninist Gerillalardan "gerekli yanıt aldı". Böylece, kitle hareketiyle askeri eylemin birleştirilmesinin bir örneği yaratılmış oldu. Şimdi görev, bu birleşmeyi daha tam yapmak, iç içe geçirmektir. Karşı devrim güçleri, saldırdıkları kitlelerden "gerekli yanıt" anında almalı ve bozguna uğratılmalıdır.

Sonuç olarak, Leninistler tarafından bir devrimci öz yaratılmıştır ve her geçen gün, her eylemle bu devrimci öz güçlenmekte, büyümektedir. Devrimci nitelikte bir süreklilik sağlanmıştır ve bu devrimci nitelik, ezilen yığınlar içinde gittikçe etkisini artıran bir çekim merkezine dönüşmüştür. Bu gittikçe güçlenen devrimci etkinin yaratılmasında "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" politikasının özel bir yeri vardır. Küçük burjuva parti ve örgütlerin tüm kavrayışsızlığına, inkarına ve üzerini laf kalabalığıyla örtme çabalarına rağmen Leninist 1 Mayıs politika, devrimci duygular taşıyan tüm kesimlerin yüreğinin ve bilincinin kazanılmasında, onların Leninist Parti'nin devrimci etkisi altına girmesinde büyük rol oynuyor.

Leninistler, '98 1 Mayıs'ında da devrimci proletaryayı temsil etmenin onurunu yaşadılar. "Devrim Biziz, Biz Devrimiz" pankartı, 1 Mayıs Alanı'nda, en güzel yerini bulmuştur.

* Mücadele Birliği Dergisi, Sayı: 6, Sf: 16-17, Yıl: 1998

1 MAYIS ÖNCESİ DERGİ BÜROMUZA BASKIN DÜZENLENDİ BÜROMUZ POLİS TARAFINDAN TALAN EDİLDİ*

Her yıl 1 Mayıs öncesinde olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da polis terör estirerek yüzlerce kişiyi gözaltına aldı, onlarca demokratik kurum ve işyerine baskın düzenledi. Yine her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs işçi sınıfının kapitalizme karşı savaş gününde Taksim'de olacaklarını bildiri, afiş ve çeşitli biçimlerde kamuoyuna duyuran okurlarımız özel muameleye

tabii tutuldu. Leninistlerin 1 Mayıs'larda Taksim'e çıkmasını engelleyemeyen polis güçleri bu kez 28 Nisan 1998 günü dergimiz bürosuna, Genç Ekin Sanat Merkezi'ni ve bir çok evi basarak okur ve çalışanlarımızı gözaltına aldı. Tamamı işkence gören dergi çalışanı ve okurlarımız 1 Mayıs günü akşam saatlerinde serbest bırakıldılar. Gördüğü işkenceler sonucu kol kaslarında yırtılma meydana gelen GESAM sahibi Aysun Bozdoğan'ın kollarını bir ay kadar kullanamayacağı bildirildi.

Dergimize yapılan baskında ise polis tam bir talan politikası izleyerek, tüm arşivimize, dergi ve kitap çalışmalarımıza, bilgisayarlarımıza el koydu. Avukatlarımızın tüm girişimlerini sonuçsuz bırakan polis dergimizden gaspettiği araç gereçleri halen iade etmedi.

Devrimci basına yönelik baskılar bizleri susturamayacak ve işçi ve emekçilerden adığımız güçle, yayın hayatımıza devam edeceğiz.

Mücadele Birliği Emekçileri

* Mücadele Birliği Dergisi, Sayı: 6, Sf: 31 Yıl: 1998

DEVRİMCİ 1 MAYIS...

1 MAYIS ALANI'NDA TAKSİM'DE!..*

Proletarya komünistleri bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanı'ndaydı.

1 Mayıs Alanı'na adını veren 1 Mayıs 1977'de burjuva sınıfın kanlı terör yöntemleriyle katledilen 37 sınıf kardeşimiz, bu adı kanlarıyla yazdılar. Daha sonralarıysa buna propagandif şekilde hukuksal boyutu da ilave etmek, deyim yerindeyse yasallaştırmak isteyenler de oldu. Eğer burjuva sınıfa icazetli bir şekilde kabul ettirilebilseydi hiç kimse bu adı ve alanı bize, proletarya komünistlerine bırakmazdı.

Proletarya komünistleri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e sloganını hiçbir muğlaklığa yer bırakmayacak şekilde açıklamışlardı. Ve bu 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs Alanı'nda "Güç, Eylem ve Mücadele Birliği" anlayışıyla kutlamanın devrimci şiarlarımızı birlikte

haykırmanın zeminlerini yokladı ve birlikte mücadelenin yöntemlerini aradı, olmadı. Dostlarımız bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanı'nı 37 sınıf kardeşimizin anısını, mücadelesini, onurunu, geleneğini yaşatmayı yalnızca bize bıraktılar. Proletarya komünistleri hep bu onura layık olmanın sorumluluğu ve onurunu taşıdı, taşımaya da devam edecek.

Evet proletarya komünistleri kimi dostlarımızın saydıkları gibi bir avuç yürektir. O yürek, devrimci proletaryaya bağımlılığın, inatçılığın, kararlılığın, onurun, direngenliğin, yüreğidir. Ve o yürek olmadan o bilinç, o kararlılık olmadan devrimin başarıya ulaşması da mümkün değildir. Her zaman söylediğimizi şimdi bugünden tekrarlıyoruz. Gelin bilinçlerimizi, yüreklerimizi, proletaryaya olan bağlılığımızı mücadelemizi kavgamızı birleştirelim, mücadelemizi birleştirelim, büyütelim, bu onur hepimizindir!

İşçiler, Sendikalar, Devrimci Gruplar...

Eğer bir anket yapılmış olsa ve işçi emekçilere, gençlere, sendikacılara, devrimci gruplara sorulsa, "1 Mayıs'ı nerede kutlamak istersiniz?" dense eminiz ki, bütün halinde hiç düşünmeden "1 Mayıs, 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'de kutlanır" diyecektir. Elbette arkasından ilave edecektir. "Ama Taksim'i vermezler ki... Taksim'de yapılacak kutlama yasadışıdır." Evet önceden izin alınmayan her eylem yasadışıdır. Ama devrimin kendisi de yasadışıdır. Yoksa siz izni alınmış yasal devrim mi yapmak istiyorsunuz? Evet asgari bilinçten yoksunluk ya da Allendecilik bugün için revaçta, burjuva sınıfta Allendeciliğe onay veriyor. Ama biz dostlarımıza bir kez daha hatırlatalım. Allende sosyalizm yolunda yürürken ve hükümet olurken silaha sarılmadı, zora başvurmadı ama, hükümet, zorla, silahlı şiddetle devrilirken silahına sarıldı ve silahı elinde öldü ve Şili 30 yıldır faşist diktatörlükle yönetiliyor. Binlerce, onbinlerce işçi emekçi, aydın, genç, sosyalist katliamlara uğradı, kayıplarsa 30 binlerle ifade ediliyor. Bütün bunlardan ders çıkarılmasını öneririz. Bir örneğimizde İran Devrimi'nden olacak. İran Devrimi'nde Mollalarla işbirliği yapan TUDEH Komünist Partisi'nin düştüğü durum da son derece öğreticidir. Bu hatırlatmalardan sonra yeniden konumuza dönebiliriz. İstisnasız binlerce, on binlerce işçinin emekçinin, gençlerin, devrimci, demokrat aydınların yüreğinde "1 Mayıs 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'de kutlanmalıdır!" der ama, yine de herkes Taksim'den kaçır. Neden? Çünkü burjuva sınıf bir sınıf savaşı yürüttüğünün bilincine, kararlılığına ve gücüne sahiptir ve kendi iradesini dayatarak uzlaşma istiyor. Çünkü emekçi halk yığınları irili ufaklı patlamalarla burjuva sistemi sarsıyor. Kürt ulusunun, ulusal ve toplumsal gelişimi her şeye karşın engellenemiyor. İşte tüm bu nedenlerden ötürü burjuva sınıf uzlaşma ve işbirliği arıyor. Herkesin bileceği gibi bu çağrıya ilk koşanlar sendikacılar oldu. DİSK, HAK-İŞ, TÜRK-İŞ, KESK burjuva sınıfa bağlılıklarını gösterdiler. 1996 1 Mayıs Kadıköy kutlamasından gerekli dersi çıkarmış olarak 1997 Abide-i Hürriyet Meydanı'nda işçiler, sendikacılar, ve Allendeciler; devrimci demokratların kendilerinin gönüllü bir şekilde hapsediği tel örgülü alana bile girmelerine razı olmadılar. Bu 1 Mayıs'ta da durum pek farklı olmadı. Allendecilerin bir grubu geçen yıl tel örgülerin dışında kalmışken bu yıl onlar da kapağı tel örgülerin içine atıldılar ve dışarıda kalanın canı çıksın anlayışı hakim oldu. Gerçi işçilerin yanında bulunup ne devrimciler olduklarını gösterecek o kadar çok tel örgülerin içine gir-

mek isteyen grup vardı ki... Ama olmadı, kapılar kapandı ve dışarıda kalanlar işçilerin yanına gidemediler. Böylece alternatif kutlamalar yapıldı.

Nicelik mi, Nitelik mi? Devrim mi, Reform mu?

Herkesin bildiği gibi, okuduğu, gördüğü ve duyduğu gibi, bu 1 Mayıs da İstanbul'da değişik yerlerde, değişik zamanlarda ve değişik gruplarca 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. Abide-i Hürriyet Meydanı'nda DİSK, TÜRK-İŞ ve KESK gibi sendikaların merkezi birleşik bir şekilde yer aldıkları kutlama kararına değişik reformist partiler de katıldı. Burjuva sınıfın sivil güçleri unvanına mahzar olan bu güçler 1 Mayıs'ta işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinçlerini köreltiler. Bunca baskıya, zorbalığa, zulme, sömürüye, işkenceye, katliamlara, kaybetmelere köy yakmalara Kürt ulusu üzerindeki kısımlara karşı hoşgörülü, uzlaşmacı, işbirliği arayan, yasal, sınırları burjuvazinin kolluk güçlerinin iradesine hapsolmuş yığınlar haline getirildiler. Oysa herkes bilir ki, burjuva hukuku, yasaları çiğnene çiğnene bir kağıt parçası gibi yırtılıp atılarak işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının burjuvazinin iradesinden bağımsız kendi iradesi, azmi ve kararlılığıyla özgürleşebilirler. Burjuva iradeye kölece bağlananlar işçi ve emekçi halklarımıza ancak kölece boyun bükmeyi öğretebilirler ve öyle de oldu. Abide-i Hürriyet bir bütün halinde burjuvaziden tam not aldı. Basında, medyada yere göğe sığdıramadılar "İşçiler bayramlarını büyük bir coşkuyla kutladı.", "Coşkulu 1 Mayıs", "1 Mayıs Coşkusu", "Bir avuç serseri", "Yine provokasyon", "Tahrik sökmedi" vb. Evet, burjuva medyanın, basının manşetleri böyledi. Olumlu olanlar Abide-i Hürriyet Meydanı'na diğerleri de Okmeydanı ve civarındaki kutlamalara ait değerlendirmeler. Ama ne hikmetse burjuva medya, basın, yayın Taksim'den neredeyse hiç bahsetmedi. Sadece bazı gazetelerde satır aralarında "Taksim'de gösteri yapmak isteyen grup engellendi", "Devrimci İşçi Komiteleri pankartı açmak isteyen 2 kişi gözaltına alındı" vb. satır aralarında geçiştirildi. Oysa pankartlarda "Yaşasın 1 Mayıs! - Biji Yek Gulan!" yazılı Mücadele Birliği imzalı iki pankart ve alana düzenli kortej halinde giriş ve çatışma ve 6 gözaltı. Sonuç olarak İstanbul'da 1 Mayıs devrimci özüne uygun olarak Taksim'de devrimci proleterler tarafından

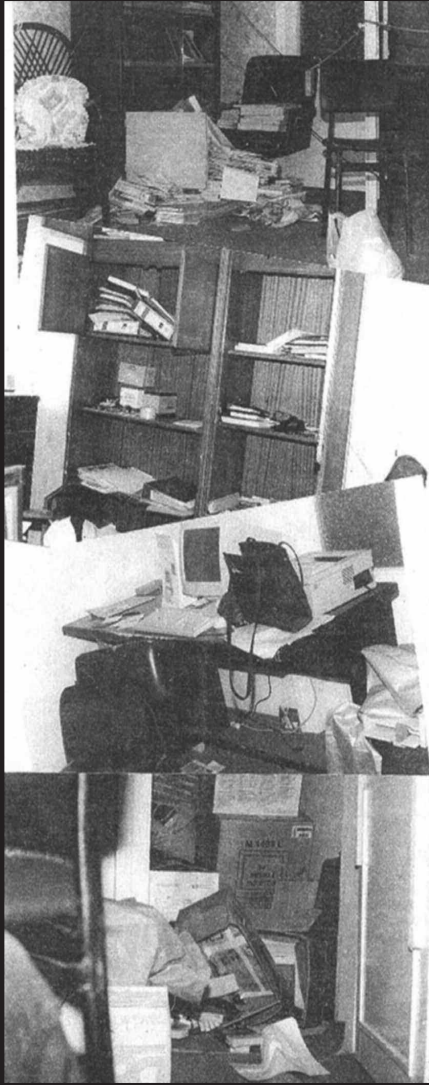
"Devrimci İşçi Komiteleri" pankartı altında yürüyerek uluslararası proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele gününde devrimci proletaryanın mücadele geleneğine, kavgacı, militan ruhuna uygun bir şekilde "Ya Devrim Ya Ölüm!" şiarıyla devrimci proletaryaya nerede nasıl ve niçin kavga vermesi gerektiğini gösterdi. Devrimci proleterler Taksim'de militan bir şekilde devrim ve sosyalizm perspektifiyle bir niteliği ortaya koydu. Bu nitelik kısa bir süre sonra nitelikli niceliğe dönüşecektir.

Sonuç olarak, proletarya devrimcileri işçi, emekçi kitlelerin ekonomik, demokratik taleplerine kalıcı çözümün biricik yolunun Devrimci Demokratik Halk İktidarıyla, kesintisiz bir şekilde sosyalizmle mümkün olacağını söyleyecek. Devrimci proleterler, işçi, emekçi kitlelerin en geri en kitlesel kesimine değil, en ileri, en modern, en mücadelecı, militan kesimine seslenerek sınıfsız sömürsüz bir dünya özleminin kanlı kavgalardan geçerek dişle, tırnakla kan içinde sökülüp alınacağını söylüyor. Devrimci proleterler işçi ve emekçi yığınlara uzlaşmaz, uslanmaz, boyun bükmez bir kavgada öncülük vaat ediyor. Ve

tüm devrim savaşçılarını birlik, dayanışma ve mücadele için Leninist saflara çağırıyor. Devrimin yegane güvencesi illegal temelde örgütlenmiş dar, çelik gibi disipline sahip profesyonel kadrolardan oluşan Leninist Parti'nin öncülüğü kavranmadan ve kabullenilmeden devrim asla gerçekleşemez.

**YAŞASIN 1 MAYIS! - BİJİ YEK GULAN!
DEVİRİM BİZİZ, BİZ DEVİRİMİZ!
YA DEVİRİM YA ÖLÜM!**

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)

* Mücadele Birliği Dergisi, Sayı: 6, Sf: 25-26,
Yıl: 1998

YAŞASIN 1 MAYIS*

Türkiye ve Kürdistan devrim tarihi açısından Taksim'in 1 Mayıs Alanı olması yönünden taşıdığı büyük önem bu yıl da tüm gerçekliğiyle karşımızda duruyor. İşçi sınıfının çok büyük bedeller ödeyerek kızıştırdığı 1 Mayıs Alanı, gerekirse daha büyük bedeller ödeyerek korunmalı, terk edilmemelidir. Bu değeri koruma görevini on yıldır Leninistler her bedeli göze alarak ve göğüsleyerek yerine getirmektedirler ve bundan sonra da devrimci 1 Mayıs geleneğini tereddüt etmeden yaşatacaklarından şüphe yoktur.

Bizler 1 Mayıs bayrağını yere düşürmemekte, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının 1 Mayıs Alanı olan Taksim'i terk etmemekte ne kadar kararlıysak 1990'larda yani Türkiye ve K. Kürdistan'da iç savaşın başlamasıyla birlikte Taksim'i gönül rahatlığıyla terk eden oportünizm de ne olursa olsun Taksim'e tekrar dönmemekte o kadar kararlıdır. Bunu sadece 1996 1 Mayıs'ında Kadıköy'de yaşananlara ya da 1997 ve 1998 1 Mayıs'ında Şişli'de olanlara bakarak rahatça söyleyebiliriz. Yasal reformist partilerin ve de sarı sendikaların peşinden devletin izin verdiği alanlara yönelen oportünistler, her defasında izinli alanlarda birlikte olabilmek için yılmadan sabırla her sene denediler. Şüphesiz bu sene de bunu için tüm enerjilerini sarf edeceklerdir.

Ancak bizi asıl ilgilendiren oportünizmden vazgeçmeyen hareketlerin bu sene takınacakları olağan tavır değil, devrimcilik iddiası olan 1 Mayıs'ı devrimci çizgide karşılamak isteyenlerdir. İşçiler, emekçiler, ve öğrenciler eğer bu 1 Mayıs'ı devrimci geleneğe uygun olarak devrime kazandırmak istiyorlarsa, 1 Mayıs'ta Taksim'de Leninistlerle birlikte olmalarıdır.

Özellikle içinde bulunduğumuz süreçte, faşizmin saldırılarının en doruk noktalarına ulaşmakta olduğu ve devletin en ufak bir devrimci çıkışa bile tahammül edemediği, azgınca saldırdığı dönemde Taksim Alanı'nın önemi daha da fazla artmıştır. Senelerdir Taksim'i Leninistler dışında hiç kimsenin göze alamadığını ve Taksim'e gelmediklerini bildiği halde faşist devlet her defasında Taksim'e binlerce polis yığmaktan geri duramıyor, faşist medyasında "bir avuç kendini bilmez..." diye bas bas bağırarak Leninistler için en yoğun güvenlik önlemlerini alıyor, alanda gözaltına aldıklarına vahşice saldırıyor ve günlerce işkence yaşıyor... İşte faşist devlet hatta bazı sosyalist basın organlarının bile önemsizmiş gibi gösterdikleri, en azından bunun için çaba harcadıkları 1 Mayıs Taksim Eylemi aslında hiç kimsenin örtbas edemeyeceği kadar önemlidir.

Bu nedenle 1 Mayıs'ta işçi sınıfı, emekçiler ve devrimci öğrenciler doğru olan alana,

Taksim'e gelmelidir. Leninistler yıllardır, devrime inanmanın, devrime öncülük etmenin ve proletaryanın devrimci değerlerine sahip çıkmanın bedellerini ödemektedirler, şimdi devrime inanan, devrimi isteyen herkesin görevi Leninistlerle birlikte devrimi omuzlamak ve bayrağı yere düşürmemektir.

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA! TAKSİM'E! YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**İstanbul, İzmir, Zonguldak, Bilecik DÖB
25.04.1999**

* Mücadele Birliği Dergisi, Sayı: 28, Sf: 2, Yıl: 1999

BURJUVA 1 MAYIS PROLETER 1 MAYIS*

Bu yılın 1 Mayıs'ı tarihe oportünist siyasal akımların kendi politikalarıyla birlikte tam bir çöküşünü ifade eden bir gün olarak geçti. Evet, bu yılın 1 Mayıs'ının en önemli yanı, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi açısından en kayda değer özelliği oportünistlerin çöküş sürecini çok hızlandırmış ve herkesin görebileceği somutlukta açığa çıkarmış olmasıdır. Öte yandan, yıllardır burjuva sendikalar, sosyal-reformistler ile bunlardan bir türlü ayrılamayan oportünistler, yani komünist düşünceye değil de ortalama sol düşünceye sahip siyasal akımlarca temsil edilen burjuva 1 Mayıs'la Leninistler tarafından temsil edilen, Taksim 1 Mayıs Alanı'nda ifadesini bulan proleter 1 Mayıs arasındaki derin sınıfsal ve politik, ayırım da tüm çizgileriyle açığa çıktı. Bu ayırım yıllardır var. Ancak, çeşitli nedenlerle işçi ve emekçilerin gözünden kısmen de olsa kaçabilen, kısmen de olsa öne çıkamayan bu ayırım, bu sene herkesin gözüne batacak şekilde öne çıktı. İstisnasız tüm oportünistlerin, Leninistlerin temsil ettiği proleter 1 Mayıs'ı; Taksim 1 Mayıs Alanı'nda uluslararası proletaryanın sosyalizm, enternasyonalizm, proleterya diktatörlüğü ve toplumsal devrim bayrağını dalgalandıran bir avuç yiğit insanı görmezlikten gelmelerinin, suskunluk fesadıyla boğmaya çalışmalarının beş paralık değeri yoktur. Geçen yıllarda, olduğu gibi bu yıl da, Leninistler son derece kararlı, yiğitçe, devrimci bir anlayışla 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda (Taksim'de) oldular. Dünyanın tüm oportünistleri de birleşse ve bu gerçeği görmezlikten gelse, yine de bu gerçek tarihten silinemez.

Burjuva sendikacıların ve sosyal-reformistlerin peşindeki oportünistler iç çamaşırlarına ve çoraplarına kadar yapılan onur kırıcı aramayı kabul ederlerken, Leninistlerin binlerce polis ve asker gücüyle kuşatılmış, işgal edilmiş alanda, gerçek 1 Mayıs Alanı'nda eylem yapmaları başlı başına her türlü övgüye değer bir davranıştır. Leninist sloganların faşist devlet güçlerinin işgali ve kuşatması altında bulunan 1 Mayıs Alanı'nda haykırılması devrimci bir özdür ve bu devrimci öz yaratılmıştır. Leninistler bu devrimci özü yaratırken burjuva sendikacıardan ve sosyal-reformistlerden ayrılamayan oportünistler, Abide-i Hürriyet'e giden tüm siyasetler, sosyal-reformistlerin hazırladığı bir konuşma metnine imza atarak, İstiklal Marşı'nın okunmasına en ufak bir itirazda bulunmayarak, devrimci pankart, bayrak, sembol ne varsa onlardan vazgeçerek ve nihayetinde onur kırıcı bir aramayı kabul ederek sahip oldukları devrimci yönleri de yitiriyorlar.

Biz değil, burjuva 1 Mayıs'a katılan oportünistler dergilerinde yazıyorlar, katılım da yoktu, coşku da yoktu diye. Oportünistlerin sözüne inanıp Abide-i Hürriyet'e giden Tuzla Deri işçileri, "Coşkuyla gittik ama koyun gibi geldik. Biz daha farklı bir 1 Mayıs bekliyorduk" diyorlar. Coşku nasıl oldu; devrimci öz nasıl yitirilmesindi! 1 Mayıs'a sıkı yumruklarla gelen, ancak "arama noktası"nda kendini aratmak için yumruğunu indirip kemerini çözen işçi, "arama"dan sonra coşkusunu, devrimci özünü nasıl korusundu! Pantolonunu çekip (bu sahneler TV'lerde aynen yayınlandı) kemerini taktıktan sonra bir daha elini yumruk biçimine soksa ne çıkar. Oportünistlerin, sosyal-reformistlerin, burjuva

sendikacıların sözüne kanıp burjuva 1 Mayıs'a katılan emekçi kitlelerin hali buydu işte. Müzik grubunun, şarkılı, türkülü, halaylı bir etkinliğin yokluğunu bir eksiklik gören sosyal-reformist bir çevre ise, biraz daha açık sözlü davranarak şöyle diyor: "Üstelik, öncesinde ve alanda kitlenin önemli bir kesimine büyük bir gerginlik hakimken, müzik grubu olsaydı kaç kişi halaya dururdu, bilinmez". Evet, burjuva 1 Mayıs'ına katılanların durumu buydu ve "çoşkuyla gidip koyun gibi geri dönmek" diye buna denir. Bu bir çöküştür. Bu bir dibe vurmadır. Abide-i Hürriyet'teki burjuva 1 Mayıs'a katılan oportünistler, onur kırıcı bir aramaya aldırılmayarak, anlamsız "sıkılı yumruklar" ve sararmış bayraklarıyla burjuva sendikacıların ve sosyal-reformistlerin yanına, o "kutsal", o "vaat edilmiş topraklar"a koşarken gerçekte kendi trajik çöküşlerine doğru koşuyorlar.

Bir yandan binlerce polis ve askerın kuşatması ve işgali altında kararlı ve yiğit bir devrimci anlayışla proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandıran Leninistlerin yarattığı devrimci öz; diğer yandan halaya bile duramayacak kadar çökmüş Abide-i Hürriyet'ten "koyun gibi geri" gelen oportünistlerin durumu. Proleter 1 Mayıs ile burjuva 1 Mayıs arasındaki derin ayırım, derin farklılık budur. Bu fark artık hiçbir şekilde karartılamaz, emekçilerden gizlenemez. Bu farkın emekçilerin gözünden kaçtığını düşünecek oportünist sadece kendi kendini kandırıyor demektir. Oportünistler artık ne Leninistlerin proletaryanın kızıl bayrağını 1 Mayıs Alanı'nda (Taksim) dalgalandırdıkları gerçeğini, ne de kendilerinin Abide-i Hürriyet Alanı'ndaki politik iflasları gerçeğini gizleyebilirler.

Geçtiğimiz yıllarda oportünistlerin sivri yönlerini törpülemek için devletin yaptığı saldırılar sayesinde gerçeği gizleyebiliyor ve "Piyalepaşa Bulvarı'nda Her Şey Yolunda" diyerek kendi kendilerini kandırabiliyorlardı. Ama bu yıl durum farklı oldu. Piyalepaşa Bulvarı'nda ki çöküşü gizleyecek toz-duman olmadı bu sefer ve oportünist politikaların çöküşü kendi dergilerine taşıyacak kadar gizlenemez hale geldi. Bütün oportünistlerin dergileri bu çöküşün, bu politik iflasın dolaylı itirafları ve uydurma nedenleriyle dolu. Gerçi yine aynı şeyi, "Piyalepaşa Bulvarı'nda Her Şey Yolunda" türküsünü söylemek için çabalar yok değil. Bu türküyü söyleyebilmek için Türk-İş'in ve Hak-İş'in tutumlarını öne çıkarmaya çalışıyorlar. Sanki Türk-İş ve Hak-İş'ten farklı bir şey beklenebilirmiş gibi... Oysa herkes Türk-İş ve Hak-İş'in gerçek sınıf karakterini ve rolünü biliyor. Onlardan başka bir şey beklenemeyeceğini biliyor. Oportünistlerin Türk-İş ve Hak-İş'in salon toplantılarını öne çıkarmalarının tek nedeni, sosyal-reformistlerle birlikte yaptıkları kendi uzlaşmacı burjuva 1 Mayıs'larını haklı çıkarmaktır. Şimdi de, alanlara çıkarak Türk-İş ve Hak-İş'in 1 Mayıs'ı salonlara hapsedme oyununu boşa çıkardık diyerek kendi konumlarını haklı çıkarmaya, kendi çöküşlerini gizlemeye çalışıyorlar.

Ama boş bir çabadır bu. Çünkü, birincisi, eğer yıllar sonra Türk-İş ve Hak-İş gibi sarı sendikalar 1 Mayıs'ı salonlara hapsedme cesaretini gösterebiliyorlarsa, bu cesareti sizin her yıl adım adım süren gerilemenizden, uzlaşmacı politikalarınızdan, burjuva 1 Mayıs'lara katılmaktaki ısrarınızdan alıyorlar. Türk-İş ve Hak-İş gibi, hatta DİSK gibi sarı burjuva sendikaları alanlara çıkmak zorunda bırakan temel neden, geçmiş yıllarda 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de kutlanmasındaki ısrardı. Onlar, bu ısrarı kırmak ve

başka bir kanal açmak için alanlara çıkmak zorunluluğunu duymuşlardı. Ancak, sizin 1 Mayıs Alanı'na çıkma ısrarınız ve iradeniz kırılınca onlar da adım adım tekrar salonlara dönmeyi planlamaya başladılar. Nihayet '99 1 Mayıs'ında bunu cüretkarca savunmaya başladılar. Çünkü sizin gerilediğiniz nokta, artık onların salonlara dönmesine uygun hale gelmişti. İkincisi, sizin, "alanlarda" kutladığımız 1 Mayıs'ın salonlarda geçirilen 1 Mayıs'lardan hiçbir farkı yoktu, olmadı. Bunu sadece biz tespit etmiş değiliz. Abide-i Hürriyet'in müflislerinden bazıları da bunu kabul ediyor. O müflislerin içinden birisi aynen şöyle yazıyor: "*Daha çok varoşlar temelli anti-faşist güçlerin, işçi sınıfının ve emekçilerin sendikasızsız-sigortasız-yarı işsiz en yoksul kesimlerinin 1 Mayıs'a kitlesel katılım ve dinamizminde ise geçen yıllara oranla bir düşüş kendini göstermiştir. Ancak asıl zayıflık, devrimci güçlerin alanlara taşıdığı kitlesellikten çok, genel olarak bizzat alanı ve 1 Mayıs'ı devrimcileştirme iradesi ve ruhunda görülmüştür.*" (abç)

Bu değerli itirafa eklenecek söz zor bulunur, bir şey eklemeye de gerek yok. Ama, sınıf bilinçli işçi, bir daha "çoşkuyla gidip koyun gibi dönmek" istemeyen devrimci şimdi, Abide-i Hürriyet'teki 1 Mayıs'ın tekelleri sermaye güçlerinin ve devletin takdirini neden kazandığını iyi anlamıştır. "1 saatte 1 Mayıs"; Hürriyet gazetesi memnuniyetini ve takdirini işte böyle ifade ediyordu. Burjuva 1 Mayıs, tam da devletin arzuladığı şekilde ve burjuva sendikacılarla anlaştığı biçimde başlatıldı; böyle sürdürüldü ve bitirilişi de tamamen bu anlaşmaya uygun olarak gerçekleştirildi. "Sonuç olarak" diyordu müflis çevrelerden biri "1 Mayıs 99 İstanbul'da gerek demokrasi talepli basın bildirisi, gerek görüntüsü gerekse de özü itibariyle reformist bir etkinlik oldu". Bu değerli itiraf, politik iflasın ilanından başka ne anlama gelebilir ki... Peki, Leninistlerin her yıl burjuva sendikacıardan sosyal-reformistlerden kopmaları için çağrı yaptığı, buna karşılık bu çağrıyı inatla reddederik ısrarla bu kesimlerle birlikte yürüyen oportünistlerin bu noktaya, dip noktaya, politik iflas noktasına gelişleri nasıl bir sürecin ürünü oldu? Şimdi bu soruyu yanıtlamanın zamanı...

Adım Adım Politik Çöküş Doğru

Bu soruyu yanıtlamak için, son on yılın 1 Mayıs'larına kısaca da olsa göz atmak gerekiyor. Böyle bir çaba, aynı zamanda, oportünistlerin, aksi yöndeki tüm çağrılarımıza rağmen neden devletin ve burjuva sendikacıların denetimindeki 1 Mayıs'a ısrarla ve bilinçli olarak gittiklerini tüm emekçilerin açık bir şekilde görmesi için de gereklidir.

Eğer 1987 ve '88 yılını ihmal edersek, oportünist siyasal akımların kendilerini bugünkü politik iflas noktasına götürececek maceraya ilk adımı 1989 1 Mayıs'ının tartışmalarında attıklarını söyleyebiliriz. 1 Mayıs nerede kutlanacak tartışması, önceki yıllarda olduğu gibi 1989'da da sürdü ve daha ciddi bir boyuta ulaştı. Çünkü, burjuva sınıf, işçi sınıfı üzerindeki üstünlüğünün, hakimiyetinin bir sembolü, sınıf prestiji ve onurunun işareti olarak 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda (Taksim) kutlanmasına ne pahasına olursa olsun izin vermeyeceğini ilan etmişti. Buna karşılık, işçi sınıfının en ileri unsurları, devrimci işçiler ve örgütlü devrimci güçler, 1 Mayıs'ı Mayıs Alanı'nda kutlayacaklarını haftalar öncesinden açıklamışlardı. Burjuva sınıf, işçi sınıfının gücünü bölmek için bu arada Türk-

İş'i de devreye sokmuştu. Türk-İş de 1 Mayıs'ı fabrikalarda bildiri okuyarak kutlayacağını açıkladı. Türk-İş'in amacı belliydi: işçileri fabrikalarda tutarak 1 Mayıs Alanı'na gitmelerini engellemek... Bir yandan Türk-İş'in çabaları, öte yandan burjuvazinin tehditleri, polis operasyonları, gözaltı ve tutuklamalar, 1 Mayıs Alanı'nda çatışma çıkacağı söylenileri sonucu önce sosyal-reformistler, sonra da bazı oportünist gruplar 1 Mayıs Alanı'na çıkmaktan vazgeçtiler. Bahane de hazırды: işçiler neredeyse, sosyalistler de orada olmalı... Madem ki işçilerin büyük çoğunluğu fabrikalarda olacaklardı, sosyalistler de fabrikalarda, işçilerin yanında olmalıydılar. Sonuçta, sosyal-reformistler ve bazı oportünist gruplar burjuvaziyle uzlaşarak 1 Mayıs Alanı'ndan (Taksim) vazgeçerlerken, devrimci işçiler, emekçi kitlelerin bilinçli kesimleri ve örgütlü devrimci güçler burjuvaziyle uzlaşmazlık çizgisinde ısrar ederek 1 Mayıs Alanı'nda direttiler. Ve nihayet 1989 1 Mayıs'ı binlerce polis ve askerle 1 Mayıs Alanı'nı işgal eden faşist devletle büyük çatışmalar biçiminde geçti. O gün burjuvaziye karşı gerçek bir savaş günü olarak geçti. Mehmet Akif Dalcı polis kurşunlarıyla katledildi. Buna rağmen, o gün burjuvazi için bir cehennem günü gibiydi.

Bunu takip eden iki yılın 1 Mayıs'larında bu ayırım derinleşerek sürdü. Bir yandan 1 Mayıs Alanı'na çıkma kararlılığındaki devrimci işçiler, emekçi sınıfların en bilinçli kesimleri ve örgütlü devrimci güçler, öte yandan burjuvaziyle uzlaşarak 1 Mayıs Alanı'ndan vazgeçen bazı oportünist gruplar, sosyal-reformistler ve burjuva sendikacılar... Birinci grup, 1 Mayıs'ı burjuvaziye karşı devrim mücadelesinin yükseltildiği bir savaş, bir mücadele günü" olarak kutlarken; ikinci grup burjuvaziyle uzlaşmanın, burjuvaziye ne kadar uysallaştığını kanıtlamanın günü olarak geçiriyordu. Bu ayırım derinleşerek sürüyordu. Ancak bir farkla ki, burjuvazinin tehditleri, operasyonlar, gözaltılar, baskılar sonucu birinci gruptan ikinci gruba kayanların sayısı her yıl artıyordu. Proleter 1 Mayıs ile burjuva 1 Mayıs'ın ilk şekillenmesi de böyle gerçekleşti.

Ne var ki, asıl dönüm noktası, proleter 1 Mayıs ile burjuva 1 Mayıs'ın en belirgin haliyle çıktığı yıl 1992 oldu. 1992 yılı, 1 Mayıs açısından gerçek bir dönüm noktası oldu. Çünkü o yıl, burjuvaziyle uzlaşma isteğini duyup da açığa vurmayanlar, devletin Doğu Perinçek'in partisi "Sosyalist Parti"ye (SP) yasal miting izni vermesiyle gerçek renklerini belli ettiler. O yıl, burjuva sınıf 1 Mayıs'ı amacından saptırmak, kendisi için kabul edilebilir bir hale dönüştürmek ve devrimci işçileri 1 Mayıs Alanı'ndan uzaklaştırmak için yoğun çaba harcadı. Türk-İş'le birlikte Hak-İş ve DİSK'i de harekete geçirerek, önce 1 Mayıs'ı salonlara hapsedmeye çalıştı. Ancak, işçi sınıfındaki devrimci potansiyel bu burjuva sendikaların salonlara hapsedemeyeceği kadar güçlüydü. Bundan istediği sonucu alamayacağını anlayan devlet, Perinçek'in SP'sini devreye sokarak ona Gaziosmanpaşa'da (GOP) miting izni verdi. Amaç belliydi; kendi denetiminde bir kanal açtıktan sonra 1 Mayıs Alanı'nda ısrar edenleri iyice yalnızlaştırmak ve onlar üzerinde uygulayacağı terör haklılık kazandırmaktı. Perinçek'in devletle anlaşma içinde olduğu apaçık ortadaydı. Burjuvazi açısından sorun, 1 Mayıs'ın "olaysız" ve 1 Mayıs Alanı dışında geçirilmesiydi. O dönemin İstanbul Valisi (şimdinin DYP milletvekili) Hayri Kozakçıoğlu, isteyenlerin Ga-

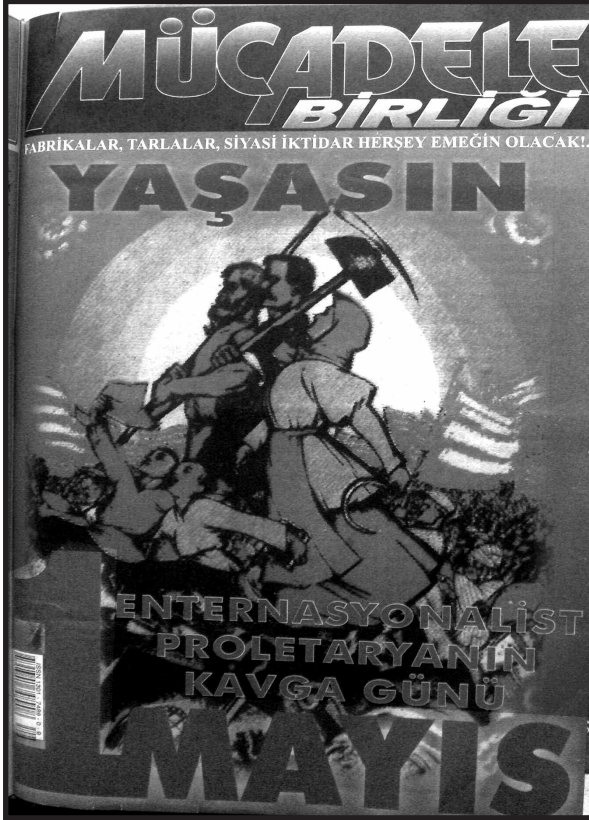
ziosmanpaşa'daki (GOP) yasal mitinge gidebileceğini, ama 1 Mayıs Alanı'na çıkmaya çalışanlara en sert biçimde müdahale edeceklerini açıklayarak devletin tüm politika ve amacını belli etti.

Burjuva sınıfın bu çabaları, sonucunu verdi. O yıla kadar istemeyerek 1 Mayıs Alanı'na çıkan gruplar da çeşitli bahanelerle GOP'da Doğu Perinçek'in bayrağı altında toplandılar. Proletaryanın devrimci savaş bayrağını 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda dalgalandırmak onuru ise Leninistlerin oldu.

Sadece Leninistler devlet operasyonu biçiminde gerçekleşen Perinçek'in GOP'daki mitingine değil, 1 Mayıs Alanı'na yönelmişlerdi. Oportünistler ise, burjuvaziyle uzlaşarak 1 Mayıs'ı bir savaş günü olarak geçirmekten vazgeçerek GOP'daki yasal mitinge gitmişlerdi. O yıl, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, GOP mitingine giderek 1 Mayıs'ın "olaysız" geçmesini sağlayanlara teşekkür mesajı yayınlamıştı. Faşist Tercüman gazetesi ise "1 Mayıs'ta Bayram Havası" manşetini atmıştı. Tarihin garip cilvesi şu ki, yedi yıl sonra 1999'da da İstanbul Emniyet Müdürü 1 Mayıs'ı olaysız geçirenlere "kutlama" mesajı yayınlarken faşist burjuva basın da aynı yönde manşetler attı. Böylece, iki 1 Mayıs'ın, burjuva 1 Mayıs'la proleter 1 Mayıs'ın şekillenmesi tamamlanmış oldu. Bundan sonraki tüm 1 Mayıslar işte bu şekillenme temelinde gelişti.

Bir yandan burjuvazinin denetiminde, burjuva sendikacılar, sosyal-reformistler ve tüm oportünistler tarafından yapılan burjuva 1 Mayıs, diğer yanda, proletaryanın kızıl bayrağını elden düşürmeyen Leninistlerin burjuvaziyle uzlaşmazlık temelinde 1 Mayıs Alanı'nda kavga, mücadele günü olarak kutladıkları 1 Mayıs...

1992 1 Mayıs'ı, oportünistlerin politik çöküş süreçlerinin başlangıcı olarak kabul edilebilir. Tüm oportünistler o yıldan sonraki her yıl, burjuva sendikacılar ve sosyal-reformistlerle birlikte burjuva 1 Mayıs'ı düzenlediler. Oportünistlerin uzlaşma eğilimini, uzlaşma arzusunu net biçimde gören burjuvazi ise, onları mümkün olan en geri noktaya çekmek, tüm sivri yönlerini törpülemek için baskı ve saldırılarını artırdı. Oportünizm uzun

süre iki koltuk arasında oturamazdı; burjuvazi de buna izin vermezdi. Hem burjuvaziyle uzlaşma isteğinin bir işareti olarak burjuva 1 Mayıs'a katıl; hem de burjuvaziye karşı savaşın sembolleri olarak kızıl bayrak, yasadışı pankart ve flamalar taşı...

Burjuva sınıf kendi lehinde çözmek koşuluyla bu çelişkiye bir son vermek için '96 1 Mayıs'ından başlayarak saldırılarını yoğunlaştırdı. Bir yandan burjuva sınıf adına devlet, öte yandan burjuva uşaklığı adına sosyal-reformistler oportünistlere çeşitli biçimlerde ama yoğun olarak saldırmaya başladılar. Burjuva sınıf terör ve şiddet yoluyla; sosyal-reformistler sınıf dışılık, vandalizm, çocukluk hastalığı, bireysel terörizm, marjinalite vb. suçlamalarıyla saldırdılar. Bu saldırılar sonucunu verdi. Oportünistler, sosyal-reformistlerin suçlamalarının haksız olduğunu kanıtlamak için geriledikçe gerilediler. Onlar geriledikçe polis ve askerler saldırıları arttı. '97 ve '98 1 Mayıs'ı böyle geçti. Oportünistler, devlete ve sosyal-reformistlere taviz verdikçe saldırıların azalacağını sandılar; tam tersi oldu. Devlet, onları, gidebilecekleri en dip noktaya kadar sürüklemek için saldırılarını yoğunlaştırdı. Bu arada, oportünistlerin gerilemesinden güç alan Türk-İş ve Hak-İş, üç-dört yıldır ağızlarına almadıkları salonlarda ve fabrikalarda kutlama biçimlerini yüksek sesle dile getirmeye başladılar.

'99 1 Mayıs'ına; yüzyılın son 1 Mayıs'ına işte böyle gelindi. İstisnasız bütün oportünist siyasi akımlar, devletle, burjuva sendikacılarla ve sosyal-reformistlerle uzlaşma halinde onur kırıcı bir aramayı kabullenecek kadar gerilemiş, politik çöküşe uğramışlardı. Devletin izin verdiği yerde, devlet kontrolünde 1 Mayıs kutlamasını kabul etme macerasının trajik sonu; politik iflas biçiminde oldu. Burjuva 1 Mayıs, bir "pratik uzlaşma"; burjuvaziyle oportünistlerin uzlaşmasını somut olarak ifade eden miting oldu. Bu, bizim oportünist siyasi akımlara yönelik bir suçlamamız değil, aksine, kendilerinin de kabul ettikleri, farkında oldukları, bildikleri, ama devrimci proletaryadan, ezilen yoksul kitlelerden saklamaya" çalıştıkları bir gerçektir. Ne var ki, '99 1 Mayıs'ı gerçeklerin artık gizlenemeyeceği bir şekilde geçti. Bunun sonucu, ender sayılabilecek itiraflardan birisi, burjuva 1 Mayıs'ın şaşmaz katılımcısı bir dergiden, Atılım'dan geldi. İşte, Atılım'ın itirafı:

"Her iki kuvveti böyle davranmaya iten iç koşulların ve buna bağlı amaç ve hedeflerin taban tabana zıt olması, 1 Mayıs kutlamalarının nesnel olarak 'pratik uzlaşma' mitinglerine dönüşmüş olması gerçeğini değiştirmez. Bu anlamda ne devrimci örgütlerin geçmiş yıllardan farkı, biçimlerde alanlara katılımı, ne devletin mücadele eşiğinde ki farklılık, ne DİSK ve KESK'in tutumlarındaki 'aktif' değişim ne Türk-İş ve Hak-İş'in 'salon' tercihini ve ne de alanlarda 'huzur' bulan yasal reformist partilerin durumu, hiçbir şey ama hiçbir şey 'tesadüf' değildi." (P. Atılım, Sayı:15 abç.)

Burjuva 1 Mayıs'ların gedikli katılımcısının ender rastlanan bu değerli itiraflarına eklenecek bir şey yok. Sözümüz sınıf bilinçli öncü işçilere, devrimci işçi ve öğrenci gençliğe, devrimci emekçileredir: Bu değerli itirafları bir daha ve bir daha okuyun. Oportünistlerin 1 Mayıs'ta neden, aksi yöndeki tüm çabalarımıza rağmen, ısrarla ve inatla burjuva sendikacılarla sosyal-reformistlerle birlikte davrandıklarını, neden 1 Mayıs Alanı'nda ısrarla kaçtıklarını anlamak için birinci ağızdan yapılan bu itirafların değeri son derece bü-

yük. Evet oportünistlerin 1 Mayıs mitingleri burjuvaziyle, karşı-devrimle “pratik uzlaşma” mitingleridir ve bu rastlantı sonucu değil, '92'den beri (hatta öncesinden) süren tüm politikaları, tüm gelişmeleri tarafından hazırlanmıştır. Leninistlerin yıllardır göstermeye çalıştığı gerçek budur. Bu gerçeğin şimdi burjuva 1 Mayısların gedikli bir katılımcısı tarafından itiraf edilmiş olması son derece önemlidir. Yukarıda tüm anlattıklarımızın olabileceği en kısa özeti budur: “Hiçbir şey ama hiçbir şey ‘tesadüfi’ değildir”. Karşı-devrimle “pratik uzlaşma”nın sonucu politik çöküştür. “Nerede günah işledilerse orada çarpıldılar”.

Ancak bu değerli itiraflardan dolayı oportünistlerin bundan, böyle akıllarını başlarına devşireceklerine dair bir iyimserliğe kapılmak için herhangi bir neden yok. Aksine, ortalama solun ısrarlı burjuva 1 Mayıs yönelişine bakıldığında içlerinden önemli bir kesimin sosyal-reformistlerin yolunu izlemekte, kararlı olduklarını söylemek mümkün. Zaman farkıyla, aynı yöne güçlü ve kararlı bir yöneliş var. Fakat, oportünistlerimiz bu yönelişten pek arzuladıkları o “kitleliliğe” kavuşacaklarını düşünüyorsa, fena halde yanılıyorlar demektir. Bu yönelişten kendilerinin değil, sosyal-reformistlerin güç kazandığı son üç yılın deneyimleriyle sabittir. '99 1 Mayıs'ında oportünistlerin kortejlerindeki katılım dibe vurmuştur. Bu konuda rakam telaffuz etmek bizim tarzımız değil. Ama, eminiz ki, oportünistler, hepsi de aynı olan birbirlerinin durumunu açığa çıkarmamak için “görme beni görmeyeyim seni” politikası izlemezlerse katılım rakamlarını da (hem de küsuratıyla), gün gelecek, kendileri açıklayacaklardır.

Şimdi bütün ortalama sol, yani tüm oportünistler katılım sayısının çok düşük, coşkunun ise hiç olmamasını polis operasyonlarına, gözaltılara, baskılara, burjuva sendikacılara vb. vb. bağlıyorlar. Sanki, yüzbin kişinin katıldığı '96 1 Mayıs'ı öncesinde polis operasyonları, gözaltılar, baskılar, burjuva sendikacılar vb. yoktu da, her şey güllük gülistanlıktı. Oportünistler burada, samanlıkta düşürdüğü parayı, dışarıda sokak lambasının altında arayan Nasrettin Hoca gibi davranıyorlar. Bu tavırlarından anlaşılıyor ki, yanlışlarının gerçek kaynağını bulmaya hiç niyetleri yok. Gerçekte, politik çöküşlerinin tek sorumlusu, izledikleri politikaların toplamıdır. Türkiye ve Kürdistan'ın emekçi kitleleri en son Şubat-Mart sürecinde devrimci bir yükseliş içinde olduklarını ve muazzam bir devrimci potansiyel taşıdıklarını bir kez daha göstermişlerdi. Eğer bu emekçi halk 1 Mayıs'lara akmadıysa, henüz onlar üzerinde etkili olan iki ülke oportünistlerinin politikaları yüzünden her 1 Mayıs “coşkuyla gidip koyun gibi geri geldikleri” içindir. Hem de bir ton dayak yemiş koyun gibi... Eğer bu halk 1 Mayıs'ta oportünistlerin kortejlerinde heybetli gövdesini burjuvaziye göstermediyse, bunun sorumlusu, onların devrimci yükselişinin önünü seçimlerle kesmeye kalkanlardır. Sokağa çıkan ve devletle kıyasıya çarpışan bir halkı sokaktan sandık başına çekenler, Türkiye'nin tüm oportünistleri ve Kürt ulusal hareketi bu çöküşün sorumlusudur. Katılım düşük ve coşku yok diye kimse emekçi halkı eleştirmeye kalkmasın. Bu halk, ne büyük bir devrimci güç içerdiğini son on yıllık süreçte her fırsatta ortaya koymuştur. Burada sorumlular aranacaksa, bunlar, halkların devrimci çıkışını her seferinde “barış” yada düzen içi başka istemlerle güdükleştirmeye ve hedefinden saptırmaya çalışanlardır: Bunun sorumluları, devrimci durum ve iç savaşın varlığını kabul et-

meyerek çelişkileri yumuşak göstermeye çalışanlar ve “kitle hareketi dibe vurmuş” diye ahkam keserek yoksul-emekçi kitlelere güvenmeyenlerdir. Abide-i Hürriyet’e giden bütün oportünistler: Politik çöküşünüz için sorumlu arıyorsanız, aynaya bakın. Bu çöküş bir sonuçtur; birkaç yılın tüm gelişmeleri tarafından hazırlanmıştır. Onun için de “tesadüfi” değildir.

Proletaryanın Kızıl Bayrağı Leninist Parti’nin Elleri

Ancak, her şey, yılları kapsayan ve oportünistlerin, ortalama sol’un politik çöküşüyle noktalanan bu gelişmelerden ibaret değildi. Burjuva 1 Mayıs’lar böyle bir seyir izlerken, öbür tarafta, Leninistlerin temsil ettiği proleter 1 Mayıslar her türlü zorluğa, her türlü baskıya; bütün oportünistlerin sözbirliği etmişçesine suskunluk fesadıyla boğma çabalarına rağmen, ağır, sancılı ve güç de olsa geliyordu. Bütün oportünistler, burjuva sendikacılarla, sosyal-reformistlerle devletin denetimindeki burjuva 1 Mayıs’lara giderken, tek başlarına kalan Leninistler, çok sınırlı bir güçle de olsa 1 Mayıs’ı 1 Mayıs Alanı’nda kutlamakta; proleter 1 Mayıs’ın meşalesini diri tutmakta ısrar ettiler.

Bu kolay değildi; cesaret, dayanıklılık, kararlılık ve özveri gerektiriyordu. Herkes kendini akıntıya kaptırmış bir yöne gidiyorken çok sınırlı bir güçle akıntıya karşı durmak; akıntının tam tersi yönde yürümek kolay değildi. Her yıl, binlerce asker, polis tarafından kuşatılmış 1 Mayıs Alanı’na (Taksim) gitmek ve orada proletaryanın devrimci savaş bayrağını dalgalandırmak; proletaryanın burjuvaziye savaş ilanının sürdüğünü göstermek kolay değildi. Oportünistlerin, sosyal-reformistlerin tüm vazgeçirme çabalarına, propagandalarına karşı durmak; kitle gücüyle şişinmelerine aldırılmamak ve inatla proleter 1 Mayıs’ı yaşatmak, temsil etmek kolay değildi. Bütün bunlar yapıldı. Bütün bunlar sınırlı güçteki bir avuç Leninist tarafından yapıldı. Bütün bunları yapan Leninistler, yalnızlık çemberi, suskunluk fesadı ortasında devrimci bir öz yarattılar. Devletin binlerce polis ve askerinin işgali altındaki alanda proletaryanın savaş bayrağını ne pahasına olursa olsun dalgalandırılması, proleter 1 Mayıs meşalesinin diri tutulması devrimci bir özdür ve bu devrimci öz, “vaat edilmiş topraklara” değil, işgal edilmiş “Alan”a ısrarla giden Leninistler tarafından yaratılmıştır. Onun için, onurun temsilcisi, kavganın, burjuvaziyle uzlaşmanın temsilcisi Leninistler oldular. Proleter 1 Mayıs’ın sürekliliğinin temsilcisi, inanç ve kararlılıkla her yıl 1 Mayıs Alanı’na çıkma iradesi gösteren Leninistlerdir.

Ortalama sol düşünceye sahip olanlar, sosyal-reformistler ve burjuva sendikacılarla, kâh Doğu Perinçek’in bayrağı altında kâh Rıdvan Budak’ın bayrağı altında burjuva 1 Mayıs’lara katılırken günü kurtarmaya çalışıyorlardı. Onlar, günü kurtarmaya çalışırken geleceği yitirdiler. Onun için, dün çok övündükleri kitleliliklerini yitirerek bugün politik çöküşe uğramışlardır. Leninistler ise, ilkesel davranarak geleceğe hazırlandılar. Günü değil, geleceği kazanmayı amaç edindiler. Leninist Parti’nin geleceği kazandığı bugünden somut olarak görülmeye başlanmıştır. Oportünistler iniş çizgisine geçerken, Leninistler yükseliş çizgisine geçmiştir. Oportünistler eldekini yitirirken, Leninistler İstanbul’dan

sonra İzmir ve başka yerlerde de proletaryanın devrimci savaş bayrağını yükseltmeye; proleter 1 Mayıs'ı temsil etmeye başlamışlardır. Bu, devrimci özü yaratmanın, devrimci özü temsil etmenin zaferidir.

Nasıl ki, oportünistlerin politik çöküşleri bir rastlantı değilse ve yıllarca süren gelişmeler tarafından hazırlanmışsa, Leninistlerin politik zaferi de rastlantı sonucu değil, yıllarca süren devrimci gelişmeler tarafından hazırlanmıştır.

Oportünistler politik olarak çökerken proletaryanın kızıl bayrağı Leninist Parti'nin ellerinde dalgalanıyor.

* Mücadele Birliği Dergisi, Sayı: 29, Sf: 6-7-8-9 Yıl: 1999

SAVAŞ SÜRÜYOR, DEVİRİM LENİNİSTLERİN ELLERİNDE BÜYÜYOR! LENİNİSTLER 1 MAYIS ALANINI GENE ZAPTETTİ*

Tekelci sermaye ve faşist devlet, her yıl olduğu gibi, bu yıl da 1 Mayıs'ı burjuva 1 Mayısına çevirmek ve devrimci gösterileri önleyebilmek için, günlerce öncesinden hazırlıklarına girişti. Tüm militarist güçlerini devreye sokan faşist devlet, iktidarını kaybetmek için, polisi ve askeriyle her yere yığınaklar yaptı. Tüm kurumlar basıldı, yüzlerce gözaltı, aramalar, vs. . .

Tekelci sermayenin korkusu elbette sebepsiz değildi. Yaşadığı devrimci krizle birlikte, yaşadığı her darbeyle sarsılan, korku nöbetleri sıklaşan ve devrim korkusuyla yaşayan sermaye güçleri, tarihi yazgılarının bilincinde hareket ediyorlardı. Sonları yaklaştıkça kurdurulan tekelci sermaye ve faşist devlet, tüm gücünü karşı-devrimci şiddetiyle gösteriyordu.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinden sonraki süreçte yükselişe geçen devrim karşısında büyük korkuya kapılan burjuva sınıf, devrim cephesinin bu yükselişini ezebilmek için, elindeki tüm manevraları yaşama geçirmeye çalışmıştı. Özellikle devrim cephesine karşı moral üstünlüğü kazanmak ve bunu koruyabilmek, bu süreçte sermaye sınıfına yenilmemek için tutunabileceği iyi bir dal olacaktı. Bunun için de var gücüyle seçim sonuçlarından zafer naraları atmaya, bu sonuçların etkisiyle suni bir "milliyetçi" hava yaratmaya çalıştılar. "Yakalanan teröristler", "kazanılan zaferler", "büyük başarılar"ın bini bir para oldu. İkiyüzlülük, burjuvazinin karakteridir. En güçsüz, en kötü anlarında en mutlu ve en rahat görünmek, burjuvaziye özgüdür.

Tekelci sermayenin içinde bulunduğu krizi biraz daha hafifletmek, nefes almak ve halkın devrimci bilincini bir süreliğine de olsa bulandırmak için giriştiği seçim aldatmacası, onları yıkılmaktan kurtaramayacaktır. Çünkü, işçi sınıfının ve emekçi halkların hiçbir sorunu dahi çözülmemiş; bütün bu sorunlar, katlanarak devam etmiştir. Devrimin temellerini ortadan kaldıracak gücü ve yeteneği olmayan tekelci sermaye, devrimin gücü altında ezilmekten, tarihin karanlığına gömülmekten kurtulamayacaktır.

Enternasyonal proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs; ülkelerimizde Taksim'de cisimleşmiştir. Çünkü, işçi ve emekçilerin 1 Mayıs 1977'de, ruhu, kanı, bedeni ve gelecek özlemleri o meydana ezildi. İşçi sınıfı, onurundan, geleneğinden, başkaldırısından vazgeçirilmek istendi. İşte bu nedenle Leninistler, her yıl 1 Mayıs'ta onur ve geleceklerini koruyarak, devrim ve sosyalizme yöneldiler. Bir çok bedel ödeyerek, proletaryanın geleceğine, onuruna inatla ve her şeye rağmen sahip çıktılar.

Tam da böylesi bir süreçte; yani devlet ve sermaye güçleri devrimci krizinden çıkmazken ve zafer naralarıyla kendi korkularını bastırmaya çalışırken, daha da önemlisi, bunca açlık, işsizlik, baskı, işkence, geleceğe güvensizlik, devlete ve onun tüm kurumlarına karşı güvensizlik koşullarında, devrim darbeleri, güçsüz kalan burjuva kalelerini dövmeli, nefes aldirmamalıdır.

İşte biz Leninistler, bu amaçla ve zorunlulukla her 1 Mayıs öncesinde olduğu gibi, Taksim çağrısı yaptık. İşçi sınıfının ve halklarımızın kurtuluşu için onlara doğru öncülük edebilmek adına, devrimci politikalardan, devrimden taviz vermeden hala devrimci olarak nitelendirdiğimiz tüm yapılarla birlikte hareket edebilmek için, elimizden geleni yaptık. Fakat görüşmeler yanıtız kaldı. Leninistler yine tek başlarına taksim'i sahipleneceklerdi, bu onuru tek başlarına yaşayacaklardı ve sahiplendiler de. Çünkü, Leninistlerin niteliğidir, karakteridir; tek başımıza da kalsak doğru yerde ve doğru öncülük yapacaktık ve yaptık. Biz biliyoruz ki, sadece devrim söylemleriyle devrim olmaz. Politikalar ilan edilmek için değil, pratiğe geçirilmek için vardır. Bugüne kadar yaşanan pratiklerden, yaşanan hezimetten ders çıkaramayan ve aynı hataya düşenler, ezilen halklarımıza ve işçi sınıfına nasıl hesap verecekler bilemiyoruz. Bundan da öte, oportünizme saplanmanın içinden nasıl çıkacaklar, merak ediyoruz. Ya bu bataklıktan kurtulup devrimci konumlarını koruyacaklar, ya da darmadağın olacaklar. Devrimciler, hatalarından, yenilgilerinden ders çıkarmasını bilirler. Bir tek burjuva sınıfı yenilgileri küçümser, devrimciler ise hatalarını ve yenilgilerini devrim yolunda birer atlama taşı olarak kullanırlar. Biz Leninistler, proletaryanın politik ve pratik öncülüğünü yerine getiriyoruz. Leninist politikalar, her dönemde ve her yerde doğruluğunu ispatlamış ve Leninist Parti, işçi sınıfının savaş kurmayı olmaya hak kazanmıştır.

Her defasında devlet icazetiyle hareket eden devrimci yapılar, oportünizm batağına saplanmaktan ve devrime sırt çevirmekten kendilerini alıkoyamadılar. Eğer hala kendilerine devrimciyim diyorlarsa, bunun da gereği neyse yerine getirmek zorundalar. Yoksa tarih boşluk tanımaz; ya işçi sınıfının saflarındasındır ya da diğer tarafta.

Devrimci proletaryanın komünist öncüleri olan Leninistler, ilkeli tutumları ve devrimci konumlarıyla 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı olan Taksim'i zaptettiler. Bu yıl da 1 Mayıs'ta Taksim'de koca koca yürekler vardı. "Biji Yek Gulan", "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı ve "Mücadele Birliği" imzalı iki pankartla Taksim'in tam göbeğinde sloganlarını faşizmin suratına patlattılar: "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak". Yüzlerce polisin üzerlerine doğru saldırmasıyla birlikte "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan" sloganlarını attılar. Ve polis copları inerken kafalarına, bedenlerine, onlar biliyordu devrimin tek çözüm olduğunu ve bunu da her şeye rağmen yaşatıyorlardı. İşçi sınıfının ezilen halkların ve devrimin onurunu yaşatıyordu bir avuç Leninist. Ve "YA DEVRİM YA ÖLÜM" sloganlarıyla çınlattılar Taksim'i.

Leninistler, işçi sınıfını temsil ettiler, bir avuç insan, koskoca yürekleriyle şunu anlatmaya çalıştılar herkese: "Devrim için cesaret ve atılganlık, biraz daha atılganlık ve cesaret, ve biraz daha cesaret ve bilinç" tıpkı Leninistler gibi... Denizlerden, Yusufardan aldık biz bu mirası ve 77'lerde Taksim'i zapt ederken işçiler, kimlere güveneceklerini, kim için, ne için can verdiklerini, vereceklerini biliyorlardı. Biz Leninistler de biliyoruz ve devrim bayrağını 1 Mayıs'ta Taksim'de bunun için dalgalandırıyoruz her sene... biz işçi sınıfının ve ezilen halkların kurmayları olarak tarihi görevimizi biliyoruz... Ve görevlerimiz neyse onları yerine getiriyoruz... GETİRECEĞİZ!

* Mücadele Birliği Dergisi, Sayı 28, Sf: 12-13, Yıl: 1999

1 MAYIS DÜNYA PROLETARYASININ EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ*

Yeni Bin Yılın İlk Kızıl 1 Mayıs'ı...

Dünya proletaryası sınıfsız toplum yolunda büyük tarihi adımların atıldığı, insanlık yaşamında yeni bir dönemin başladığı bir süreçte kızıl 1 Mayıs'ı karşılıyor. Gelincik renginde kızıl bayraklar proletaryanın elinde bütün kıtalarda rüzgarlara savrulacak. 1 Mayıs her yerde kapitalizme ve emperyalizme karşı eylemlere dönüşüyor, bu eylemler sınıfsız bir dünya yolunda güçlü bir ilerlemedir. Dünya proletarya hareketi yaşadığı krizli dönemi arkada bırakarak, kararlılıkla ve kendine güvenle ileri atılıyor. 1 Mayıs 2000 bu yönde önemli bir kilometre taşı olacaktır. Bu 1 Mayıs'ta dünya, devrimci proleter hareketin güçlü yükselişine tanık olacaktır.

İnsanlık kurtuluşun eşliğinde, yeni bir gelişme aşamasında bulunuyor. Bu aşamada kapitalizm toplumların son sömürücü ve sınıf çelişmeli toplumu olarak kendi yıkıcı dinamiklerinin etkisiyle kendi tarihsel çöküşünü yaşarken, insanlığın kurtuluşunun ekonomik ve tarihsel koşulları giderek olgunlaşmaktadır. Bu tarihi kurtuluş eyleminin öncü, motor gücü olan proletarya, uzun bir mücadele geçmişi ve büyük bir sosyalist pratikte elde ettiği birikimler sonucu, bu misyonu yerine getirecek niteliklere sahiptir. Marksist-Leninist görüş ve ilkelere sahip komünist partisinin dünyayı devrim yoluyla dönüştürme rolü belirgin biçimde öne çıkmıştır. Dünya proletaryası dünya komünist hareketi, içinden geçmekte olduğumuz bu tarihi dönemin temel özelliklerini ve görevlerini doğru biçimde kavramalıdır. Sosyalizmin büyük tarihi, bu konuda proleter harekete yeterli deneyimi sağlıyor. Sosyalizmin dünya deneyimi, marksist anlayışla ele alınmalı ve yeni dönemin silahlı haline getirilmelidir.

Dünya sarsıcı bir devrimci süreçten geçiyor. Yaşanan dönem kapitalizmden komünizme geçişin devrimci dönemidir. Geçen yüzyılın sonlarında yaşanan geri düşüşlere karşın, komünizme geçiş mutlak bir gelişmedir. Fakat komünizme kendiliğinden varılmayacaktır. Karşımızda devrim yoluyla yıkmamız gereken güçlü bir emperyalist-kapitalist sistem var. Zora dayalı devrim bu dönemde de proletaryanın iktidarı ele geçirmesinin kaldırıcı olacaktır. Devrimci dönemin politik geçiş biçimi olarak proletarya diktatörlüğü, sosyalizm deneyimlerini gösterdiği gibi, geçiş çağının tümü boyunca devrimci rol oynayacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistem etkisi yıkıcı olan derin bir ekonomik kriz yaşıyor. Ekonomik krizin olarak yıkıma sürüklediği ve yoksullaştırdığı işçi ve emekçi sınıflar oldu. Kapitalizmin dünya krizi sonucu milyonlarca işçi (çocuk, kadın ve erkek) işsiz kaldı. Çalışanlar ise dünya işsizler ordusunun baskısıyla daha düşük ücretlerle çalıştırılıyor. Çalı-

şan nüfusun, toplumsal yaşamı tam bir yıkım içinde. Emperyalist tekellerin her yerde gerçekleştirdikleri birleşmeler sonucu daha fazla çalışan insan işsizler ordusunun saflarına katılıyor. Sermayenin bir kaç emperyalist tekelin elinde toplanması, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu ölüm sınırına iterek gerçekleşiyor. Kapitalizm kar uğruna insanlığı ve doğayı mahvediyor; yine kapitalizm kendisini yıkacak olan devrimci sınıfı her yerde ayaklanmaya, devrime zorluyor. Kapitalizme son verecek olan sosyal devrim her yerde kaçınılmaz oldu. Dünyanın her yerinde kapitalizmi alaşağı etmek için büyük bir devrimci dalga yükseliyor.

Bütün ezilenleri kurtarmak için her yerde savaşan devrimci proletarya hareketinin en sıkı dayanışmasını, birliğini ve ortak eylemini örgütlemek ivedi ve kaçınılmaz görevimizdir. Devrimci eylem temelindeki dünya proletaryasının enternasyonal birliği, emperyalist-kapitalist sisteme karşı en etkin uluslararası proleter güçtür. Bu devrimci gücü her yerde örgütlemek ertelenmez bir görevdir.

Dünya proletaryasının bir müfrezesi olduğunu en çetin koşullarda, sosyalizm ve enternasyonalizm görevlerini yerine getirerek kanıtlayan Türkiye ve Kürdistan devrimci proletaryası, 1 Mayıs 2000'e bu bilinçle hazırlanıyor. 1 Mayıs günü Dünya proletaryasıyla birlikte devrim ve komünizm hedefleri doğrultusunda eylemler ortaya koyacaktır. Kapitalizm saflarındaki burjuva işçi sendikalarının, sosyal-reformistlerin bütün çabalarına, oportünist hareketlerin de bu yöndeki yönelimlerine karşın, işçi hareketi 1 Mayıs'ta kararlı sınıf tavrında ısrar etti. Her 1 Mayıs'ta sermayenin ve faşist devletin saldırılarının en üst düzeye çıkması, haftalar öncesinde harekete geçmesi, işçi sınıfının ve proleter komünistlerin gücünü, mücadelesini ve kararlılığını gösteriyor. Dünyanın birçok köşesinde olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da 1 Mayıs, kapitalizme karşı savaş günü olarak geçiyor.

Emperyalizme bağımlı olan Türkiye tekeli kapitalist sistemi, kapitalizmin dünya krizinin ve kendi yapısal ekonomik krizinin etkisiyle tam bir çöküş içinde. İşbirlikçi tekeli sermaye, kapitalist sistem ve devlet iktidarı emekçi kitlelerin gelişmesinin önünde tam bir engel durumunda. Kökleri ekonomik, tarihsel temellere dayanan politik gelişme, on yıldır devrimci durum düzeyinde sürüyor. Bu dönemde son derece şiddetli ve sert bir iç savaş yaşandı. İç savaş şimdi emek-sermaye savaşı yönünde, proleter iç savaş yönünde gelişim gösteriyor. İç savaş devrimci mücadele yöntemleriyle kazanılabilir. Devrimci mücadele yöntemleri, devrimci mücadele araçları işçi komite/konseyleri, devrimci milisler ve devrimci halk komiteleriyle birlikte yaşama geçirilmeli. Bütün bu hedefler Geçici Devrim Hükümeti görevlerine bağlanmalıdır. Proletaryanın önderliğinde devrim hükümeti güncel görevdir.

Ekonomik, tarihsel, politik durum iktidarın proletaryanın önderlik ettiği halk kitleleri tarafından ele geçirilmesi için yeterince uygundur. Burada her şey proletaryanın iktidar bilincine ve buna denk örgütlenmeye bağlıdır. İktidarı ele geçirme hedefi milyonlarca emekçinin ve Kürt halkının hedefidir. İktidarı ele geçirme hedefi Kürt ulusunun ulusal hedefleriyle birlikte savunulmalı ve gerçekleştirilmelidir. Proletarya ve halkların iktidar yürüyüşü cezaevlerinde baskı ve saldırı altında bulunan binlerce politik tutsağın özgürleşti-

rilmesinden ayrı olamaz. Tutsakların özgürleştirilmesi, iktidara yürüyen emekçi halkların en ivedi ve en temel görevlerinin başında gelir. Tutsakların özgürleştirilmesi 1 Mayıs'ta öne çıkartılması zorunlu olan bir hedeftir. Bu anlamda proletaryanın öne çıkartacağı sloganlar şunlardır: "BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK", "ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI", "ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK"...

1 Mayıs'ta Sosyalizm Bayrağı 1 Mayıs Alanı'nda (Taksim'de) Dalgalanacak

Burjuva işçi sendikaları, burjuvazinin yanında saf tutmuş yasal sol partiler ve onlarla birlikte olmaya and içmiş olan oportünist sosyalist hareketin 1 Mayıs'ta devletin belirlediği sınırlar içinde hareket edeceği açıktır. Uzlaşma yanlılarının Mart sürecindeki tavrı bunu gösteriyor. Devrimci proletarya ve Leninistler 1 Mayıs 2000'i de önceki 1 Mayıslar gibi proleter devrimci anlamına uygun olarak devrimci sloganlar ve devrimci eylemlerle karşılayacaklar, Proleter devrimci 1 Mayıs, 1 MAYIS ALANI'NDA (TAKSİM'DE) yaşama geçecektir. 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkacak devrimci güç, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının devrimci mücadelesini temsil edecektir. Sosyalizm ve proletarya enternasyonalizminin bayrağı olan kıvılcık bayrak Taksim'de dalgalanacaktır. İşçiler, Emekçiler, Komünistler TAKSİM'E

Taksim ve Konak'ta eylem

HABER MERKEZİ - İstanbul Taksim ve İzmir Konak'ta, küçük grupların eylem yapma girişimleri polislin saldırısı ile karşılaştı. Polislin yoğun önlem aldığı Taksim'de, pankart açarak gösteri yapan gruptan 5 kişi polis tarafından gözaltına alındı. Sefaköy'de de 8 kişilik bir grup, molotof kokteyli atarak gösteri yaptı. İzmir Konak Meydanı'nda da 1 Mayıs ile ilgili pankart açıp, Türkçe ve Kürtçe sloganlar atan gruptan, 3 kişi gözaltına alındı. Diğer kişiler ise ara sokaklara girerek dağıldı. Gözaltına alınanlar Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü. (Evrensel)

1 Mayıs'a, 3 tutuklama

Taksim'de 1 Mayıs kutlaması yapmak isterken gözaltına alınan 5 kişi ile Abidei Hürriyet Meydanı'na girmek isterken gözaltına alınan 4 kişi dün İstanbul DGM Savcılığı'na çıkarıldı. Savcılık ifadelerinin ardından Sevgi Kaplan, Beyhan Yüce, Hacer Erten, Kutsi Koçak ve Salih Çıtak hakkında görevsizlik kararı verilerek Beyoğlu Adliyesi'ne sevk edilirken, Mehmet Mutlu, Ahmet Tıran ve Mustafa Pektaş ise tutuklanarak cezaevine gönderildi. Ferhat Amal serbest bırakıldı. □ İstanbul

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN SOSYALİZM!
YAŞASIN PROLETARYA EN-
TERNASYONALİZMİ!
FABRİKALAR TARLALAR
SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OL-
CAK!**

* Devrim İçin Mücadele Birliği, Sayı: 13, Sf: 16-17, Yıl: 2000

PROLETER DEVRİMCİ 1 MAYIS:

LENİNİSTLER YİNE TAKSİM MEYDANI'NDAYDI*

Yeni yüzyılın ilk 1 Mayıs'ı dünyanın her yerinde emperyalist-kapitalist sisteme karşı bir mücadele, bir kavga günü olarak geçti. Emperyalistlerin emrindeki propaganda merkezleri bunu “küreselleşmeye karşı” göstermeye çalışsalar da gerçek değişmiyor. “Kapitalizm Öldürür” ve “Kapitalizme Karşı Savaş Her Yerde” sloganlarını uzun zamandır tüm gösterilerin ortak sloganı haline gelmişti. Yeni yüzyılın ilk 1 Mayıs'ında bu durum daha da pekişmişti. Emekçi halkların kapitalizme öfkelerini ve savaş isteğini ifade eden bu sloganlar dünyanın bir ucundan öteki ucuna kadar yankılandı. Bu somut olgu, yeni yüzyılımızın kapitalizme karşı büyük ve kesin mücadelelerinin verildiği, sosyal-ayaklanma ve toplumsal devrimlerin gerçekleştiği, emperyalist kapitalist sisteme kesin darbelerin indirildiği bir yüzyıl olacağının en güzel ve en kesin habercisidir.

Bu yüzyılın ilk 1 Mayıs'ının büyük gösteriler ve kavgalarla geçeceğinin işaretleri uzun süredir görülüyordu. Dünya emekçi halkları ve onların en ileri, en devrimci kolu olan proletarya, pek çok ülkede kapitalizme karşı harekete geçmişti. Özellikle son birkaç yılda, emperyalistler ve bağımlı ülkelerdeki işbirlikçi burjuva sınıflar, emekçi halklara karşı nerede saldırıya geçtilerse, orada sert bir direniş ve ayaklanma ile karşılaştılar. İşte iki-üç yıldır bir türlü durulmayan ve gerçek bir devrimden geçmekte olan Endonezya; sıkı yönetim kararını ayaklanmalarıyla geri aldırın Bolivya emekçileri; zamları geri aldırın Guatemala emekçi sınıfları; emperyalistlere toplantı yaptırmayan Amerikan işçileri, İngiliz işçileri; Fransa'yı eylemlerle sarsan Fransız işçi ve köylüleri; Kapitalist Kore'nin her fırsatta sokağa dökülen, 1 Mayıs öncesinde 15 ilde birden gösteri yapan işçi ve öğrencileri; ve iktidarı almanın hazırlıklarını yapan Kolombiya emekçi sınıfları...

Bütün bunlar, emperyalist-kapitalist sisteme karşı dünya çapında verilen mücadelenin sadece birkaç örneğidir. Bu listeyi Asya'dan Latin Amerika'ya; Afrika'dan Avrupa'ya kadar uzanan pek çok örnekle uzatmak mümkün. Kısacası sayısız ülkenin ayağa kalkmış işçi ve diğer emekçi sınıfları 1 Mayıs'ın emperyalizme ve genel olarak kapitalizme karşı görkemli gösteriler, çatışmalar ve ayaklanmalar şeklinde geçeceğinin işaretlerini veriyordu.

Öyle de oldu...2000'li yılların ilk 1 Mayıs'ı dünya burjuvazine karşı bütün ülkelerin proletaryasının ve diğer emekçi sınıflarının gerçek kavga günü olarak geçti. Dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve mücadele günü, dünyanın her yerinde büyük gösteriler, eylemlerle ve çatışmalarla kutlandı. İngiltere'den Kapitalist Kore'ye; oradan Afrika ve Avrupa'ya kadar, her yerde gösteri, eylem ve çatışmalar eksik olmadı.

Her yerde kapitalizme ve burjuva iktidarlara karşı mücadeleler vardı ama, şüphesiz dünyanın bir ucundan öteki ucuna kadar kavgayla geçen 2000 1 Mayıs'ının en anlamlı gösterileri İngiltere'de oldu. Meydanlara sığmayan onbinlerce emekçinin kapitalizmin a-navatanında kapitalist refahın en yüksek olduğu iddia edilen bir ülkede anti-kapitalist slo-

ganları haykırması, kapitalizme karşı öfke ve savaş isteğinin hangi boyutlara ulaştığını göstermesi bakımından anlamlıdır. Dünya proletaryası kapitalizme meydan okuyuşunu artık kapitalizmin kalbi sayılan ülkelerde gerçekleştiriyor.

İngiliz işçileri tek örnek değildir. Alman işçi sınıfı da İngiliz ve Fransız işçi kardeşlerinden geri kalmamıştı. Bu tabloya, Filipinler'den kapitalist Kore'ye, orak-çekili bayraklarla yürüyen Endonezya işçi sınıfından sosyalizme özlemi haykıran Polonya işçi sınıfını ve daha sayısız, ülkenin proletaryasını ve emekçi halklarını eklemek lazım. Her birinde yüzbinlerce insanın gösterilere katıldığı Küba, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti,

Vietnam ve Çin ise kapitalizme karşı savaşın ve dünya devriminin moral kaleleri olarak ayakta duruyordu.

Dünya proletaryası ve emekçi halkları yeni yüzyılın ilk 1 Mayıs'ını böyle bir tablo yaratarak kutladı.

Türkiye ve Kürdistan'da 1 Mayıs'ın Farklı Anlamı

Türkiye ve Kürdistan'da 1 Mayıs'ın önemi sadece burjuvaziye karşı bir kavga, kapitalizme karşı bir savaş günü olmasından ileri gelmiyor. Bu var. Ama bunun yanı sıra bu iki ülkede 1 Mayıs, devrimcilik ile reformizm ve oportünizm arasındaki ayrımın iyice ortaya çıktığı gün olması nedeniyle de ayrı bir önem kazanıyor. Bu ayrımın tarihi yıllar öncesine dayanıyor. 12 Eylül 1980'den sonra 1 Mayıs'ın militan, devrimci tarzda kutlanmasının gündeme geldiği 1988'den itibaren işçileri salonlara, fabrikalara hapsedmek isteyen burju-

va sendikacılar ve reformistler ile işçileri (Taksim) 1 Mayıs Alanı'na çağıran devrimciler bu ayrımın temel tarafları oldu. Daha sonraki yıllarda işçi sınıfını salon ve fabrikalara hapsedemeyen burjuva sendikacılar ile reformistlerin yöntemleri değişmişti. Bu sefer yasal miting düzenlemeye başlamışlardı ama, amaç aynı kalmıştı: işçi sınıfını ve devrimci güçleri 1 Mayıs Alanı'ndan (Taksim) uzaklaştırarak 1 Mayıs'ın, militan devrimci tarzda kutlanmasını engellemek.

Buna rağmen, oportünistler, 1992 yılına kadar devrimci 1 Mayıs'ta ısrar etmeyi önemli ölçüde başardılar. Devletin, devrimci 1 Mayıs potansiyelini kendi açtığı kanallara akıtmak için başlattığı "yasal miting" politikası devrimcilik ile burjuva sendikacılık, reformistlik ve oportünistlik arasındaki ayrımı, her koşulda Taksim'e çıkma kararlılığı ile

Abide-i Hürriyet'te yapılacak yasal mitinge katılım biçimine soktu. 1 Mayıs Alanı'na çıkma kararlılığı devrimcileri ifade ederken, Abide-i Hürriyet'te yapılacak yasal mitinge katılımında ısrar etmek reformizmin, oportünizmin temel ayrıacı oldu. Fakat, şu da var ki, devletin Taksim 1 Mayıs Alanı'na çıkma kararlılığı gösteren devrimciler üzerinde estirdiği terör sonucu birinci kesimden ikinci kesime katılanların sayısı her yıl artıyordu. Devrimci kararlılığı terk ederek reformist ve oportünist saflara olan bu akış, birer-ikişer siyaset biçiminde 1992 yılına kadar sürdü.

1992 1 Mayıs'ı bu konuda dönüm noktası oldu. Leninistlerin yıllardır ve ısrarla işaret ettikleri bu gerçek bu yıl İP denen karşı devrimci çevrenin Aydınlik dergisi tarafından şu sözlerle itiraf ediliyor: "1992'de işçi Partisi önderliğinde, işçi ve kamu çalışanları sendikaları ve sol dergiler platformunun İstanbul Gaziosmanpaşa'da düzenlediği 1 Mayıs, bir dönüm noktası oldu." Faşist ordunun gönüllü sözcüsü olan bu çevre neden önemli bir iş becermiş gibi yazıyor? Kendi sözlerinden aktaralım: çünkü, "Taksim saplantısına kapılan 'sol'u da eğittiler." Bu karşı-devrimci çevreye göre, "çeşitli gruplar", "sınıftan kopuk bir Taksim'e çıkma çizgisi izliyordu" ve bunların eğitilmesi gerekiyordu. Leninistler dışındaki bütün sol'u Gaziosmanpaşa yasal mitingine katılmaya ikna ederek bu "eğitme" işini becerdiler.

"Eğitilmiş" ve "Taksim'e çıkma" "saplantısı"ndan kurtarılmış(!) oportünistler, '92 1 Mayıs'ı ve sonrasında peşine takıldıkları burjuva sendikacılardan ve sosyal-reformistlerden yollarını bir daha ayırmadılar. Böylece, burjuva sendikacıların ve sosyal-reformistlerin 1 Mayıs kutlamalarını devletin belirlediği sınırlar içme çekerek devlet için kabul edilebilir bir çerçeveye sokma biçimindeki temel amaçları da önemli ölçme gerçekleşmiş oldu. Bu oyunu bozan onların tam bir zafer sevincini kursaklarında bırakan sadece Leninistler oldu. "Eğitilmeyi" ve "Taksim saplantısı"ndan kurtarılmayı(!) reddeden Leninistler her yıl Mayıs Alanı'na (Taksim) çıkma kararlılığını gösterdiler.

Böylece, 1 Mayıs kutlamaları, özellikle 1992'den bu yana sosyal-reformistler için burjuvaziye sadakati kanıtlanmanın oportünistler için devrimden ve devrimci görevlerden kaçmanın tarihi olurken Leninistler için proleter 1 Mayıs'ı, Kızıl 1 Mayıs'ı tek başlarına temsil etmenin tarihi oldu. 1992'den sonraki bütün 1 Mayıs'larda bu ayrımın tarafları değişmedi: Oportünistler; aynı davranış çizgisini, aynı politikayı izleyerek burjuva sendikacıların ve sosyal reformistlerin peşinde devletin belirlediği sınırlar içinde hareket ettiler; Leninistler, "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda" politikasını kararlılıkla ve ısrarla sürdürdüler. Oportünistlerin çizgisi, en Somut ifadesini ve en olgunlaşmış halini geçtiğimiz yılın 1 Mayıs'ında buldu. Yıllardır burjuva sendikacıların peşinde Abide-i Hürriyet'te yapılan yasal mitinge katılan oportünistler, geçtiğimiz yıl utanç verici arama ve kuralları kabul etme noktasına kadar gerilediler.

Oportünistlerin, uzlaşmacı 1 Mayıs politikasını bu yıl da sürdürecekleri Mart eylem süreci, sınıf savaşımına bakışları ve tavırlarından belli olmuştu. Nitekim 1 Mayıs Alanı'ndan, Kızıl 1 Mayıs'tan kaçışın parolası olarak ortaya çıkan "1 Mayıs'ta Alanlara" çağırısı 1 Mayıs gününden çok önce yayınlarında görülmeye başlanmıştı. Şunu artık herkes biliyor: "1 Mayıs'ta Alanlara" çağırısı 1 Mayıs Alanı'ndan kaçışın, "Taksim saplantısının

dan kurtuluşun” ve devletin çizdiği sınırlara razı oluşun bir parolası ise, “işçi sınıfıyla birlikte olmak için sendikalarla birlikte katılmak” çağrısı da burjuva sendikacılara ve polise utanç verici boyun eğişin; yaratılmış tüm devrimci değerlerden vazgeçişin bir kılıfıdır. Sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin, önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da böyle bir boyun eğişe ve kaçışa hazırlandıkları tüm düşüncelerinden, tavırlarından anlaşılmıştır. Geçen yıl, Tuzla deri işçilerinin söylediği gibi; “coşkuyla gidip koyun gibi geri dön”müşlerdi.

Oportünistlerin geçen yıl düştükleri durum ve kapıldıkları ruh halini anımsatmak için şu iki değerli itirafı aktarmak yerinde olacaktır. Birinci itiraf, Abide-i Hürriyet’te ısrar eden tüm oportünistler için yapılmış ve şöyle: “99 1 Mayıs’ı daralma ve yenilgi ruh halinin egemen olduğu bir dönem olarak yaşandı.” Bu değerli itirafa bir şey eklemeye gerek yok, son derece açıklayıcı. İkinci değerli itiraf ise, “Komünistlerin” kendileriyle ilgiliydi ve şöyle: “99 1 Mayıs’ı komünistler’in bir başarısızlığı ve daralmayı ifade ediyordu”. Bu “komünistler’in geçen yıl Abide-i Hürriyet’te sendikacıların arasına karışarak, kendilerini ifade eden hiçbir pankart, flama vb. bir şey taşımadan gittiklerini de biz belirtelim. Yani, tam kamufleajlı bir sızma hareketiyle 1 Mayıs’a katılmışlardı. Demek ki, “Komünistler”imiz 1 Mayıs’ta proletaryanın bağımsız sınıf siyasetini kamufleajlı bir şekilde yaşama geçiriyorlarmış.

Bu yılın 1 Mayıs’ı da geçtiğimiz yılların 1 Mayıs’ından farklı geçmedi. Burjuva sendikacıların, ÖDP’nin, CHP’nin yanında Abide-i Hürriyet’e giden oportünistler, aynı moral bozukluğu içinde 1 Mayıs’ı geçirdiler. 1 Mayıs, sermaye ve faşist devlete karşı işçi sınıfının savaş günü olmaktan çıkmış, “olaysız” geçirilen bir güne dönmüştü. O kadar ki,

bütün TV kanalları ağız birliği etmişçesine 1 Mayıs'ın "bayram havası içinde" geçtiğini vurguluyor, "sorumluluk duygusuyla hareket edenleri" kutluyorlardı. Umuyorduk ki, geçen yıllardan, özellikle de geçtiğimiz yıldan ders alır, "nerede hata yaptık" diye kendilerini sorgularlar. Fakat boşuna... Oportünistler bir batağa saplanmışlardı ve battıklarını gördükçe çırpınıyor, çırpındıkça batıyorlardı. "Taksim saplantısı"na bir daha kapılmamakta kararlıydılar. Geçtiğimiz yıl, "çoşkuyla gidip koyun gibi dön"müşlerdi; bu yıl onu bile yapamadılar. Daha ne olduğunu anlamadan her şey olup bitmişti.

Bu yıl Abide-i Hürriyet'te ne vardı? Uzlaşma vardı; devletin çizdiği sınırlar ve bu sınırları koruyan yirmiyedi bin polis vardı; İstiklal Marşı vardı ve el parmaklarıyla köpek işareti yapan faşistler vardı. Tabii ki, bir de "aşkın" partisinin zıp zıp zıplayan gençleri vardı. CHP'liler, karşı-devrimci Aydınlıkçılar ve öteki sosyal reformistler vardı. Oportünistlerimizin "kitleyle buluşmak" adına katıldıkları sarı 1 Mayıs'ta bunlar vardı. Ayrıca, uzlaşmanın yanında hoşgörü ve 1 Mayıs'ı olaysız geçirmek için canlanmış bir sağduyu vardı.

1 Mayıs Alanı'nda bunların hiçbiri yoktu. Uzlaşma yerine kavga, hoşgörü ve sağduyu yerine karşılıklı sınıf kını vardı. Burjuvazinin ilan ettiği "yasak bölge", bu yasağı altüst eden kararlı ve yürekli bir avuç Leninist... Kızıl 1 Mayıs'ta işte bunlar vardı.

Abide-i Hürriyet'te sarı 1 Mayıs'a karşılık proletaryanın kızıl 1 Mayıs'ını temsil etmek bir kez daha, yalnızca Leninistlerin omuzlarına kaldı. Leninistler Kızıl 1 Mayıs geleneğini dünden bugüne ve geleceğe taşıma görevini yalnız başlarına da olsa, sınırlı bir güçle de olsa yerine getirdiler. Bir kez daha Kızıl 1 Mayıs meşalesini Leninistler canlı tutarak geleceğe taşıdılar. Proletaryanın kızıl bayrağı, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda Leninistlerin elinde dalgalandı. Önemli olan budur ve bundan ötesinin hiçbir önemi yoktur. Çünkü, proletaryanın burjuvazi karşısında bağımsız sınıf siyasetini temsil eden; düzenin belirlediği sınırlar alt-üst eden proleter devrimci tavır, devrimci politika budur. Onlarca devrimcinin kanıyla 1 Mayıs Alanı adını alan Taksim'e çıkma çizgisi işte bu politika ve bu bilinçle kesintiye uğratılmamış oldu. Devletin, burjuva sendikacılar ve karşı-devrimci Aydınlıkçıların tek hedefi bu çizgiyi kesintiye uğratmak Kızıl 1 Mayıs meşalesini söndürmektir. Onları bu hesaplarını bozan tek güç, Leninistler oldu. Çünkü, sadece Leninistler sayesinde "Taksim'e çıkma çizgisi" kesintiye uğramadan geleceğe taşınmış oldu.

Leninist Parti'nin 1 Mayıs'taki bu devrimci tavrı öne çıkardığı sloganlar proletaryanın bilincinde ve tavrında devrimci bir etki yaratacaktır. Son on yılın 1 Mayıs'ında izlenen politikalar ve yol açıkları sonuçlar bunun kanıtıdır.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, devrimci hedeflerden vazgeçen ve gerçek kırıntı toplama çabasına girişenlerin değil, devrimci bilinci ve devrimci eylemi temsil edenlerin yolunu izleyecektir. Bu Leninist yoldur.

**YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

* Devrim İçin Mücadele Birliği, Sayı: 14, Sf: 16-17, Yıl: 2000

PROLETER DEVRİMCİ 1 MAYIS: LENİNİSTLER YİNE TAKSİM MEYDANI'NDAYDILAR YAŞASIN 1 MAYIS, BİJİ YEK GULAN, TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK*

Sermaye sınıfı ve faşist devlet, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı burjuva 1 Mayıs'a çevirmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Burjuvazinin izin verdiği miting, alanında, mitinge gelen kişi başına birden fazla polis düşüyordu. Özel timler, keskin nişancılar, panzerler, askerler yığınak yapıyor, kriz merkezleri oluşturuluyordu. Burjuvazi, 1 Mayıs'ı burjuva 1 Mayıs'a çevirmek için elinden geleni yaptı ve başarılı da oldu. Çünkü "Alanda sağduyu hakimdi", "1 Mayıs bayram gibi, karnaval havasında geçmişti", "kimsenin burnu bile kanamamıştı", "Özlenen görüntüler" yaşanmıştı...

Öte yandan miting alanı olmasına rağmen, TAKSİM Meydanı da burjuvazinin bu olağanüstü önlemlerinden fazlasıyla nasibini almıştı. Sivili, resmi, robokopu, çevik

kuvveti, panzeriyle, binlerce polis, alanın çeşitli yerleriyle tüm giriş yollarına yığınak yapmış, ambulanslar da hazır tutulmuştu. Şüpheli görülenler aranılıyordu. Hatta bazı dükkan sahipleri kepenklerini bile indirmişti. Miting alanı olmamasına rağmen TAKSİM'in bu olağanüstü hali ne idi? Birincisi: Faşist devlet, 1977'de 500 bin emekçiye faşist katliamla yanıt vermiştir. Ve o günden sonra 1 Mayıs salt işçi sınıfının kavga günü olarak değil, burjuvaziyle proletaryanın irade kapışması haline gelmiştir. Bu kapışmanın simgesi de TAKSİM Meydanı'ydı. İşçi sınıfı, faşist devletin bu katliamından yılgnlığa ve korkuya kapılmadan daha sonra da 1 Mayıs alanı olarak TAKSİM'i sahiplenince, faşist devlet buna ne pahasına olursa olsun, engel olmayı temel 1 Mayıs politikası haline getirmiştir. Bu, TAKSİM Alanı'nı zapteden devrimci proletaryanın sermaye sınıfı ve faşist devlette yarattığı devrim korkusundan başka bir şey değildir. İşte 1 Mayıs 2000 tarihinde TAKSİM Mey-

danı'ndaki olağanüstü önlemin birinci nedeni budur. TAKSİM burjuvazinin proletaryaya karşı ne pahasına olursa olsun, korumak durumunda olduğu kalesidir.

Bu olağanüstü durumun ikinci nedeni ise Leninistlerdir. Reformist ve oportünizmin bin bir "gerekçe" ile sırtlarını döndükleri bu kavga meydanını, devrimci proletaryanın onurunu, devrimci geleneğini sahiplenmek, biz leninistlerin varlık koşulu olduğu için ve bu onuru büyük bir gururla taşımakta tereddüt etmeyeceğimiz dost-düşman herkes tarafından bilindiği için; TAKSİM Meydanı bu şekilde olağanüstü haldeydi. Buna küçük bir örnek; sabahın erken saatlerinden itibaren eylemi görüntülemek için bekleyen gazeteciler kendi aralarında şöyle konuşuyorlardı: "Hadi, nerede kaldılar", "Biraz daha bekleyelim, az sonra kesin gelirler", "İşte geldiler..."

Gazetecilerin "İşte geldiler" dedikleri anda, "Yaşasın 1 Mayıs Tutsaklara Özgürlük, Devrim İçin Mücadele Birliği" imzalı Pankartını açan ve "Yaşasın 1 Mayıs", "Zindanlar

Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarını atan 4 leninist, 2000 yılının ilk devrimci 1 Mayısını karşıyorlardı. Bu pankart ve sloganlar eşliğinde bir müddet yürüyor Leninistler, üzerlerine gelen polisler de ilk yumruğu patlattılar. Neye uğradıklarını şaşırarak katiller sürüsü, bir anda leninistlerin üzerine çullandılar. Ama sloganlar hiç susmuyordu. Katiller bu yürekli insanları polis arabasına götürmeye çalışırken, arkalarında bu sefer 3 kişi tarafından "Biji Yek Gulan, Tutsaklara Özgürlük, Devrim İçin Mücadele Birliği" imzalı bir pankart daha açılmıştır. Polis otosuna binene kadar hiç susmayan Leninistler, arabanın içinde de sloganlarına devam ediyor zafer işareti yapıyorlardı.

Devrimci proletaryanın onurunu, devrimci 1 Mayıs'ı temsil eden bu 7 kişi, polis merkezine görüldüklerinde TAKSİM Alanı, "1 Mayıs'ta Taksim'e", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ya Devrim Ya Ölüm" yazılı kızıl kuşlamalarla kaplanmıştı.

* Devrim İçin Mücadele Birliği, Sayı:14, Yıl: 2000

1 MAYIS'TA TAKSİM'E DEVİRİME!*

Yükselen devrim mücadelesi her gün bir yerden filiz veriyor. Yaşamakta olan devrimci durum ve iç savaş, ayaklanmalara yeni bir sisteme doğru eviriliyor. Tanık olduğumuz günler kapitalizmin can çektiği ve demokratik halk devrimiyle sosyalizme uzanan yolun aydınlandığı günlerdir. Bu süreçte işbirlikçi tekelci burjuvazinin okunu hangi yöne yöneltirse yöneltsin kendisini vurduguna ve kalelerinin bir bir yıkıldığına işaret ediyor. Yapmamız gereken son darbeyi vurmak ve eskiyen, çürüten, yozlaşan sömürü düzeninin yerine kendi kararlarımızı vereceğimiz, katılımcı, insancıl ve tek demokratik sistem olan sosyalizm yolunu açmaktır. Ancak, bunu

başarmamızın tek yolu bugün eksikliğini duyduğumuz örgütlülüğümüzdür. Koşulların dayattığı devrim önüne çıkan tüm engelleri tuzla buz ederek Leninist Parti'yle gerçekleştirecek ve vücut bulacaktır.

İşçiler! Yoksul Köylüler! Emekçi Halklarımız;

Her gün karşımıza yem (!) alternatifler koyuyorlar. Kötünün iyisini seçmek, sömürü düzeninin devamını sağlamak ve uzlaşmak dayatılıyor bize! Bugüne kadar defalarca, gördük. çözüm diye önümüze getirilen ne olursa olsun bize ekonomik, sosyal ve politik yıkımdan başka bir şekilde yansımadı. Sefalet arttı, öncülerimiz katledildi, Kürt halkı her geçen gün, daha büyük saldırı ve asimilasyonla karşı karşıya kaldı. Gelecek bizi sömürönlere ve bize sefalet ve geleceksizlikten başka bir şey vaat etmeyenlerin değil, kendi ellerimizdedir. Bugün ürettiğimize değerleri gasp eden ve bizi sefaletle aşağılayanlara örgütlü bir cevap veremezsek yarınlara ulaştığımızda elimizden her şeyimiz alınmış olacaktır. Kapitalizm içinde kalan tüm kazanımlar geçmişte olduğu gibi gelecekte de bir darbeye elimizden alınacaktır. "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir". Ya iktidarla birlikte her şeyi kazanımlar ya da yıllarca sürece sefalet, çürüme, yozlaşma ve zulme sürükleniriz.

İşçiler! Emekçi Halklarımız!

Bize çözümsüzlüğü, uzlaşmayı ve sabretmeyi öneren-dayatan bütün engelleri yıkıp aşmak zorundayız. Bu engelleri aşmanın tek yolu komite ve konseylerde örgütlenmektir. Dolaysız olarak kimseyi aracı etmeden kendi kararlarımızı verecek, kararlarımızı uygula-

manın önündeki tüm engellerle mücadele edeceğiz. İşyerimizde, köyümüzde, okulumuzda, mahallemizde; işçi, işsiz, öğrenci, köylü, emekçi kadınlar-erkekler olarak örgütlenecek, geleceğimiz hakkında karar verecek ve bizi tanımayan kimseyi tanımayacağız. Kendi yasalarımızı koyacağız, diğer komitelerle mücadele birliği içinde konseylerimizi toplayacak gücümüzü birleştireceğiz. Unutmayalım tek güçsüzlüğümüz örgütsüzlüğümüz. Gelecekte de kendimizi yönetip kendi kararlarımızı alıp uygulayacağımız komite ve konseylerimizi şimdiden kuralım.

İşçiler! Emekçiler!

Yıllardır reformizmin ve oportünizmin geri adımları, direnme çizgisine çekilmeleri yüzünden pek çok hakkımızı kaybettik. Nice bedeller ödenerek kazandığımız değerler çiğneniyor. Ülkelerimiz zengin devrim birikimiyle bugünlere geldi. 1 Mayıs hem evrensel, hem de ülkelerimiz açısından önemli bir yere sahiptir. 1 Mayıs alanına bugüne kadar Leninistler sahip çıktılar, devrimci değerleri çiğnetmediler. Dönüm noktasına geldik. Son darbelerin vurulduğu andayız. 1 Mayıs son darbelerin önemli bir dönemecidir. 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak bu dönemin öncülüğünü taşıyabilmenin ölçüsü olacaktır. Her zamanki gibi Leninistler orada olacaklar. "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganları Taksim'den her sene olduğu gibi yeniden yükselecek.

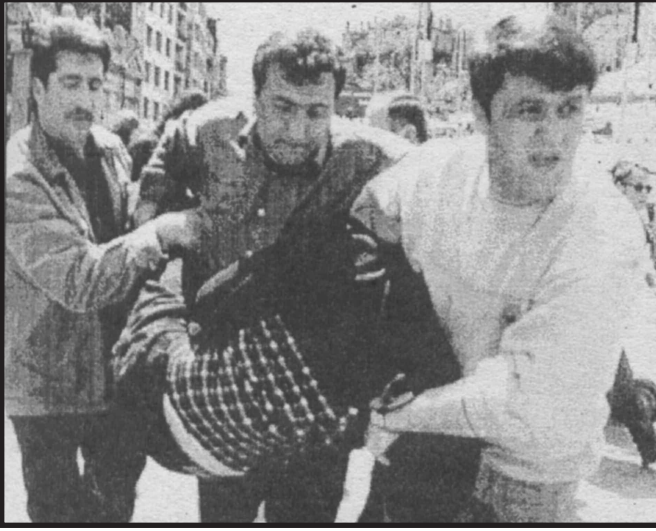
YAŞASIN 1 MAYIS!

BİJİ YEK GULAN!

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK) / İSTANBUL

* Devrimci Mücadele Birliği, sayı: 8, sf:15, yıl:2001

1 MAYIS'A ÇAĞRI*

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, emekçileri ve yoksul köylülüğü, emperyalist-kapitalist sisteme karşı kendi işbirlikçi teknelci burjuvalarının üretim araçlarına ve sermayelerine el koyarak proletarya enternasyonalist mücadelesindeki yerini almalıdır. Sermaye sınıfının baskı ve zor aracı olan faşist devlet ortadan kaldırılıp yerine proletarya diktatörlüğü kurulmadan sınıfsız sömürsüz bir topluma ulaşmak mümkün değildir. Emek-sermaye çelişkisini ortadan kaldırmak bir devrim sorunudur. Devrim olmadan sömürü ortadan kalkmaz.

Devrimci proletarya komite-konseylerde örgütlenerek;

- 1) Bütün iktidarın emeğin olması
- 2) Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı
- 3) Zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi için ayağa kalkıp her türlü sendikalist ve ekonomist örgütlenme engellerini aşarak teknelci sermayeyi ve onun egemenlik aracı olan faşist devleti ortadan kaldırmalıdır.

Devrimci proletarya emperyalist tekel merkezlerinde “Kapitalizm Öldürür” şiarıyla emperyalist-kapitalist sistemin temellerine dinamit yüklenmeye devam etmektedir.

Böyle gelişmelerin yaşandığı iç savaş koşullarında bütün ezilen halkı 1 Mayıs'ın gerçek eylem yeri olan Taksim'e çağırıyoruz.

BÜTÜN İKTİDAR EMEGİN OLACAK!

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) / İSTANBUL

* Devrimci Mücadele Birliği, sayı: 8, sf:15, yıl:2001

Geçici Devrim Hükümeti İçin

1 MAYIS'TA TAKSİM'E, DEVRİME ÖZGÜRLEŞMEYE*

Enternasyonalist devrimci proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Yeni bir yüzyıla girdiğimiz tarihin bu evresinde de sınıf savaşları, iç savaşlar, sınıfsız, sömürsüz bir dünya özlemi bütün yakıcılığıyla sürüyor.

Enternasyonalist devrimci proletaryanın çağımızın en ileri, en modern tek devrimci sınıf olması proleter devrimler çağı onu devrimin öncü ve temel gücü yaptı. Yüzyıldır kapitalizmden, sosyalizme geçmenin teorik-pratik yolunu gösteren 17 Ekim Devrimi yeni bir çağı başlatmıştı; kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı. Tüm dünyada kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı tüm hızıyla sürüyor.

Bu 1 Mayıs'ta da tarih bir kez daha ezenle ezilen, sömürenle sömürülen, gelişmekte olanla, yok olmakta olanın en şiddetli çatışmasına tanıklık edecek. Enternasyonalist devrimci proletarya

1890'da Amerika'nın Chicago kentinde başlattığı 8 saatlik çalışma, insanca yaşama özlemi, ücretli kölelikten kurtuluş kavgası kanlı kavgalara yol açtı. İşçi, emekçi yığınları baskı altına almak, ezmek ve sömürmekten hiçbir zaman vazgeçmeyen egemen burjuva sınıf, sınıfsal egemenliğini korumak, sömürsünü sürdürmek için her türlü zora başvurarak, işçi ve emekçileri açlığa, işsizliğe, sosyal geleceksizliğe itiyor. Kısaca yaşamı üretenleri yaşamdan kovuyor. .

Tüm dünyada yüz milyonlarca işçi yaşamdan kovulmuş durumda. Açlık, işsizlik ve sosyal yıkım en sonunda enternasyonalist proletaryaya "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün" sloganını kavratmış. Bu çok yüksek bir sınıf bilinci ve mücadele azmidir.

Enternasyonalist devrimci proletarya, tarihsel, toplumsal ve sınıfsal haklılığıyla sınıfsız, sömürsüz bir dünya özlemiyle kendisiyle birlikte tüm ezilen, sömürülen yığınları kurtuluşa taşıyacak bilinç, örgütlülük ve mücadele azmiyle atılacaktır kavgaya.

Türkiye ve K. Kürdistan'da doğmuş olan devrimci durum ve giderek iç savaşa evrilen sınıf savaşında Türkiye ve K. Kürdistan halklarının yükselteceği çığlık "YA DEVRİM YA ÖLÜM" olacaktır. Çünkü işbirlikçi tekelleri sermayenin en ırkçı, en şoven, en bağınaz, en kan dökücü kesiminin terörist diktatörlüğü olan finans kapital egemenliği işçi ve emekçi yığınları başkaca yol, yöntem ve yaşama olanağı vermiyor. Ya kanlı kavgaları göze alarak insanca ve özgürce yaşayacağımız sınıfsız, sömürsüz özgür bir dünya, ya kölelik

İşbirlikçi tekelleri sermaye artık yönetemez durumdadır. Bizler de artık eskisi gibi yaşamak istemediğimizi daha güçlü bir şekilde ortaya koymalıyız. Egemen sınıf ve onun egemenlik aracı faşist devlet ayakta durmakta zorlanıyor. Artık bu köhne düzeni fiske vuruşuyla yıkmak, insanlığın özgürleşmesine katkı sunmak, dünya devrim ordusunun müfrezesi olan Türkiye ve K. Kürdistan proletaryasının bilinç, örgütlülük ve mücadele azmine bağlıdır. Türkiye ve K. Kürdistan proletaryası mücadele azmine sahiptir.

Tek sorun birleşmek, örgütlenmek ve mücadeleye atılmaktır. Türkiye, K. Kürdistan işçileri, emekçileri ve devrimci güçleri şimdi devrimci durumu daha iyi görüyor ve anlıyor. Artık anlaşılması gereken şey, tarihte zorun rolünü kavramaktır. Enternasyonalist devrimci proletarya zora başvurmadan asla kurtuluş yüzü göremez ve özgürleşemez. Türkiye ve K. Kürdistan proletaryası illegal temelde örgütlenmiş, savaş içinde kendini kanıtlamış Leninist Parti’de örgütlenmeden, onun kurmaylığında yürümeden doğru bir stratejiye ve savaş taktiğine sahip olamaz, kurtuluş yolunu bulamaz. Bu nedenle tüm devrimci proleter işçiler ve devrimci güçler Leninist Parti’nin çağrılarına kulak vermelidir. Leninist Parti; kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs’ta işçileri, emekçileri ve tüm devrim

güçlerini Taksim’e, 1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanı’na, kavga ve özgürleşme alanına çağırıyor. Devrimci proletarya, devrimi tasfiye etmeye çalışan tüm legal, reformist, oportünist parti ve örgütlerden bağımsızlaşarak devrimci proletaryanın bağımsız sınıf siyasetine Leninist Parti’nin çağrılarına uymalıdır.

İşbirlikçi tekeli sermaye, emperyalist efendileriyle birlikte bir avuç asalak sınıfın çıkarlarını koruyabilmek, “kriz” adı altında akla hayale gelmeyecek pervasızlıkla vurgun, soygun ve yağma yapıyor. Tüm çalışan, üreten emekçi kesimleri açlığa, işsizliğe, sosyal yıkıma uğrattırıyor. Artık sadece işçiler, emekçiler, yoksul köylüler, yiğit Kürt halkı değil, yıkıma uğrayanlar, esnaf, küçük üreticiler, kent ve kır küçük burjuvaları da geleceğinden emin değildirlir. İşbirlikçi tekeli sermaye ve finans kapitalin egemenliği tüm toplumu aç-

lığa, işsizliğe, sosyal yıkıma uğrattıyor. Artık hiç kimse yarınından emin değildir. Türkiye, K. Kürdistan'ın tüm zenginliklerinin % 45'ine 6 bin aile el koyuyor. Bu istatistiklere % 20 olarak yansıyor. Geriye kalan % 55'lik bölümü ise % 80'lik dev bir kitle paylaşıyor. Bir taraftan müthiş bir servet ve sefahat, bir taraftan da müthiş bir yoksulluk ve sefalet. Artık bu gidişe dur demenin zamanı geldi de geçiyor bile. Devrimin objektif koşulları a-labildiğine olgunlaştı, artık yapılması gereken şey sübjektif faktörün, yani partinin gelişt-irilip güçlendirilmesidir. Leninist Parti tüm ezilen, sömürülen, yaşamdan kovulan kitle-lere sesleniyor; gerçekten, insanca, onurlu ve özgürce yaşamak her şeyden evvel hayatı ü-retenlerin hakkıdır. Ancak bu hak bir lütuf olarak kimseye sunulmadı bugüne dek, bugün de sunulmayacak. Deyim yerindeyse “varılacak yere kan içinde varılacaktır”. 19 Aralık kanlı zindan katliamı aslında bir devrimin nasıl kanlı kavgalı geçeceğinin göstergesidir. Çünkü ezilen, sömürülen işçi ve emekçi yığınların kurtuluş umudu, gelecek özlemi, onu-ru ve özgürlüğüydü yok edilmek istenen ve o umut, o özlem, o gelecek, o onur, o kavga sürüyor, o kavga ekmek ve hürriyet kavgası, o kavga onur ve özgürlük kavgası, o kavga özlem ve gelecek kavgası, o kavga devrimci proletaryanın varoluş ve yok oluş kavgası-dır. Eğer birer birer, üçer üçer, beşer onar düşüyorsa savaşılarımız; bilinmelidir ki, bu kavga Kürt ulusunun kendi geleceğini belirleme, özgürce yaşama kavgasıdır. Bilinmeli-dir ki, bu kavga, kent ve kır küçük-burjuvaların, tekelci sermaye tarafından yaşamdan ko-vulanların insanca, özgürce yaşayabileceği onurlu, özgür bir geleceğin kavgası, demokra-tik halk devrimi ve halk iktidarı kavgasıdır. Yoksa kırıntılarla yetinmek için değil. Bu kav-ga kapitalizmi yaşanabilir, kabul edilebilir hale getirme kavgası değil, “Kapitalizm Öldü-rür, Kapitalizmi Öldürün” diyenlerin, insani, doğayı, tüm canlıları, sadece kâr hırsıyla yok etmek isteyen insanlık dışı kapitalizmi yeryüzünden silme kavgasıdır. Devrim ve Sosya-lizm kavgasıdır.

Artık Türkiye'de devrimin koşullarının olgunlaştığını, Türkiye'nin devrime gebe ol-duğunu İstanbul Emek Platformu'nun (İEP) toplantısında akademisyenler, ekonomistler dile getiriyor

“90'lı yıllardan itibaren ekonomik krize giren Türkiye, ekonomik krizin yapısal ne-denlerle derinleşmesiyle birlikte politik krize girdi. Politik krizle burjuvazi yönetemez du-ruma düştü ve yeni ek yasa lara ihtiyaç duydu. Devrimin koşulları olgunlaştı ancak bu kez de devrim yapacak güç yok. Devrimci hareketlerde devrim yapacak güç yok”. İşte akade-misyenlerin, ekonomistlerin İEP toplantısında söyledikleri; Leninistlerin uzun zamandan beri dile getirdiği “90'lı yıllardan itibaren, devrimci durumun mayalanmaya başladığını, devrimci durumun giderek olgunlaştığını ve iç savaşa evirildiğini belirtmesi karşısında or-talama sol, reformist ve her türden oportünistin koro halinde cevabı “Hayal görüyorsunuz, yaprak bile kıpırdamıyor” eleştirilerine “gerçekler inatçıdır, er-geç kendilerini kabullendi-rirler” diyorduk ve öyle oldu. Gerçekler kendisini kabullendirdi. Ancak şimdi de Evet devrimin koşulları olgunlaştı “ancak şimdi de devrim yapacak güç yok” Eh ne diyelim ha-ni bir halk deyimi vardır: “oynamaya niyeti olmayan, gelin yerim dar dermiş”. Devrim yapmaya niyetli olmayanlar, önce devrimci durumu, iç savaşı kabullenmediler, koşullar

dayatınca bu seferde güç yok demeye başladılar. Oysa güçten daha çok niyet yok. Aşırı muhalefet var. Devrim yok. Devrimin bütün koşulları olgunlaşmış da olsa onlara göre devrim güncel, somut bir olgu yakın geleceğin sorunu değil. Yani bilinmeyen bir geleceğin sorunudur. Ustalar boşuna dememişler oportünizmin belkemiği yoktur, kıvırdıkça kıvrır.

Devrim iddiasında olanlar bilmelidir ki devrimci durum, partilerin ve örgütlerin iradesinden bağımsız, kapitalist sistemin kendi iç çelişkilerinin bir sonucu olarak ortaya çıkar gelişir, olgunlaşır. Eğer devrimci bir parti devrimci araç ve yöntemlerle sürece müdahale ederse devrime dönüşebilir, devrim gerçekleştirebilir. Aksi takdirde devrim hiçbir zaman kendiliğinden oluşmayacak, çürüme ve yozlaşma tüm toplumu saracaktır.

Leninist Parti işçilere, emekçilere, yoksul köylülere, Kürt halkına ve devrimci gençliğe, kent ve kır küçük burjuvalarına sesleniyor: Leninist Parti'nin bayrağı altında toplanınız, doğmuş olan devrimi kesintisiz sosyalizme varmak için güçlerimizi birleştirelim. Birleşik devrime Birleşik Halk Cephesi'yle varalım, bunun için, dönemin en acil görevi Geçici devrim hükümetini örgütlemektir. Devrimin güvencesi için Geçici devrim hükümetini örgütlemek artık bir zorunluluktur. Çünkü, devrimci durum ve iç savaş koşulları devrimi bir gerçeklik olarak önünüze koydu. Bu durumda devrim sorunu teorik açıdan değil, artık politika açısından ele almak bir zorunluluktur. Devrim sorununu teorik olarak ele aldığımız dönem geride kaldı. Devrimci teorimiz yaşamın Canlı pratiğinden sınavından doğrulandı. Artık devrimci teorinin ete kemiğe bürüneceği pratiğin sonundan geçerek çelikleşen Leninist Parti'nin devrimin sadece teorik yönden değil, artık pratik yönden de öncü olacağı bir döneme girdik. Leninist Parti, devrimci güncel ve somut bir hedef olarak önüne koyduğu için devrimci halk ayaklamasının ve devrimin, zafere ulaşmasının sonucu oluşacak Geçici devrim hükümeti sorununu devrimin yürütme ve savaş organı olarak bugünden ele alınmalıdır.

Demokratik halk devrimi ve halk iktidarının bir sonucu olarak kurulacak Geçici Devrim Hükümeti, geçici devlet örgütü olacaktır. Geçici devrim hükümeti işçi sınıfı, tarım işçileri ve yoksul köylülüğe dayanacaktır. Başka bir anlatımla söyleyecek olursak hükümeti bu emekçiler oluşturacaktır. Geçici Devrim Hükümetinde küçük-burjuva temsilcilerin nasıl temsil edileceği o günün somut koşullarına bağlı olacaktır. Demokratik Halk Devrimi ve halk İktidarıyla birlikte; bankalara, tüm finans kurumlarına, fabrikalara, topraklara, ulaşım araçlarına, emperyalizme ait tüm kuruluşlara er koyarak kapitalizmden sosyalizme güçlü bir yönelişe ilk adımı atacağız ve sosyalizme kesintisiz bir şekilde yürüyeceğiz. Devrim tüm Türkiye'nin ve K. Kürdistan'ın sokaklarında bir hayalet gibi dolaşarak kendisine artık pratik öncülük görevini yerine getirecek proletarya komünistlerini arıyor. Tüm Leninistler bu bilinçle hareket etmeli, devrimi, ayaklanmayı ve geçici devrim hükümetini bugünden, önüne koymalı ve devrimi daha fazla bekletmemelidir. Zira devrim hiç kimseyi beklemeyecek kadar hızlı hareket ediyor. Devrimin gerisinde kalmak istemiyorsak önüne geçmeliyiz, pratik açıdan da öncü olduğumuzu göstermeliyiz.

Zindanlardaki devrimci tutsakları özgürleştirmek için, Kürt ulusunun kendi geleceği-

ni özgürce belirleme hakkı için, bütün iktidarın emeğin olması için, demokratik halk devrimi ve halk iktidarı için, sınıfsız, sömürsüz, bir dünya için 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına; TAKSİM'e.

**YAŞASIN 1 MAYIS! - BİJİ YEK GULAN!
ZINDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
BÜTÜN İKTİDAR EMEGİN OLACAK!
KÜRT HALKINA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!**

Devrimci Mücadele Birliği, Sayı: 8, Sf: 16-17, Yıl: 2001

BURJUVA İÇ SAVAŞA KARŞI PROLETER DEVRİMCİ İÇ SAVAŞI LENİNİSTLER YÜKSELTİYOR!*

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e, Devrime, Özgürleşmeye şiarıyla atıldı kavgaya Leninistler her 1 Mayıs'ta olduğu gibi, bu 1 Mayıs'ta da. Taksim'de tutuştu kavgaya ve Taksim bir kez daha zapt edildi Leninistler tarafından.

Leninistler, yeni çağın ilk 1 Mayıs'ında da devrimci proletaryanın uzlaşmaz sınıf savaşı, Devrim, Sosyalizm ve Özgürlük kavgasını, sınıfsız sömürsüz bir dünya özlemini tek başlarına temsil ettiler. Çünkü; 1 Mayıs, uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş günüdür. Ve Leninistler 1990 yılından beri her 1 Mayıs'ta devrimci proletaryanın sınıfsız, sömürsüz bir dünya özlemiyle kavgaya atıldığı, kanlarıyla kızıştırdığı meydana "Kızıl Meydan"a, devrim meydanına, kavgaya meydanına, 1 Mayıs Meydanı'na yöneliyor, kavgaya atılıyor ve 1 Mayıs Alanı her 1 Mayıs'ta Leninistler tarafından zapt ediliyor ve Leninistler haykırıyor; "Ezenle ezilenin, sömürenle sömürülenin barış içinde bir arada yaşamasını kim öneriyorsa, bilinmelidir ki o bir hain, o bir devrim düşmanıdır. Kim ki devrimci proletaryaya uzlaşma öneriyorsa; o bir işbirlikçi, o bir provokatördür. Çünkü; çıkarları farklı iki sınıfı barış içerisinde tutma, uzlaştırma isteği; bilinmelidir ki proletaryaya ihanet etmektir. Onu arkasından hançerlemektir." Karl Marx'ın ünlü deyimini bir kez daha bıkmadan, usanmadan haykıralım; "*Sınıflı toplumların tarihi sınıf savaşlarının tarihidir.*"

Uluslararası devrimci proletarya yüksek bir sınıf bilinciyle haykırıyor; "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün". Dünyanın bütün kıtalarında kapitalizme karşı savaş bayrakları taşınıyor her 1 Mayıs'ta ve özellikle yeni çağın ilk 1 Mayıs'ında dünyanın ezilen, sömürülen, aşağılanan, horlanan ve yaşamdan kovulan milyonlarca işçisi, emekçisi savaş baltalarıyla yürüdüler emperyalist-kapitalist sistemin üzerine ve artık emperyalizme-kapitalizme karşı savaş her yerde...!

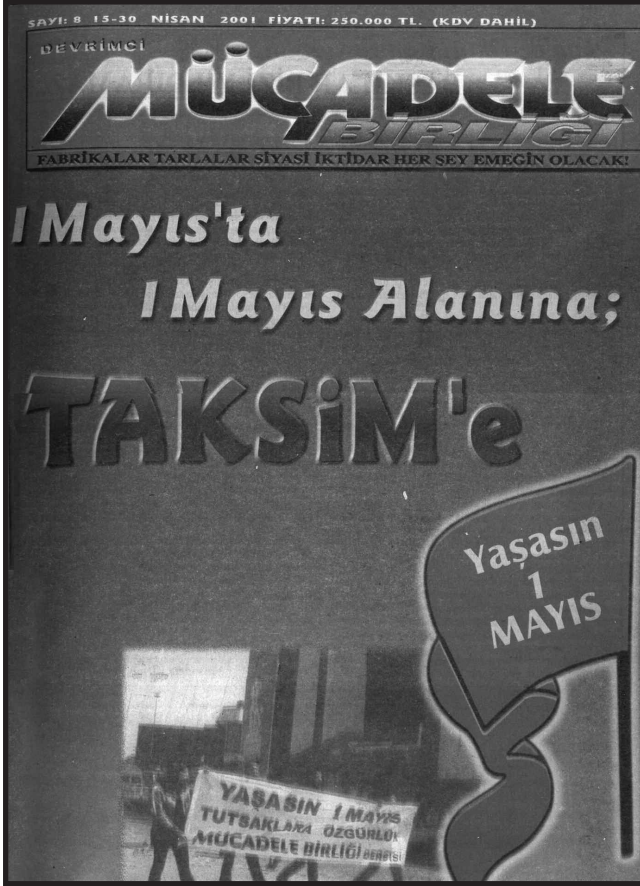
Devrimci proletarya, kendisiyle birlikte, tüm ezilen, sömürülen kitleleri ezilmekten ve sömürülmekten kurtaracak tek devrimci sınıftır. İşte bu nedenledir ki uluslararası devrimci proletarya her 1 Mayıs'ta kapitalist kölelik düzenine son verecek, insanın insana kulluğunu yok edecek, ezenin, ezilenin, sömürenin, sömürülenin olmadığı, baskısız, savaşı, sömürsüz, komünist topluma ulaşmak için, devrim ve proletarya diktatörlüğünün temellerini geliştirmek bilinciyle atılmalıdır kavgaya.

Leninistler yeni çağın ilk 1 Mayıs'ında işte bu bilinç, mücadele azmi ve savaş kararlılığıyla atıldı kavgaya. Leninistler devrimci proletaryanın geleneğine, onuruna ve özlemlerine uygun davrandı. Leninistler, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda uzlaşmaz sınıf kavgasının öncüsü, tek temsilcisi olduğunu bir kez daha dosta da, düşmana da gösterdi. Leninistler biliyor ki; uluslararası devrimci proletarya burjuva sınıftan ne alabilirdiye zorla ve sö-

ke söke aldı. Aldığı her hak, elde ettiği her kazanım için ağır bedeller ödedi. Kanlı kavgalara girişti. İşte TAKSİM, 1 Mayıs Alanı tam da bu şekilde 1 Mayıs Alanı oldu. Devrimci proletarya tekeli sermayeye karşı giriştiği sınıf savaşında 37 sınıf kardeşinin kanlarıyla kızıştırdığı 1 Mayıs Alanı'nı. Devrimci proletarya, 37 sınıf kardeşini kaybederken; kanlarıyla kızıştırdığı, uzlaşmazlığın, kahramanlığın ve proletarya davasına bağlılığın simgesi haline getirdiği alanı, TAKSİM'i bir devrim silahı olarak armağan etti sınıf savaşına, devrime, sosyalizme. Devrimci proletaryanın öncüsü Leninist güçlerin dışındaki tüm

güçler, armağan edilen bu devrim silahını ellerinden attılar ve kaçtılar o meydandan. Çünkü devrim silahı artık devrime pamuk ipliğiyle bağlı tüm güçleri yakmaya başlamıştı.

Aslında her olayın bir geçmişi ve bir geleceği vardır. Geleceği doğru biçimlendirebilmek için geçmişi iyi bilmek ve doğru dersler çıkarmak gerekir. Tekelci sermaye ve onun egemenlik aygıtı faşist devlet, sınıfsal tecrübelerine dayanarak daha en başta kendi sistemini tehdit eden devrimci proletaryaya ve onun öncü güçlerine karşı saldırıya geçti. 61 Anayasasının kısmi burjuva demokratik ortamından yararlanan işçi sınıfı emekçiler ve devrim güçleri tekeli sermayeyi ve onun faşist devletini öyle korkutmuştu ki, zamanın Genel Kurmay Başkanı Memduh Tağmaç şöyle diyordu: “Sosyal uyanış ikti-

sadi gelişmeyi aşmıştır; sosyal uyanış derhal durdurulmalıdır.” 500 bin işçinin, emekçinin, aydının ve gencin TAKSİM'i bir proletarya denizine dönüştürmesi tekeli sermayenin yüreğini ağzına getirmişti ve derhal sosyal uyanış durdurulmalıydı. Tekelci sermayenin güvencesi ordu -1970- sosyal uyanış durdurmak, işçi sınıfını ve devrim güçlerini ezmek için faşist bir darbe yaptı. THKO'nun kurucuları Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüse-

yin İnan idam edilmişti. (6 Mayıs 1972). THKO ve Denizler, kısmi burjuva demokratik ortamın bir sonucu olarak kurulan TİP (Türkiye İşçi Partisi), TSİP (Türkiye Sosyalist İşçi Partisi) gibi legal, reformist ve oportünist partilerle devrim yapılamayacağını teorik, pratik olarak görmüş, illegal örgüt, zora dayalı devrim anlayışını temel alan THKO'yu bu nedenle kurmuşlardı. Onların hedefi; ekonomistlerin, sendikalistlerin ve reformistlerin tersine sömürüyü sınırlandırmak değil, ortadan kaldırmaktı. THKO ve Denizler biliyorlardı ki; Devrim'in kendisi yasadışı bir iştir. Yani Deniz, Yusuf, Hüseyin gibi THKO, Seyit Konuk, İbrahim Ethem ve Necati Vardar gibi TKEP savaşımları ve başkaca devrim savaşımlarının yargılanıp idama mahkum edildikleri şu meşhur madde: "Anayasal düzeni silah zoruyla yıkmaya teşebbüs, cebir ve şiddet kullanma." Evet Denizler, legalizmi, reformizmi reddetmişler, illegal örgüt ve zora dayalı devrim anlayışını temel almışlardı. İşte tekelci sermayeyi korkuya düşüren ve derhal önlem almaya iten bu korkudur. İşte bu korkunun sonucu tekelci sermaye ve faşist devlet, Denizleri idam ettirerek devrime, devrimcilere ve işçi, emekçi, yoksul halk kitlelerine bir gözdağı vermişti. Ama olan olmuş Denizler; tarihsel rollerini oynamış, işçi sınıfına, ezilen, sömürülen yığınlara kurtuluş yolunu göstermişlerdi ve Türkiye devrimci hareketi THKO'nun ve Denizlerin açtığı yoldan yürüyerek geliştirdiler, güçlendiler. İşçi ve emekçi kitleler 1977 1 Mayıs'ında Taksim Meydanı'nda sınıfsız, sömürsüz bir dünya özlemiyle yürüyordu ileriye. Tekelci sermaye ne yaptıysa devrimi durduramamış, hep devrime çalışmıştı. Çünkü tarihsel olarak, sınıfsal olarak, gelişmenin önünde artık ayak bağı olmuştu. Üretim araçlarının gelişim düzeyi, üretimin toplumsal karakteriyle, üretim araçlarının özel mülkiyetinin arasındaki çelişki keskinleşmiş, çatışma sertleşmiş, yaygınlaşmış ve yoğunlaşmıştı.

Tekelci sermaye, egemenliğin elinden kaçtığı çabuk fark etmiş ve yeniden egemen olmak, sömürsüzünü sürdürürebilmek için, 12 Eylül 1980'de faşist bir darbeye tekelci sermaye devleti tümünden faşistleştirilerek egemenliğini süngü zoruyla sağlamaya çalışmıştı. Artık tekelci sermaye ve onun faşist devleti ekonomik zor yöntemiyle sürdüremediği emenliğini politik ve askeri zor araçlarıyla sürdürecekti.

6 Mayıs 1972'de Denizleri idam ederek devrimcilere gözdağı ve tekelci sermaye ve faşist devleti, devrimin gelişmesini durduramayınca bu kez de devrimci proletaryaya ve onun öncü savaşçı kadrolarına gözdağı vermek istemiş, 13 Mart 1982'de TKEP üyesi üç komünist işçiyi idam etmişti. Üç komünist işçinin duruşması, tekelci sermaye ve onun faşist devleti tarafından büyük bir sınıf kınıyla 1 Mayıs'a denk getirilmiş ve burjuva sınıf proletarya devrimcileriyle 1 Mayıs'ta egemenlik alanı olan mahkeme salonlarında hesaplaşma ve savaşı orada kazanmak istemişti. Ama yine istediği olmamış, hevesi kursağında kalmıştı. Çünkü; üç komünist işçi mahkeme heyetine "*Bugün 1 Mayıs, uluslararası proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Hepinizi toprağa düşen devrim savaşçıları için saygı duruşuna davet ediyoruz.*", "*Yaşasın 1 MAYIS, Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi*" derken, tekelci sermayenin hukuksal ifadesi olan faşist mahkeme heyeti derhal kalemlerini kırmıştı. Devrimci proletaryanın uzlaşmaz sınıf savaşının militan savaşçıları TKEP üyesi üç komünist işçi, Enternasyonal proletaryanın devrim tarihine altın

harflerle yazdırdılar adlarını. Ve üç komünist işçi şimdi Leninist Parti'nin savaş bayrağı oldu ve devrimin zaferine ışık tutuyor, yol gösteriyorlar. Proleter devrimcilerin, Leninist savaş çıkarının karakteridir burjuvaziyle uzlaşmazlık. İşte Leninist Parti ve onun yılmaz savaşçıları THKO'dan bugüne, sınıflar tarihinin ve sınıflar savaşının kanlı kavgalarından geçerek, başı dik, onurlu bir geçmişin ve muzaffer bir geleceğin kararlı savaşçıları oluşlarıdır. Ulaşılan düzey, gelinen nokta, elde edilen birikim, ortaya konan canlı, teorik-politik, ideolojik ve pratik mücadele Leninistleri devrimin öncü müfrezesi konumuna yükseltti. "DEVİRİM BİZİZ, BİZ DEVİRİMİZ" şiarı rasgele bilinçten yoksun, öylesine söylenmiş bir haykırış değildir. O haykırış tırmanırken yükseğe, tırnaklarından kan süzülen, kahredici direnme, tutunma ve ileriye atılma isteğinin, her bir adımında binlerce emeğin, göz nurunun, fedakarlığın, kahramanlığın ve kendini feda ruhunun ifadesidir. Leninist devrim savaşçıları artık hiçbir gücün, suskunluk fesadıyla boğamayacağı, görmezden gelemeyeceği, yok. sayamayacağı kadar köklü geçmişi olan ve geleceği temsil eder noktadadır artık. Bunun için haykırıyoruz ağız dolusu, özümsemiş ve içselleşmiş bir kendine özgüven kararlılıkla; "DEVİRİM BİZİZ, BİZ DEVİRİMİZ"

Yeni Bir Çağın İlk 1 Mayıs'ı Taksim'de Olmak...! Yeni Çağın Öncüsü Olmaktır!

12 Eylül faşist darbesiyle yasaklanan 1 Mayıs bütün yasaklama kovuşturmalara rağmen değişik biçimlerde de olsa hep kutlandı. Tekelci sermaye girdiği ekonomik, politik krizden çıkabilmek ve sermayesini arttırabilmek için tezgahladığı darbeyi haklı gösterebilmek ve halk desteğini sağlayabilmek için, en aşağılık yöntemlerle her türlü provokasyona, demagojiye başvurdu. "Alevi, Sünni çatışması"ndan tutunda, sağ, sol çatışmasına ve sol içi çatışmalara kadar her yolu denedi ve bunda da başarılı oldu. AKM (Atatürk Kültür Merkezi)'nin yakılması, Marmara Vapurunun batırılması ve nihayet '77 1 Mayıs katliamının faturasının sola, devrimcilerin sırtına yüklenilmesi hepsi ince ayrıntılarla hesaplanmış ABD emperyalizminin, CIA'nin, faşist darbenin gereklerini hazırlama senaryolarıydı. Sahneye koyuldu ve oynandı. Açıkçası tekelci sermayeden de oldukça alkış aldı. Çünkü tekelci sermaye ve faşist devlet ekonomik yönden 70 cente muhtaç hale gelmiş, parlamento kilitlenmiş, politik kriz had safhada, hiçbir burjuva partisi çoğunluk elde edemiyor, polis teşkilatı ikiye bölünmüş, bir tarafı emekten yana, diğeri devletten yana olmuş devrimci kitle eylemleri dalga dalga yükseliyor. Her an devrim ve ayaklanma oldu olacak. Kitleler yokluktan, kıtlıktan bunalmış, her devrimci çağrıya yığınlar halinde katılıyor. İşçiler grevlerle tekelci sermayeyi ve faşist devleti savunma konumuna düşürmüş, darbe üstüne darbe vuruyor. İşte bu koşullarda tekelci sermayenin has adamı Amerikancı Morris Süleyman ABD ve CIA'dan aldığı talimatla baklayı ağzından çıkarıyordu: "Bu ülke bu anayasayla yönetilemez", "Bize Güney Amerika modeli lazım." Yani faşist bir darbe ve iç savaş yöntemleri ve tekelci sermayenin güvencesi faşist ordu bir darbeyle yönetime el koydu. Ve o güne kadar proletaryanın ve emekçilerin ilerici, devrimci güçlerin kan ve ter içinde elde edilmiş ne kadar kazanımları varsa bir çırpıda yok edildi. Tekelci sermaye ve faşist devlet, demir ökçeleriyle devrimci güçlere ve sınıf mücadelesi yürüten işçi önderle-

rine tüm sınıf kinini kustu. 50'ye yakın insan idam edildi. 250 bin insan işkenceli sorgulardan geçirildi. 50 bin insan yurtdışında mülteci konumuna düştü. Binlerce insan işkenceli sorgularda sakatlandı, katledildi, kaybedildi. Bugün de faili meçhuller ve kayıplar binlerle ifade ediliyor. Tekelci sermaye ve faşist devlet 12 Eylül 1980'den bugüne kadar devrimci güçlere karşı bütün gücünü seferber etmiş, devrimci güçleri Türkiye ve Kürdistan topraklarından kazımak, kendisine dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istemişti. TİP (Türkiye İşçi Partisi) ve TSİP (Türkiye Sosyalist İşçi Partisi) gibi legal, reformist partiler de diğer burjuva partileri gibi kapatılmış, faşist cuntaya karşı hiçbir direniş göstermemişlerdi. Oysa TİP, TSİP ve illegal örgütlenmiş TKP (Türkiye Komünist Partisi) -ki Sovyetler tarafından tanınan ve desteklenen tek partiydi- hiçbir direniş göstermediler. Türkiye'nin en yığınsal örgütleri olan, Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, KSD (Kurtuluş Sosyalist Devrim) gibi örgütler geri çekilme taktiği izleyerek faşist cuntaya sessiz kaldılar. Bu siyasal örgütler geri çekilme taktiği izlerken esas hesapları, direnen, savaşı devrimci yapıların cunta tarafından tasfiye edilmesini beklemek, koşullar uygun hale geldiğinde ortaya çıkıp deyim yerindeyse malı götürmekti. Ancak bu siyasal örgütler ki bazıları kendilerini devrimci, örgütlerini de örgüt olarak görmediler. Dev-Yol bunun en tipik örneğidir. Bütün buraya kadar anlattıklarımızı okuyucu merak edecektir ve ne alakası var şimdi bütün bunların 1 MAYIS'la, TAKSİM'le, Leninistlerle diye soracaktır. Okuyucuyu daha fazla meraklandırmadan ve yormadan açıklayalım. Geçmiş olmayanın geleceği de olmaz derler. Türkiye devrimci hareketinin geçmişi iyi bilinmeden, geçmişten ders çıkarmadan daha ileri gidilemez. Ne yazık ki Türkiye devrimci hareketi, geçmişten yeterince ders çıkaramadı. Bu nedenle daha da ileriye, devrime gidemiyor. Leninistlerin dışında Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler de ne yazık ki Marksist-Leninist öğretiyi yeterince kavrayamadığı ve özümseyemediği için tarihsel, toplumsal olaylardan yeterince ders çıkaramıyor. Bu nedenle ekonomizmden, sendikalizmden, demokratizmden daha ileri gidemiyor. Türkiye işçi sınıfı, emekçiler ne çektiyse reformizmden, oportünizmden çekti.

Türkiye İşçi Sınıfı, Emekçiler ve Devrimci Güçler, Reformizmi, Oportünizmi Yenmeden Daha İleri Gidemeyiz Devrim ve Kurtuluş Yüzü Göremez!

Türkiye işçi sınıfı, emekçiler, yoksul köylülük ve öğrenci gençlik TKP'nin ilk kurucuları Mustafa Suphi ve 15 yoldaşının Bakü'den Türkiye'ye gelirken Mustafa Kemal tarafından Karadeniz'de boğdurulmalarıyla birlikte, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının en ileri örgütlenmesini daha doğmadan kaybetti. Yani Mustafa Kemal ve henüz embriyo halindeki burjuva sınıf gelişmekte olan proletaryanın en ileri örgütlenmesi olan komünist partisine saldırmış, proletaryanın o güne kadar yetiştirdiği en ileri kadrolarını tasfiye etmişti. Daha sonra kurulan TKP her ne kadar tarihini Mustafa Suphilere dayandırsa da, Mustafa Suphileri katleden Mustafa Kemal'in önderliğindeki burjuva ideolojisinden kopamadı. Her ne kadar illegal örgüt anlayışını savunduysa da esas olarak zora dayalı devrim anlayışını, silahlı mücadeleyi hep yadsıdı ve dağılıp gidene kadar da pasifizmin, ekonomizmin, reformizmin temsilcisi oldu. TİP, TSİP ise legal örgütlenmeyi ve parla-

mentarizmi esas aldılar, kapatılıp dağılıp gidene kadar da daha ileri gidemediler ve devrimin, Leninist tipte komünist partisinin örgütlenmesinin önünde engel oldular ve devrimci proletarya legalizme, reformizmle morfinlendi. 1965’de girdiği seçimlerden büyük bir başarı elde ederek yığınların öfkesini parlamentoya taşıyan TİP; işçi, emekçi, yoksul köylülerin umutlarını parlamento koridorlarına hapsetti. 1967’de esas olarak TİP kadrolarının örgütlediği ve aynı edilgen, pasifist, reformist TİP, TSİP ve TKP geleneğinden gelen sendikacılar tarafından DİSK kuruldu; DİSK kısa sürede 500 bin üyeye ulaştı. DİSK’in sınıf ve kitle sendikacılığı, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünü sahiplenmesi, sosyalizm söylemi işçi sınıfını derinden etkilemiş ve işçiler kitleler halinde DİSK’e akıyordu. 15-16 Haziran büyük işçi ayaklanmaları DİSK’in, Demirel hükümeti tarafından kapatılması isteğinin parlamentoya kabul edilmesine karşı yapılmıştı ve iki gün süren ayaklanma, kararın geri alınmasıyla sonuçlanmıştı. Ancak işçilerin daha ileri gitmesi doğrudan DİSK Genel başkanı. Kemal Türker’in radyodan yaptığı konuşmasıyla engellenmişti. DİSK Genel Başkanı Kemal Türker işçilere hitaben yaptığı konuşmada işçi sınıfının her zaman yanında gördüğü devrimci öğrencileri, Dev-Genç’li, DÖB’lü öğrencileri kastederek “aranızda devlet düşmanları var, onların kışkırtmalarına uymayın, fabrikalarınıza dönün” diyerek ayaklanan işçileri bu sefer de DİSK fabrika duvarlarının arkasına hapsetti ve daha sonra açılan davalarla binlerce devrimci işçi fabrikalardan atıldı. Tutuklandı, telef edildi; Böylece TİP, TSİP, TKP geleneği işçi sınıfının, emekçilerin her ileri hamlesini kontrol etmiş, burjuva kanallarda hapsetmiş, daha ileri gidemeyen hareket giderek geriye düşmüş, yozlaşmış ve çürütülmüştür. TİP, TSİP, TKP işçi sınıfı hareketini burjuva ideolojisiyle morfinlemiş, daha ileri gitmesini engellemiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler; ekonomizm, sendikalizm ve demokratizm bataklığına sürüklenmiş, pasif, edilgen, parlamentarizm hayalleriyle uyutulmuştur. THKO ve önderleri Deniz Gezmiş, TİP-TSİP vb. partilerin kitleleri nasıl devrim yolundan uzaklaştırdığını, yasal partilerle, parlamenter düzen sınırları içine hapsedildiğini deyim yerindeyse nasıl devrim olmayacağını görmüş ve nasıl devrim yapılacağını göstermişti. THKO ve THKP/C illegal örgüt ve zora dayalı devrim anlayışıyla teorik, pratik yönden devrimin nasıl yapılacağını örnekleri olarak işçi ve emekçi kitlelere devrim, iktidar ve sosyalizm yolunu açmışlardı. THKO geleneğinden gelen Halkın Kurtuluşu, THKP/C geleneğinden gelen Dev-Yol, KSD gibi küçük burjuva devrimci örgütler, 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte çözüldü ve tekelci sermaye düzenine uyum sağladılar. EMEP, ÖDP ve SİP, artık dünün TİP, TSİP geleneğinin kötü birer karikatürünün tekrarıdır. Türkiye işçi sınıfının, emekçi kitlelerinin bu partilerin kadavralarından öğreneceği tek şey; nasıl devrim yapılamayacağı, devrimci kitlelerinin enerjisinin, özlemlerinin ve umutlarının nasıl tüketildiğidir. Bazen kötü deneyimlerden iyi dersler de çıkarılabilir. 12 Eylül faşist darbesine karşı direnen, savaştan devrimci parti ve örgütler de vardı. TKEP, faşist darbeye karşı aktif-savunma taktiğiyle direnmiş, silahlı mücadele yöntemleriyle faşist cuntaya karşı savaşmış, darbeler vurmuş, darbeler de yemiştir. Ama merkezi faaliyetini kesintisiz sürdürmüştür. Keza, Devrimci Sol da aynı şekilde faşist cuntaya karşı silahlı mücadele yöntemleriyle savaşmıştı.

1983'lere gelindiğinde faşist cunta MGK şeklinde kurumlaşarak, sözde geri çekilmişti. Oysa faşizm parlamento örtüsüyle örtülmüştü sadece ve tekeli sermaye devleti, tümünden faşist bir karakterde örgütlenmişti artık. Tekeli sermaye, yeni partisi ANAP'ı kurmuş ve başka yedek yeni partiler kurulmuş ve faşist cuntanın onayını alarak seçimlere katılabılmışlerdi. Cunta solda da boşluk bırakmamış, kendi sadık adamlarına HP (Halkın Partisi)'yi kurmuştu. 1984'lere gelindiğinde Kürdistan'ın bağımsızlığı ve ulusal kurtuluşu, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, bağımsız devlet kurma talebiyle

yola çıkan PKK, yoğun silahlı mücadele yürüttü. Öyle ki Kürdistan'da 90'lara kadar geceleri gerilla, gündüzleri devlet güçleri egemen oluyordu. Kısacası mücadelede geline nokta; ikili iktidar düzeyine ulaşmıştı denilebilir. Böylece politik faaliyetler yeniden canlanmaya başlamıştı. 1987'de İstanbul TAKSİM'de, Emek Sineması'nda devrimci sendikacılar, sosyalist çevrelerinde içinde yer aldığı 12 Eylül sonrası ilk yasal 1 MAYIS salonunda kutlanmıştı. 88'de yine devrimci sendikacılar, sosyalist çevreler ve devrimci işçilerin öncülüğünde İstiklal Caddesi'nden yürüyüş şeklinde TAKSİM Meydanı'na yönelmiş ve polis izin vermemesi sonucu sert çatışmalar yaşanmıştı. 89 yılında TAKSİM'de devrimci çevreler 1 MAYIS'ı özüne uygun bir şekilde uzlaşmaz, boyun bükmez bir tutumla proletaryanın devrimci geleneğine uygun bir şekilde kutladılar. M. Akif Dalcı adlı devrimci işçi, polis açtığı ateş sonucu katledilmiş, onlarca yaralı, yüzlerce gözaltı ve tutuklama gerçekleşmişti. 90'da ise Mecidiyeköy'den TAKSİM'e yürüme şeklinde düzenlenen ey-

lem, Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Münir Ceylan'ın, toplanan binlerce işçiye “baskı altında olduğunu”, yürüyüşün yapılmayacağını ve dağılınmasını istemesine rağmen, binlerce işçi, emekçi kendi inisiyatiflerine dayanarak yürüyüşe geçti. Çağlayan Kavşağı'nda kitleye saldıran polis, onlarca işçiyi yaralamış, yüzlercesini gözaltına almıştı. TAKSİM'e ise ancak çok küçük gruplar şeklinde ulaşılabilmişti. Burjuva sendikacıların, reformist çevrelerin “üretimden gelen gücün kullanılması” sloganıyla işçileri fabrikalara hapsedme taktiği; devrimci 1 MAYIS'ların çekiciliği, devrimci işçileri 1 MAYIS Alanı'na TAKSİM'e çekmeye başlayınca, bu sefer de reformist ve uzlaşmacı anlayışlar kitlelerin devrimci 1 Mayıs'ından, TAKSİM'den etkilendiğini, artık işçileri, emekçileri fabrika duvarlarına ve kapalı mekanlara hapsedemeyeceğini anlayınca, bu sefer de “1 MAYIS'ta alanlara” demeye başlamıştı.

“Alanlara” birden fazla alanı ifade etse de, esas olarak faşist devletin göstereceği alanı önceden bilmedikleri için nereye gideceklerinin üstünün örtülmesinin ifadesi oluyordu “Alanlar”. Tüm oportünistler, reformistler, İstanbul'da gitmedik alan bırakmamışlardı ama TAKSİM, onlar için alan olmaktan çıkartılmıştı. Faşist devlet TAKSİM'i her türlü ırkçı, faşist gösteriye açarken, 1 MAYIS'a kapatmıştı ve bizim oportünistlerimiz ve reformistlerimiz TAKSİM'in yolunu unutmuşlardı. Oysa her 1 MAYIS'ta devletin faşist yüzünün tüm dünya işçilerine ve emekçi halklarına teşhir olması, her 1 MAYIS'ın kanlı kavgalara, ölümlere yol açması, tekelci sermayeyi ve faşist devleti daha fazla yıpratmaya başladığını kavrayınca, tekelci sermayenin faşist devleti, 1 MAYIS kutlamalarına izin vermek zorunda kaldı. Daha önce devrimcilerin ve öncü işçilerin iradesiyle, özgürce karar vermesiyle kutlanan 1 MAYIS, 1 MAYIS'ta 1 MAYIS Alanı'nda kutlanırken, bu kez faşist devlet kutlamalara izin verdi; ancak böylece kendisinin istediği çevrelere ve alanlara yönlendirmeye başlamıştı. Faşist devlet her 1 MAYIS'ta tüm dünyaya kanlı yüzünün teşhir olmasından bunalmıştı. Bir adım geri atarak oportünistleri, reformistleri kavga alanından barış alanına, uzlaşma ve teslimiyet alanına çekmişti. Karşı-devrimci Doğu Perinçek ve partisi İP'e izin vererek, devrimci hareketleri karşı-devrimci Doğu Perinçek ve partisi İP'nin kuyruğuna takılmaya, onun şemsiyesi altına girmeye zorlamıştı. Ve birden bire yılların devrimci örgütleri, Doğu Perinçek ve partisinin bayrağı altında toplanmış, Doğu Perinçek ve karşı-devrimci İP'in ajan provokatörlüğü unutulmuştu. Oysa Leninistler, her 1 MAYIS'ta devrimci çevrelere çağrı yapmış, 1 MAYIS'ı 1 MAYIS Alanı'nda, devrimci özüne uygun, geleneklere bağlı, kapitalizme karşı savaş ve özgürleşme günü olarak kutlamayı öneriyordu. Onlara göre ise, 1 MAYIS Alanı TAKSİM zapt edilmişti ve artık sınıfla beraber olunmalıydı. Ustalar boşuna dememişler “oportünizmin bel kemiği yoktur, kıvırdıkça kıvrır.” Tekelci sermaye ve faşist devlet, böylece yaşadığı gerilimden kurtulmuş, devrimci hareketlerle istediği gibi oynamaya başlamıştı. Bazen Pendik'te, bazen Kadıköy'de, bazen başka yerde, canı nereyi isterse, oportünistleri, reformistleri istediği yere gönderiyordu. Onlar da gitmem demiyorlardı. Sınıfla birlikte olmak adına kanmayacakları “fedakarlık”, göstermeyecekleri “özveri” yoktu. Yeter ki, tekelci sermaye ve onun fa-

şist devlet, onlara izin versin ve yer gösterecekti. Oysa, o güne kadar yapılan her çağrıya, devrimci sendikacılar, devrimci işçi önderleri uyuyor, 1 MAYIS'ta 1 MAYIS Alanı'na koşuyorlardı. Oportünizm, birden sınıfla birlikte olmayı keşfetti, ve sınıfın kuyruğuna takılarak, TAKSİM'den, 1 MAYIS Alanı'ndan, devrimci geleneklerden ilkeli davranışlardan vazgeçti. Leninistler, 1 MAYIS Alanı olan TAKSİM'den, devrimci 1 MAYIS'tan, geleneklerden, devrimci proletaryanın uzlaşmaz sınıf kavgasından asla taviz vermeden, arkasına dönüp bakmadan yürüdü TAKSİM'e, devrime, özgürleşmeye. Çünkü, TAKSİM'i 1 MAYIS Alanı yapan, uzlaşmaz sınıf çatışmasıdır. Artık TAKSİM uzlaşma değil, savaş alanıdır. Bunun dışındaki tüm alanlar, faşist devletin icazetine dayandığı için, uzlaşma alanlarıdır. Devrimci proletarya ve Leninist güçler, her 1 MAYIS'ta olduğu gibi, bu 1 MAYIS'ta da devrimci proletaryanın onurunu savaş alanında yükseltti. Leninistler, "Ya Devrim Ya Ölüm" şiarıyla yürüdü düşmanın üzerine.

Sonuç Olarak Bugün Gelinek Nokta; Reform mu...? Devrim mi...?

Tekelci sermayenin 90'lı yıllara gelindiğinde yapısal nedenlerden kaynaklanan ekonomik krizi daha da derinleşmişti. Ekonomik kriz politik krizi beraberinde getirmişti. Devrimin objektif şartları oluşmuştu. Artık yönetenler eskisi gibi yönetemez, yönetilenler de eskisi gibi yönetilmek istemediklerini ortaya koyuyorlardı. Ekonomik kriz devrimci duruma, devrimci durum iç savaşa büyümüşü. Tekelci sermaye ve faşist devlet artık iç savaş hükümetleriyle toplumu yönetmek için en geniş kitle desteğine sahip partileri hükümete taşıyordu, partiler arasında "sağ sol" farkı kalmamıştı ve her şey tekelci sermayenin egemenliğinin sürdürülmesi içindi. Bu dönemin en kanlı hükümetlerinin bir ayağı hep "sol" partilerden oluşmuştu. Amaç, emekçi kitleleri ve ortalama solu anti-faşist beklentiye sokmak, pasifize etmektir. Leninistler devrimci durumu, iç savaş olgusunu zamanında saptamış, döneme uygun mücadele ve savaş örgütlerini derhal örgütlemiş, eleştiri silahını silahlı eleştiriye dönüştürmüştü. Tekelci sermayenin tüm kurumlarına yönelik eylemlere girişmişti. Burjuva partileri basın ve medya, tekelleri Leninist Parti'nin en çok saldırılarına uğrayanlardı. Leninist Parti'nin dışındaki tüm güçler, ne ekonomik, politik krizi, ne devrimci durumu, ne de iç savaş olgusunu kabullenmişlerdi. Oysa; Kürdistan'da 3 bin köy boşaltılmış, 30 bin insan çatışmalarda ölmüş, çatışmalarda tanklar, toplar F-16'lar, skorsky helikopterleri, msket bombaları kullanılıyordu. Gözaltılar, işkenceler, infazlar güncel olaylar haline dönüşmüş, 3 bin insan "faili meçhul"ler listesinde yerini almış, kayıplar listesinin sonu gelmez olmuştu. İşçiler, emekçiler, öğrenci gençlik ayağa kalkmış, tam bir iç savaş ortamı yaşanırken, oportünistler ve reformistler koro halinde Leninistleri "hayal görmek"le, "ayakları yere basmamak"la eleştiriyorlardı. Onlara göre "yaprak kımıldamıyordu". Ve derken Gazi Ayaklanması patladı, ayaklanma hızla yayıldı. Ümraniye, Gülsuyu, Okmeydanı derken tüm Türkiye'ye yayıldı. Ortalama sol, devrimci durumu, iç savaş olgusunu kavrayamadığı için, olayların nedenlerini anlayamamış, sendikalar ve tüm

oportünist akımlar, “sağ duyulu” olmaya, eylem kararlarını iptal etmeye başlamışlardı. Deyim yerindeyse tekelci sermayenin ve faşist devletin yangınında itfaiye rolü oynamışlardı.

Bozkır, bir kıvılcımla tutuşmuş, ülke yangın yerine dönüşmüştü. Artık devrim kapıları çalmaya başlamıştı ki, gecelerinde gerillanın egemen olduğu Kürdistan Ulusal Devrimci Demokratik Hareketi'nin barış çağlıkları duyulmaya başlamıştı. PKK, bir taraftan barış çağrıları yaparken, bir taraftan da savaşı Türkiye'ye taşıyacağı tehdidini savuruyordu. Arkasından PKK-DHKP/C protokolü, daha sonrasında Devrimci Güç Birliği protokolleriyle savaş cephesini genişleterek pazarlık gücünü yükseltmeye çalışıyordu. Ve gelişen nokta, Demokratik Cumhuriyet bir görev verirse yaparım!.. İşte faşist devletle uzlaşma, barış çağlıklarının Türkiye, Kürdistan devrimci hareketlerini getirdiği nokta. Burjuvaziye elini uzatan kolunu kurtaramaz. PKK kendisiyle birlikte burjuva değirmenine taşıdığı devrimci hareketinin önemli bir bölümünü kendisiyle birlikte un ufak hale getirdi ve burjuva değirmeninde öğüttü, sizi yanlarını törpüledi, kabul edilebilir taleplerin savunucusu “REFORMCU” hale getirdi. Artık DEVRİM yerine “REFORM” sunuluyordu emekçi kitlelere. Teorik düzeyden, ideolojik derinlikten, politik öngöründen yoksun hareketlerin geleceği nokta, politik çevirme hareketiyle faşist düzenin evcil aksesuarları olmak.

Türkiye devrimci hareketinin devrimden kaçışı, 90'lardan başlayan devrimci durum ve devrimci iç savaşla birlikte 1 MAYIS Alanı'ndan TAKSİM'den kaçışla başladı, hızla sürüyor. Tekelci sermaye ve faşist devlet, illegal örgüt ve zora dayalı devrim anlayışını sürdürenlere iki yol sunuyordu. Ya düzen sınırları içinde kabul edilebilir noktada olmak, ya da ölüm. Yani kısaca YA DEVRİM YA ÖLÜM. Devrimden vazgeçenler ölümcül terörden kurtuluyor, gerektiğinde önü açılıyor, yürü ya kulum deniliyordu. Leninistlerse, suskunluk fesadıyla boğulmak isteniyordu. Bütün amacı devrimi tasfiye etmektir. Tekelci sermaye ve faşist devlet, “topyekün” savaş dediği iç savaşı kazanabilmek, egemenliğini sürdürebilmek istiyordu.

Tekelci sermaye ve faşist devlet, işte bu anlayışla devrimci tutsaklara ya teslimiyet, ya ölüm tercihiyle saldırmış, kısacası “karşı-devrimci iç savaş” Leninist Parti tarafından proleter, devrimci iç savaşla yanıtlamıştı. Tekelci sermayenin tüm amacı, iç savaşı kazanmaktır. Onun için kısaca topyekün savaş, (karşı-devrimci iç savaş), ölüm kalım savaşdır. Tekelci sermaye ve faşist devlet, zindan savaşlarıyla devrimci tutsakları ezmeden, işçi ve emekçi yığınları daha fazla ezemez, sömüremezdi. Çünkü devrimci tutsalar, her şeye rağmen devrim okullarına dönüştürdükleri zindanlarda işçi, emekçi yığınlara kurtuluş yolu gösteriyordu. Ezilen, sömürülen kitlelerin umut, cesaret ve moral kaynağıydı.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı Leninistler, her 1 MAYIS'ta karşı-devrimci iç savaş her seferinde proleter devrimci iç savaşla yanıtlıyor. Bu 1 MAYIS'ta da Leninistler, Geçici Devrim Hükümeti için, Demokratik Halk Devrimi ve Halk İktidarı için, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için, zindanların yıkılması, tutsakların özgürleşmesi için,

SAYI: 9 1-15 MAYIS 2001 FİYATI: 250.000 TL. (KDV DAHİL)

DEVİRİMCİ

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Yaşasın

Proleter Devrimci

1 MAYIS

bütün iktidarın emeğin olması için, 1 MAYIS'ta 1 MAYIS Alanı'na, Devrime, Özgürleşmeye sloganıyla zaptetti 1 MAYIS Alanı'nı. Tüm oportünistler ve reformistler barışçı 1 MAYIS'ta reformlar için mücadele ederken, Leninistler, savaşçı 1 MAYIS geleneğiyle devrimi temsil ettiler.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZ-
Mİ!
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜR-
LÜK!**

* Devrimci Mücadele Birliği, Sayı: 10, sf: 12-15, Yıl: 2001

YAŞASIN 1 MAYIS*

2001 1 Mayıs'ı dünyanın pek, çok yerinde, emperyalist-kapitalist sisteme karşı bir kavga günü olarak geçti. Almanya, İngiltere gibi emperyalist merkezlerin yanı sıra Güney Kore, Avustralya'da polislerle işçi, emekçi ve işsizler arasında çatışmalar yaşandı. İşçi sınıfının sermaye sınıfına karşı birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın devrimci ruhu dünya ezilen halkları tarafından "Kapitalizm Öldürür" şiarıyla kavga alanlarına taşındı.

Türkiye ve K. Kürdistan'da ise '90'lı yılların başından itibaren gelişmeye başlayan burjuva iç savaşa karşılık yükseltilen devrimci iç savaşın önemli bir adımını oluşturan 1 Mayıs gösterileri 1989, 1990 yıllarında şiddetli çatışmalara sahne oldu. Burjuva sınıf devrimci 1 Mayıs'ın simgesi olan Taksim Meydanı'nı eylemlere yasaklamakla devrimci güçler üzerinde egemenlik kurmayı amaçlıyordu. Çünkü Taksim 1977 1 Mayıs'ında yaşanan katliamdan sonra devrimci güçler için devrimin; burjuvazi için ise kendi iktidarını sağlamanın bir simgesi haline gelmişti. 1993 yıllarında burjuvazi devrimi ezmenin bir başka araca olan politik çevirme hareketi çerçevesinde 1 Mayıs gösterilerine "izin" verdi. Elbette bu "izin" mücadelenin simgesi haline gelen Taksim'e olmayacaktı. Burjuvazi, 1 Mayıs gösterileri için Taksim dışında başka bir yere izin vermekle devrimci güçlere; uzlaşmaz sınıf tavrının yerine burjuva sınırlar içerisinde burjuvaların iktidarına göz dikmeden uslu uslu 1 Mayıs'ı kutlamalarını öneriyordu. Buna öncülük eden reformizm ve oportünizmdi. Yani işçi sınıfı ve emekçi halklar mücadeleyi yükseltip iktidara yürümeyi değil burjuva sınırlar içinde ıvır-zıvır haklar için mücadele etmeliydi. Yoksa devrim, iktidar uzak geleceğin sorunuymdu hatta hiç böyle bir sorunları yoktu. İktidar perspektifinden yoksun ortalama sol da bu izni nimet sayarak kilelerin içinde olmak adına 1 Mayıs alanından uzaklaşıyorlardı. Zaman zaman 1 Mayıs gösterilerinde şiddet çatışmalar yaşansa da iktidar perspektifinden yoksun bakıldığı için gelinen noktanın yaşanması kaçınılmaz oldu. Özellikle son yıllarda burjuva basının ağzından adeta zafer nağmeleri dökülerek yansıttığı 1 Mayıs gösterilerinin yaşanması kaçınılmaz oldu. Sağduyunun hakim olduğu, "Barış Havaında 1 Mayıs", "Olaysız 1 Mayıs"lar sonlara hakim oldu.

Ancak bu sağduyuların hakim olduğu 1 Mayısların yanında bir 1 Mayıs daha vardı ki, o da "Ya Devrim Ya Ölüm" şiarında yansımaları bulan, hem de burjuva sınıfın şah damarında Taksim'de gerçekleştirilen, 1 Mayıs'lardı. Orada devrimci proletaryanın kavga günü olduğu pratikle gösteriliyor ve devrimci proletaryanın onuru dimdik ayakta tutuluyordu. Yani bu yıl da iki 1 Mayıs vardı, biri burjuva 1 Mayıs, diğeri proleter 1 Mayıs. 2001 Mayıs'ında bu onuru taşıyıp yükseltmek, devrimci 1 Mayıs'ı yaşatmak, yine yalnızca Leninistlere kaldı.

Burjuva 1 Mayıs "Olaysız", "korkulanın olmadığı" bir şekilde İstanbul Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda kutlanırken, devrimci gelenek bu 1 Mayıs'ta da Taksim Meydanı'nda bir avuç yürekli Leninist tarafından yaşatıldı.

1 Mayıs 2001 tarihinde Taksim Meydanı her zaman olduğu gibi polis tarafından tam

bir kuşatma altına alınmıştı. 1 Mayıs Alanı sahiplerini bekliyordu. Ve saat 13 civarında “Yaşasın 1 Mayıs Tutsaklara Özgürlük- Devrimci Mücadele Birliği”, “Biji Yek Gulan Tutsaklara Özgürlük- Devrimci Mücadele Birliği” imzalı iki pankart açıldı. “Yaşasın 1 Mayıs”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ya Devrim Ya Ölüm” sloganlarının atıldığı eylemde kızıl kuşlamalar her yana yayıldı. Polisin azgınca saldırısıyla karşılaşan 6 kişi zorla gözaltına alındı. Bindirildikleri polis minibüsünde de eylemlerine devam eden eylemciler sürekli slogan atarak zafer işareti yaptılar.

* Devrimci Mücadele Birliği, Sayı:9, sf: 16-17, Yıl: 2001

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİME!*

Uluslararası proletaryanın dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta tüm dünya, işçi sınıfının coşkusuna, savaşıma azmine tanıklık edecek.

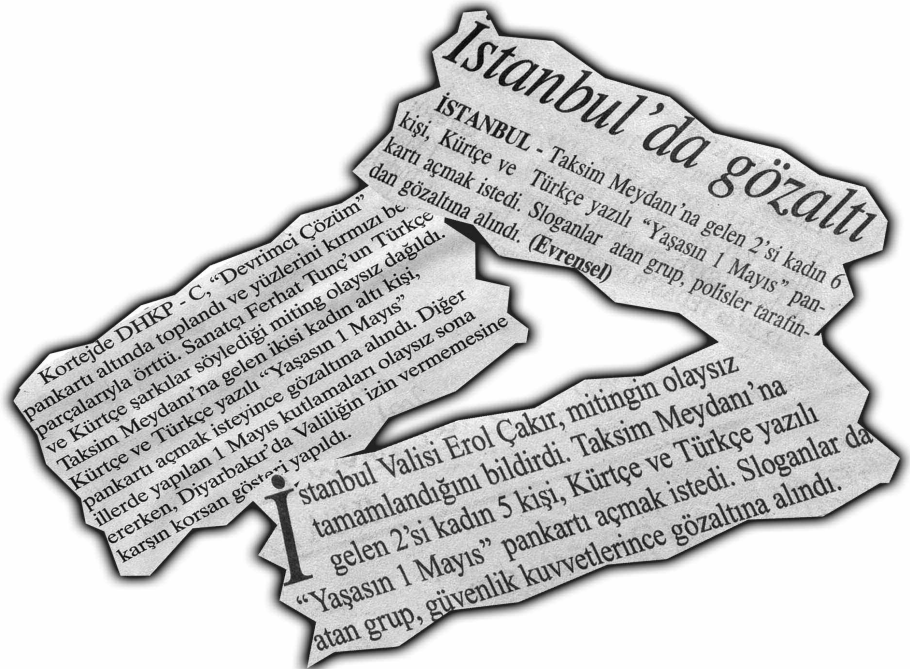
Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı sıçramalı çöküş süreci ve bundan çıkış için işçi sınıfına ve emekçi halklara açtığı savaş boyutlanarak sürüyor. En son ABD emperyalizminin kendi organizasyonu ile yaptığı 11 Eylül saldırısı ne kadar derin bir kriz içerisinde olduklarının en somut örneği. Kapitalizmin işleyiş yasaları emperyalistleri bir ölüm-kalım savaşına girmeye zorunlu bıraktı. Ekonomik temeldeki bunalımın derinliği, emperyalistleri politik olarak da çıkışsız bıraktı. Onlara kalan tek seçenek ise burjuva baskı ve zor aygıtlarını en otoriter şekilde devreye sokmak oldu. Emperyalizm şimdiye kadar hiçbir şekilde toplumun bu kadar geniş kesimini karşısına almamıştı. Tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu savaş çağrısına ve dayatılan yıkıma karşı ayağa kalktı. “Kapita-

lizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün” şiarı tüm dünya halklarının bilincine kazınmaya başladı.

Bu gelişmeler ülkelerimize daha şiddetli sınıf çelişkileri ve çatışmaları olarak yansdı. Emperyalist-kapitalist sistemin işbirlikçi uşağı Türkiye tekelci sermayesinin politikaları doğrultusunda yüzbinlerce işçi-emekçi IMF’nin talebi üzerine işten çıkarılarak yaşamdan kovuldu, kovulmaya devam ediyor. Çalışanların ise yarınından güveni yok ve sefalet ücretlerine katlanmaya zorlanıyorlar. İşsiz yığınlar açlık ve sefalet içerisinde, ölüm-kalım sınırında yaşıyorlar. Kürt halkının yaşadığı sınıfsal sömürünün yanında ulusal baskı, tüm saptırma ve oyalama çabalarına rağmen, her geçen gün ayaklanmaya doğru evriliyor. Küçük-burjuva önderlik, ulusal kurtuluştan vazgeçmiş olsa da, Kürt halkı özgürlük savaşımına zafere kadar devam etmekten başka bir yolun olmadığını her geçen gün daha çok bilince çıkartıyor.

İşçi-emekçi çocuklarına üniversite kapıları kapanıyor. Binbir güçlkle üniversitelere girenler, akademik-bilimsel-demokratik taleplerini, anadilde eğitim haklarını kazanmak için attıkları her adımda faşist devleti ve yasalarını karşısında buluyor. Cezalar, uzaklaştırmalar, okuldan atmalar yaygınlaştırılıyor. Resmi ve sivil faşistler devreye sokularak, sindirilmeye, susturulmaya çalışılıyor.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi ve faşist devlet tüm bu yoğun sömürü politikalarını yaşama geçirebilmenin yolunun, devrimci tutsakların ideolojik olarak tasfiye edilmesinden, bunu başaramazsa fiziki olarak tasfiyesinden geçtiğini biliyordu.

Sınıf bilinci onu bu adımı atmaya zorladı. İktidarı ve sermayesi tehlikeye girdiğinde faşist devlet aygıtını devreye sokarak, 19-22 Aralık'ta vahşice, en eşitsiz koşullarda devrimci tutsaklara saldırdı. Amacı Türkiye ve K.Kürdistan devrimini yok etmek, boğmaktır. Bu saldırı işçi sınıfına, emekçi kitlelere, Kürt halkına yapılmış bir saldırdı. Boğmaya çalıştığı; ezdiği, sömürdüğü, halklarımızın ekonomik, demokratik, ulusal, sınıfsal talep ve özelemlerini gerçekleştireceği devrim ve iktidar savaşımıydı.

Devrimci tutsaklar tüm eşitsiz koşullara rağmen, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin istem ve özelemlerini temsil ettiklerinin tarihsel bilinciyle savaştılar, teslim olmadılar. Milyonlara kurtuluşun yolunun, uzlaşmaz sınıf bilinciyle zafere kadar savaşmaktan geçtiğini gösterdiler, göstermeye devam ediyorlar.

İşçi sınıfının önünde ikinci bir seçenek yok. Sırtında kambur olan, işbirlikçi burjuva sendikaların, sosyal reformist partilerin oportünist hareketlerin peşinden gitmekten vazgeçip kendi öz örgütlülükleri olan komite, konsey ve milisler şeklinde örgütlenerek devrim ve iktidar için savaşa atılmak.

Türkiye ve K.Kürdistan proletaryasının önünde tarihi bir görev var. Tüm ezilen, sömürülen emekçi kitleleri ve kendisini kapitalist sömürü ve sonuçlarından kurtarmak istiyorsa; Geçici Devrim Hükümeti gibi somut bir iktidar organı hedefiyle birleşip, merkezi bir kurmaylık etrafında Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı ile kesintisiz olarak sosyalizme geçmek için savaşmak zorundadır. Leninist Parti ülkelerimiz işçi sınıfına ve emekçi halklarına bu politik perspektifi sunuyor ve pratik olarak yaşama geçiriyor. Leninist politikaları benimseyen her işçi devrime giden yolda büyük bir güç oluşturur.

1 Mayıs işçi sınıfının kapitalizme karşı savaş günüdür. İşçi sınıfının 1 Mayıs'a yaklaşımı sınıf savaşımının önemli bir göstergesidir. İşçi sınıfı ne zaman burjuvazinin iktidarını tehlikeye sokacak bir politika izlemeye başlasa, burjuva sınıf baskı, zor ve katliamlarla, yanılma ve hedef saptırmalarla işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini boğmaya çalışmıştır. 1 Mayıs 1977'de Taksim'de toplanan yüzbinlerce emekçi devrim ve sosyalizm şiarını haykırırken burjuvazinin faşist devletinin ateş açmasıyla 37 kişi katledilmiştir. '77 1 Mayıs'ı işçi sınıfının bilincine kazanmıştır. İktidarı hedeflemeden, bunun için burjuvaziyle kanlı kavgalı bir savaş yürütecek örgütlenmelerden yoksun olarak sürdürülen mücadelenin yenilgiyle sonuçlanacağını sınıflar savaşımı tarihi öğretmiştir. 12 Eylül askeri faşist darbesiyle, işçi sınıfının bütün kazanımları bir gecede ellerinden alınmış, sendikaları kapatılmış, yüzbinler işkenceli sorgulardan geçirilmiş, on binler tutuklanarak zindanlara atılmış, yüzlercesi katledilmiştir. 13 Mart 1982'de 3 komünist işçi İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk, Necati Vardar idam edilerek katledilmiştir.

Ülkelerimizde 1 Mayıs'ın önemi sadece burjuvaziye karşı bir kavga, kapitalizme karşı savaş günü olmasından ileri gelmiyor. Bunun yanı sıra 1 Mayıs, devrimci politikalar ile reformist ve oportünist politikaların arasındaki ayrımın ortaya çıktığı gün olması nedeniyle de ayrı bir önem kazanıyor. Bu ayrımın tarihi yıllar öncesine dayanıyor. 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra 1 Mayıs'ın militan devrimci tarzda kutlanmasının gündeme

geldiği 1988'den itibaren işçileri fabrikalara, salonlara hapsedmek isteyen burjuva sendikacılar ve reformistler ile işçileri 1 Mayıs alanına (Taksim'e) çağırarak devrimciler bu ayırımın temel tarafları oldu. Daha sonraki yıllarda işçi sınıfını salon ve fabrikalara hapsedemeyen burjuva sendikacılar ve reformistlerin yöntemleri değişti. Bu sefer yasal miting düzenlemeye başlamışlardı ama amaç aynı kalmıştı: İşçi sınıfı ve devrimci güçleri 1 Mayıs alanından (Taksim'den) uzaklaştırarak 1 Mayıs'ın, militan devrimci tarzda kutlanmasını engellemek. Buna rağmen oportünistler 1992 yılına kadar devrimci 1 Mayıs'ta ısrar etmeyi önemli ölçüde başardılar. Devletin, devrimci 1 Mayıs potansiyelini kendi açtığı kanallara akıtmak için başlattığı "yasal miting" politikası, devrimcilik ile burjuva sendikacılık, reformistlik ve oportünistlik ile devrimci konumda kalmak arasındaki ayrımı, her koşulda Taksim'e çıkma kararlılığı ile Abide-i Hürriyet'te yapılacak yasal mitinge katılım biçimine soktu. 1 Mayıs alanına çıkma kararlılığı devrimci politikaları yaşama geçirmenin, Abide-i Hürriyet'te yapılacak yasal mitinge katılmakta ısrar etmek reformist-oportünist politikalarda ısrar etmenin temel ayırıcı oldu. Devrimci politikalarda ısrarcı olamayanlar için 1 Mayıs, sermaye ve faşist devlete karşı işçi sınıfının savaş günü olmaktan çıkıp "olaysız" geçirilen bir güne dönüştü.

Tüm dünyada ve ülkelerimizde emperyalist-kapitalist sermayenin işçi sınıfına ve emekçi halklara açtığı savaşa rağmen, işçi sınıfı Abide-i Hürriyet Meydanı'na giderek işbirlikçi sendika ağalarının sosyal reformist parti ve örgütlerin peşine takılarak ne proleterya enternasyonalizmine katkı sunabilir, ne de kendi kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Davul, zurna ve halaylarla ve boş hayallerle avutulabilir, oyalanabilir ancak.

Eğer işçi sınıfı tarihi sorumluluğunu güncel olan devrimi, kendisini ve emekçi kitleleri kurtuluşa götürmeyi başaracaksa, bunu ancak burjuva sınıfın saldırılarına karşı iktidar hedefiyle topyekün savaşa tutuşmakla başarabilir.

**BİZ LENİNİSTLER İŞÇİ SINIFINI VE EMEKÇİLERİ, KAVGA ALANINA,
1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA, TAKSİM'E ÇAĞIRIYORUZ.**

* İktidar İçin Mücadele Birliği, Sayı: 5, Yıl: 2002

1 MAYIS'TA TAKSİM'DE OLMAK!*

İşçi sınıfının iktidarı almasını geciktiren; burjuva ideolojisinin etkisinden, her türden (reformist-oportünist) sapma akımların politik etkisinden ayrışması, iktidarı alma kararlılığını ve cüretini göstermesi, bütün iktidarın emeğin olması için,

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ortak düşmana karşı ortak mücadeleyi örmesi için,

Kürt halkının kendi kaderini özgürce tayin hakkını güvenceye alması için,

Emekçilerin, öğrencilerin, işsizlerin, işçi sınıfı öncülüğünde ekonomik demokratik özgürlüklerini kazanabilmesi için,

Zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi için,

Devrimci (Leninist) tutsakların tüm bu talepler uğruna sürdürdükleri Ölüm Orucu Eylemi'nin işçi sınıfı ve emekçi kitleler nezdinde yaşama geçirilmesi, zaferin kazanılması için,

Açlığın, işsizliğin, yoksulluğun ve tüm bunların sebebi olan kapitalist sömürüye son verilmesi için,

ATILACAK GÜÇLÜ BİR ADIMDIR.

İşçi sınıfını ve emekçileri; özgürlüğün kazanılmasının, devrimin ve sosyalizmin gerçekleşmesinin olmazsa olmaz zorunluluğu olan SAVAŞA, ZAFERE çağırıyoruz. 1

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA TAKSİM'E!

* İktidar İçin Mücadele Birliği, Sayı: 5, Yıl: 2002

YAŞASIN 1 MAYIS, YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ*

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik ve devrimci proletarya...

Tüm sınıflı toplumların tarihi işçi sınıfı ve emekçi halkların baskı altına alınmasının, ezilmesinin, sömürülmesinin, horlanmasının, kölece boyun büktürülmesinin ve yaşamdan kovulmasının tarihidir. Bu durum, burjuva sınıfın üretim araçlarının ve sermayenin özel mülkiyetine sahip olmasından, üretmeden üretenlerin emeğine, alınterine el koyarak yaşama isteğine temel oluşturan kapitalist-emperyalist sistemin işleyiş yasalarından ve onun sonucu oluşan burjuva kültür ve ahlak anlayışından kaynaklıdır.

Proletaryanın, emekçi yığınların ve ezilen, sömürülen dünya halklarının tarihi de ezilmekten, sömürülmekten, aşağılanmaktan kurtulma; onurlu, özgür yaşamak ve kendi geleceğini özgürce belirlemek için isyan, ayaklanma ve devrimler tarihidir. Bu da proleter kültürün bir sonucudur. Çağımız proleter devrimler çağıdır. Yani proleter kültür sonucu proletaryanın egemenlik çağı.

Proleter devrimler çağı, 1871’de gerçekleşen ve 73 gün ayakta kalan Paris Komünü’nden esinlenen ve dersler çıkararak 17 Ekim Sovyet Sosyalist devrimiyle başladı. Sosyalizmin görece geri düşüşleri olsa da gelişim yönü hep ileri oldu ve proleter devrimler çağı bugünkü evrede hızlanarak sürüyor. Artık kapitalist-emperyalist sistem gelişmesinin

son evresini, doruk bunalımını yaşıyor. Kapitalist-emperyalist sistem doruk bunalımının bir sonucu olarak sıçramalı bir şekilde çöküş, enternasyonal proletarya ise sıçramalı bir şekilde yükseliş evresini yaşıyor.

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik ve devrimci proletarya...

Burjuva sınıf için servet ve sermaye devasa boyutlara ulaşır merkezileşirken, proleter sınıf ve emekçiler için de mülksüzleşme, sefalet ve yaşamdan kovulma devasa boyutlara ulaştı. İşte emperyalist-kapitalist sistemin temel çelişkisi, çıkışsızlığı ve çözümsüzlüğü de buradadır. Üretim toplumsal karakteriyle, mülkiyetin özel karakteri arasındaki çelişki. Artık, kapitalist-emperyalist sistem genişletilmiş yeniden üretimi sağlayamıyor. Çünkü; tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfı ve emekçiler, üretilebildikleri kadar

tüketemiyor, tüketilemeyen üretim fazlası emperyalist-kapitalist sistemin başına bela oluyor. En sonunda emperyalist-kapitalist sistem durgunluk (resesyon) sürecine girdi. Artık karlarını rant, spekülâtif vurgun ve aşırı tekel karlarına bağlamış durumda. Artık değer üretiminden kaçan sermayenin, ölüm çanlarını çalmak işçi sınıfının, emekçilerin el çabukluğuna, bilinç, örgütlülük ve azmine kalmış durumda.

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik ve devrimci proletarya...

Savaşların temel nedeni; sınıfsal, ulusal baskı, ayrıcalıklar ve sömürüdür. Sınıfsal sömürü, ulusal baskı ve ayrıcalıklar son bulmadan savaşlar da son bulmaz. Ezen ve ezilen sınıflar, ezen ve ezilen uluslar var olduğu sürece BARIŞ VE ÖZGÜRLÜKten bahsetmek olsa olsa ikiyüzlü, ahlaksızca bir burjuva aldatmaca ve demagoji olabilir ancak. Sınıflı toplumlar tarihiyle başlayan ve bugün de sürmekte olan barbarca savaşların gerçek nedeni, sınıfsal sömürünün, ulusal baskının ve ayrıcalıkların yoğunlaştırılarak sürdürülmesine bağlıdır. Sömürülen sınıf proletarya ve ezilen ulusların sınıfsal sömürüden, ulusal baskıdan ve ayrıcalıklardan kurtulmasının tek yolu sınıfsal ve ulusal savaşı yükseltmek ve bunun sonucu doğan iç savaşı kazanmaktan geçiyor. Sınıfsal ve ulusal savaşlar, iç savaşlar kaçınılmazdı. Bu savaşları kabullenmeden savaşa Leninist partilerin kurmaylığında örgütlü, militan ve enerjik bir şekilde atılmadan, ne sınıfsal, ne de ulusal kurtuluş ve özgürlük mümkün ve olanaklı değildir.

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik, Kürt ulusu ve devrimci proletarya...

Emperyalist-kapitalist sistem sıçramalı bir şekilde çöküşe gidiyor. Kendi çöküşünü engellemek için dünya işçi sınıfını, emekçi halklarını, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerini yıkıma uğratmak için yeni paylaşım savaşlarına başvurmaktan çekinmeyecektir. Çünkü; başkaca kurtuluş ve egemenliğini sürdürme şansı yoktur. 11 Eylül New York olayı işte bu nedenle ABD'nin tezgahladığı bir olaydır. Yıpranan prestijini kurtarmak, hegemonyasını sürdürmek için devasa haklı bir gerekçeye ihtiyacı vardı ve bu gerekçeyi yarattı. Bu gerekçeye dayanarak önce Afganistan, sonra Filistin, ve daha sonra da Irak ve arkasından da Kafkasya'da halkları yıkıma uğratacak savaş senaryolarını bir bir devreye sokacaktır. Temel taktiği ise; önce yalnızlaştırmak sonra ezmek olacaktır. Filistin'i kendi yarattığı "şeytan" çocuğu (siyonist) dinci faşizmle ezerken Kürtlerin devlet kurmalarını onaylar görünürken işte bu yalnızlaştırma taktiğine başvuruyor. Filistin, Irak ezildikten sonra Kürt halkının topyekün imhasının gündeme geleceğinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Ya kölece boyun bükme, ya barbarca kıyım. Filistin halkına karşı gerçekleştirilen topyekün imhanın Kürt halkına uygulanmayacağını düşünmek olsa olsa büyük bir gaflet ve ihanet olur.

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik, Kürt ulusu ve devrimci proletarya...

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş her zamankinden daha çok bugün olanaklı, mümkün ve zorunludur. Emperyalist-kapitalist sistem çaresiz ve çıkışsızdır. Çare ve çözüm demokratik halk devriminde, halk iktidarında ve kesintisiz sosyalizme yürümeyle mümkündür ve zorunludur. Doğmuş olan devrim olanaklarını, doğru bir ideoloji, doğru bir önderlik, doğru bir program ve kararlı, militan bir savaşla gerçekleştirebiliriz. Devrim, iktidar ve sos-

yalizm bütün pencerelerden bize bakıyor. Yeter ki bilelim, görelim, anlayalım ve devrim için kararlı ve enerjik bir şekilde savaşalım.

Tüm dünyada ve ülkemiz Türkiye ve K. Kürdistan'da emekçi yığınlar çare ve çözüm arıyor. "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün", "Yeni bir Dünya Mümkün" diye haykırıyor. Emekçi yığınlar yüksek bir bilinç düzeyiyle yeni bir dünyanın mümkün ol-

duğunu görüyor ve haykırıyor. Şimdi sıra bu haykırışlara yeni bir dünyanın yolunu gösterecek öncülere geldi... Türkiye ve K. Kürdistan'ın devrimci güçlerinin büyük kesimi ne yazık ki bu çılgınlara kulaklarını, bu nesnel gerçeklere gözlerini, devrim ve iktidar olanaklarına kapılarını sıkı sıkıya kapadılar. Onlar sosyal konumları politik çevirme sonucu iktidarsızlaştılar. En ileri savundukları şey "aşırı muhalefet" olma, terör listelerinde görünmemek oldu. Bunu yaparken de, hep emekçi halklarımızın ve proletaryanın arkasına saklandılar. "Yaprak bile kımıldamıyor", "bu halkla bir yere varılamaz" deyip burjuva sınırlar içinde tarihsel rollerini üstlendiler.

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik, Kürt ulusu ve devrimci proletarya...

Önümüzde enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs var. Ve bu 1 Mayıs'ta da iki farklı anlayış, iki farklı tutum var. 1- Devrimci proletaryaya seslenen ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta kavgaya, kavga alanına

Taksim'e çağrı; bu Leninist Parti'nin her yıl olduğu gibi bu yıl da "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Kürt Ulusu Kendi Kaderini Kendi Tayin Etmelidir", "Zindanlar Yıkılsın Tut-saklara Özgürlük" talebiyle devrimci proletaryaya öncülük ediyor ve tüm devrim güçle-rini özgür alana, 1 Mayıs Alanı'na çağırıyor. Diğer tarafta ise; proletarya ve emekçilerle birlikte olma adına onların arkasına gizlenerek tutsak alana, devletin izin verdiği yasal sı-nırlara, ekonomizme, demokratizme, sendikalizme, sosyal reformizme ve oportünizme çağrı yapıyorlar. Kafaları ve yürekleri sayılarla atan bu devrim ve iktidar kaçkınları, sizi sahte "barış" ve uzlaşma alanlarına çağırıyor, kavgadan kaçıyorlar. Bu çağrıları boşa çı-karmak onları burjuva sınıfın çizdiği sınırlar içinde yalnız bırakmak herşeyden önce dev-rim ve iktidar, sınıfsız, sömürsüz ve savaşız bir dünya isteyen devrimci proletaryanın görevi olmalıdır. Leninist Parti; devrim ve iktidar perspektifiyle ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal taleplerinizi diyalektik bir uyumla sizi sınıfsız, sömürsüz özgür bir dün-ya için 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına, kavga alanına çağırıyor. Ya kanlı kavgalı bir savaş ve özgürce bir yaşam için devrim ve iktidar, ya politik çevirmenin sonucu teslimiyet, sistem içinde kalarak kölece bir yaşam. Devrimci proletarya kölelik zincirlerini parçalayacak güçte ve yetenektedir. Zafer devrim ve iktidar bilinciyle savaşan devrimci proletaryanın olacaktır.

**YAŞASIN 1 MAYIS
BİJİ YEK GULAN**

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK**

DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ(DİK)

* İktidar İçin Mücadele Birliği, Sayı: 6, Yıl 2002

DEVİRİMCİ 1 MAYIS, 1 MAYIS ALANI'NDA TAKSİM'DEYDİ*

Bu yıl, dünya çapında gerçekleşen 1 Mayıs eylemlerine baktığımızda, ağırlıklı olarak aynı yerlerde iki farklı 1 Mayıs eylemleri gerçekleştiğini görüyoruz. Reformist ve oportünistlerin kitlelerin bilincini bulandırarak onları devrim ve iktidar hedefinden uzaklaştırıp düzen içi taleplerle harekete geçirdiği burjuva 1 Mayıs'larla, dünyayı değiştirme özlemiyle sokaklara çıkıp çatışmalara giren kitlelerin devrimci 1 Mayıs'ları. İşçilerin, emekçilerin; burjuvazinin oyunlarına cevap olarak düzenledikleri 1 Mayıs eylemleri, 1 Mayıs'ın devrimci yönünü ön plana çıkararak, bu önemli günün ancak proletarya diktatörlüğünden, sosyalizmden sonra "bayram" olarak kutlanabileceğini, o güne kadar "Kapitalizme Karşı Savaş Günü" olarak eylemlerle doldurulması gerektiğini herkese gösterdi.

Türkiye'de de sadece Leninistler, devletin "izin" verdiği bir alanı, burjuvazinin kontrolü altındaki barışçıl ve uzlaşmacı bir 1 Mayıs'ı reddederek, her 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanı olan Taksim Meydanı'ndaki kavgada yerlerini aldılar. Reformizmin ve oportünizmin köşe bucak kaçtığı 1 Mayıs Alanı'nda Leninistlerin dışında yalnızca burjuva basın, sivil ve resmi polislerle çevik kuvvet ekipleri vardı. Öğlen saat 13:30'da kuşlama yapılarak başlayan eylemde; "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan" yazılı "Mücadele Birliği Platformu" imzalı pankart açıldı ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ya Devrim Ya Ölüm", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları atılmaya başlandı. Taksim Meydanı'nı abluka altına almış olan polisler hemen müdahale ederek açılan pankartı almaya çalıştılar. Pankartı vermemek için mücadele eden eylemciler, tartaklanarak polis aracına götürülürken "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganını atıyorlar, aracın içinden etraflarında toplanan kitleye zafer işareti yapıyorlardı.

Gözaltına alınan iki eylemci daha sonra Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürülmüş, burada baskı ve şiddete maruz kalmış, ancak yaşları küçük olduğu için avukatları eşliğinde hemen savcılığa sevk edilerek serbest bırakılmışlardır.

Diğer yıllarda olduğu gibi bu yıl ki 1 Mayıs'ı da, Leninistler, işçi ve emekçilerin kapitalizme karşı savaş günü olarak devrimci bir eylemle karşılamışlardır. Leninistler, Denizler'den, 13 Mart Savaşçılarından aldıkları devrimci 1 Mayıs bayrağını devrime kadar ellerinde dalgalandıracaklardır.

* İktidar İçin Mücadele Birliği, Sayı: 7, Yıl: 2002

1 MAYIS: UZLAŞMAK MI SAVAŞMAK MI?*

Enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü, “Yeni Bir Dünya Mümkün” haykırışları arasında ezenle ezilenin, sömürülenin kanlı kavgalı çatışmaları ve savaşıyla geçti. Enternasyonalist proletarya bu 1 Mayıs’ta daha öncekilerden farklı olarak biriken öfkesini emperyalist-kapitalist sistemin temellerine yöneltti. Emperyalist-kapitalist sistemin temellerine yönelen saldırı; kansız, kavgasız geçemezdi. Emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği doruk bunalımı; genişletilmiş yeniden üretimi yapmasına olanak tanımıyor. Sömürsünü ve egemenliğini artı değer sömürsüne dayandıran emperyalist-kapitalist sistemin egemenliği sarsılıyor. Ekonomik zor yöntemleriyle artı değer sömürsünü sürdürmekte zorlanan uluslararası tekeller, emekçi yığınların ekonomik, sosyal haklarını gasp ediyor. Resesyon (durgunluk) sürecinin zorunlu bir sonucu olarak, işçi ve emekçileri kitleler halinde işten çıkartarak yaşamdan kovuyor. Yaşamlarını emek gücüyle karşılayan kitleler, açlıktan ölmek için “Yeni Bir Dünya Mümkün” haykırışlarıyla sınıfsız, sömürsüz bir dünya kavgasını veriyor. Emperyalist-kapitalist tekeller, %60 kapasiteyle çalışıyor. Bu ise emperyalist-kapitalist sistemin ölüm çanlarıdır. Uluslararası tekeller borsa, repo, hisse senedi, döviz ve faiz oyunları ile kendi aralarında kumar oynuyor. Spekülatif kazanç, vurgun, rant ve soygun yöntemleriyle birbirlerini yiyip tüketirlerken, bazıları daha da büyüyor, bazıları tarih sahnesinden yok olup gidiyor. Böylece sermaye ve servet daha az elde toplanırken, sefalet ve yıkım en geniş kitlelere yayılıyor ve enternasyonalist proletarya haykırıyor: “Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün”.

Enternasyonalist proletarya yüksek bir bilinç ve mücadele azmiyle “Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün” diye haykırırken, enternasyonalist proletaryanın öncü müfrezeleri ne yapıyor? Hiç kuşku yok ki, ulusal çıkarları uğruna proletaryayı arkasından hançerleyen Sosyal Demokrat İşçi Partileri, Komintern tarafından mahkûm edilmişti. Tarihsel evrimin ve ihanetin sonucu ortaya çıkan Eurokomünist partileri bu çılgınlara kulaklarını tıkayarak, işçi ve emekçileri aldatmaya devam edecektir. Avrupa’da sınıf çelişkilerinin ve çatışmalarının derinleşmesi, sertleşmesi, yaygınlaşması ve yoğunlaşması sonucu sistemi mükemmelleştirmek isteyen Eurokomünist partiler kitlelerin yeni bir dünya özleminin önünde daha fazla duramazlar. Enternasyonalist proletarya tarihsel birikimine, deneyimine ve mücadele azmine bağlı olarak gerçek devrimci öncülerine kavuşacaktır.

Türkiye ve Kürdistan’a gelince; ekonomik politik krizin varlığı artık burjuva sınıf tarafından bile dile getirilirken, her an bir sosyal patlama, isyan ve ayaklanma olur diye uykusuz geceler geçirip her türlü zor önlemini alırken, Türkiye ve Kürdistan’ın proletarya-

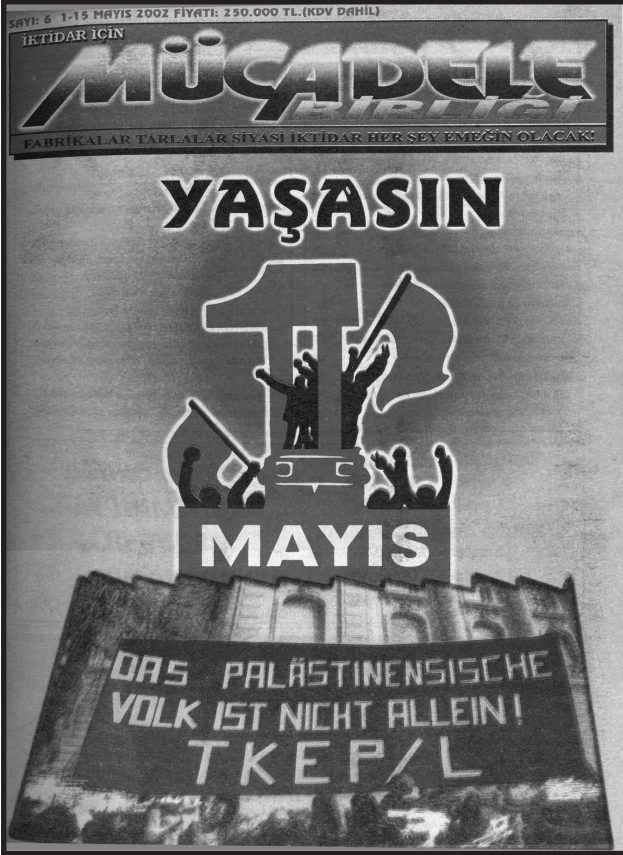
sının öncüleri ne yapıyorlar? Artık nesnel gerçekliğin bir sonucu olarak en dar kafalılarının bile kavradığı devrimci durumu görmek isteyenler görüyor, anlıyor, kavlıyor. Ama ne diyor? Ne yapıyor? Daha düne kadar devrimci durumu reddedenler şimdilerde evet, devrimin objektif koşulları var, diyerek sübjektif faktörün eksikliğinden dem vuruyorlar. Böyleleri bilmelidirler ki özne olamıyorsanız özneyi büyütür, geliştirir, güçlendirirsiniz. Çünkü Marks'ın dediği gibi, "Devrimci durum, partilerin ve örgütlerin iradesinden bağımsız kapitalist sistemin kendi işleyiş yasalarının bir sonucu olarak ortaya çıkar. Devrimci bir partinin devrimci araç ve yöntemleriyle devrime dönüşebilir. Aksi halde çürüme ve yozlaşma kaçınılmazdır."

Evet, tıpkı Marks'ın dediği gibi, Türkiye ve K. Kürdistan devrimci hareketlerinin büyük bir bölümü çürüme ve yozlaşma içindedir.

Enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü 1 Mayıs'ta bu durum bir kez daha ortaya çıktı. Leninist Parti'nin çok önceden açıklanan ve herkesin kafasına kazınan 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, kavga, devrim ve iktidar alanına çağrısını sağır sultan bile duymuş olmasına rağmen, Türkiye ve K. Kürdistan'ın devrimci hareketleri duymazdan, görmezden geldiler. Suskunluk fesadıyla bu çağrıtıyı boğmak istediler. Peki niye böyle yaptılar? Çünkü artık onların büyük bölümü devrimci barutunu tüketti. Politik çevirme hareketinin bir sonucu olarak düzene eklemelendiler, devrime, iktidara sırtlarını döndüler. İktidara yürüyen yığınlara devrim ve iktidar yolunu gösteren Leninist Parti devrim ve iktidar alanına; "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" talepleriyle yürüdü. Leninist Parti, yaşamdan kovulan, açlığa, işsizliğe, çaresizliğe, çözümsüzlüğe mahkum edilen emekçi kitlelere çözüm sundu: Çare ve çözüm devim ve iktidar için kavgaya atılmaktır.

Kavga alanından, devrim alanından kaçanlardan devrim ve iktidar beklenemez. Uzun zamandan beri 1 Mayıs Alanı'na veda edenler net bir alan vurgusu yapamadılar, yapamazlar. Onlar burjuvazinin gösterdiği alanda kimin daha fazla olduğunu sayar, kimin o alan içinde daha ileriye gittiğinin hesabını yaparak mutlu olurlar. Ve şöyle derler "demek ki olay olmuyormuş". Aslında onlar kavgadan yana değillermiş de kavgayı çıkaran burjuvalarmış(!) Burjuvazi de kavgaya baş vurmayınca her şey güllük gülistanlık oluyormuş. Eh ne diyelim, kutlu olsun. Nihayet tekelci sermaye partileriyle enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta iç içe, omuz omuza olma durumuna geldiniz. Hep bir arada olunca kavga isteği de olmayınca "Demek ki kavga olmuyormuş". Emekçi kileler açlıktan, işsizlikten inim inim inlerken "Demek ki olay olmuyormuş", ne oluyormuş; reform vaadiyle oyalamak. Ancak hemen belirtelim kitleler ileri gitmek, açlığa, zulme sömürüye ve zorbalığa karşı son vermek isteğiyle ayağa kalktığı anda ilk işleri sizin barikatlarınızı aşmak olacak Devrim ve iktidar bunu zorunlu kılıyor. Biz şimdiden belirtelim ve vurgulayalım; "Dost acı söylemiş", bizim bunları söylememiz sübjektif niyetimiz değil. Nesnel gerçeklik budur. Nesnel gerçekler inatçıdır elbet kendilerini kabul ettirirler.

Leninistler her 1 Mayıs'ta devrim ve iktidar perspektifiyle hareket ediyor. Çünkü devrim nesneldir. Günceldir. Koparıp almak devrimci iradeye, ataklığa, enerjikliğe ve savaş kapasitesine bağlı. Her şeyden evvel de güçlü bir politik, ideolojik, programatik ve stratejik, hatta Demokratik Halk Devrimi ve Halk İktidarı stratejisine sahip olmaktır. Daha önce de söyledik, şimdi de tekrarlıyoruz; İktidar dışında her şey hiç birşeydir. Bu nedenle 90'lardan beri güncel somut devrim olgusuna uygun davranıp kavga alanına, devrim ve iktidar alanına yürüyoruz. Reformlar size kalsın biz başka alem isteriz.

**YAŞASIN DEVRİMCİ 1
MAYIS!
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!**

İktidar İçin Mücadele Birliği,
Sayı: 7, sf: 12-13, Yıl: 2002

BÜTÜN DÜNYADA KOMÜNİST DEVRİMİN EYLEMİ: DEVİRİMCİ PROLETER 1 MAYIS*

Kapitalist özel mülkiyet, 150 yıldır proleter devrimlere karşı savaşıyor. Savaşarak egemen oluyor kapitalizm. Proletarya, 150 yıldır kapitalizme karşı devrimci iktidar ve sınıfsız komünist toplum için mücadele ediyor çünkü. 1 Mayıs, işte bu devrimci savaşlarda doğdu.

Proleter komünist mücadele, burjuvaziye karşı en kararlı, en tutarlı, sonuna kadar devrimci tek mücadele gücü olduğunu bütün dönemlerde kanıtladı. İşte burjuvaziye bunu en iyi, 1 Mayıs anlatıyor. Komünist proletarya, “kapitalist özel mülkiyeti yıkmak, sınıfları ortadan kaldırmak” şeklindeki bütün zamanların en devrimci dönüşümünü gerçekleştirmek için büyük mücadeleler verdi. İşte 1 Mayıs, bu büyük mücadeleyi anlatır.

Bugünkü yeni evresinde dünya kapitalist sistemi, uzun süredir süregelen bir “küresel” (dünya) bunalım yaşıyor. Kapitalizmin bugünkü dünya bunalımı, bu kez ardında işte bu büyük mücadele mirasıyla sökün ediyor. Bunalımdan herkes söz ediyor. Burada bunalım olgusunu aşan, evrensel devrimci devinim söz konusudur aslında. İşte 1 Mayıs, böyle bir mücadele evresinde, dünyanın geleceğini temsil ediyor.

Sınıflar mücadelesinin öyle bir evresindeyiz ki, zaman, kendi tarihsel döngüsünün merkezi çekirdeğine 1 Mayıs’ı alarak olağanüstü yoğun bir değişim enerjisi biriktirdi.

Üretici güçler, doğa, insanlığın tarihsel ileri kazanımları ve birikimleri, her şey, bir yüzyıl, bir çağ boyudur kapitalizmin yıkımına uğruyor. Kapitalizm ortadan kaldırılmadığı sürece, üretici güçleri, bütün toplumsal ilerleme kuvvetlerini, kendi dar ve insanlık dışı kabukları içinde çürütüyor, akıl almaz yıkımlara uğrattıyor. Toplumsal gelişme yasası, tarihsel ilerlemeyi sağlamak için sermayeye ve özel mülkiyete gerek duymuyor, tam tersine, onun kabukları altında kaldığı ölçüde yıkıma uğruyor. Tarih boyunca görülen bütün toplumsal felaketleri, açlık, hastalık, işsizlik, savaş... hepsini yaşıyor. Kapitalist özel mülkiyet ölümdür. İnsanlığın ölüm kalım savaşımı, güncel tarihin ana konusudur. 1 Mayıs ve onun evrensel içeriği, tarihin güncel eylemidir. Paris Komünü’nden beri kapitalizmin duvarlarına durmadan vuran proletarya, henüz tam zafer kazanmadı. Eğer, devrimci proletarya, kapitalizmi daha önce yıkmayı başarsaydı, üretici güçler, bütün olarak insanlık, bugün çok ama çok daha ileride olurdu. İşte, 1 Mayıs, proletarya devrimidir. Proletarya, daha önce zafer kazanamadı, ama, bugün zafere daha yakındır.

Anti-kapitalist eylemler zinciri, kapitalizmi dünya çapında kuşatıyor. Geçmiş yüzyılın 1 Mayıs eylemleri, etkisini, bugün ardi-ardına, dünyayı bir uçtan bir uca sararak gösteriyor. Anti-kapitalist uluslararası eylemler, bu eylemlerin bilinç düzeyi, bunu en iyi biçimde anlatıyor. Geçmişin teorik politik propagandası, bu eylemlerin kendisinde maddi

gücüyle birlikte oluşuyor. “Dünyayı Değiştirmek” çoğunlukla düşüncenin eylemi olarak görüldü. Şimdi eylemin düşüncesiyle birlikte tamamlanıyor. Tam da bu nedenle, dünyayı değiştirmek, hiç olmadığı kadar günceldir, somuttur. “Dünyayı Değiştirmek Eylemi” en tam biçimiyle ve gücüyle kendini ortaya koyuyor. Günümüzün devrimci hareketi, tarihi olarak kendini aşmıştır.

1 Mayıs, devrimci proletaryanın mücadelesindeki sürekliliğini, kararlılığını gösterir. 17 Ekim Devrimi’yle yeni bir çağa, proleter devrimler ve Komünizm çağına giren dünyanın toplumsal devininiminin, evrensel içeriğini ve yönünü burjuvazi her türlü yolla engellemek ve saptırmak istedi. Mutlak ve kesin olarak başaramamıştır. Bununla birlikte, sosyal-reformizm ve burjuva sendikacılık, bir yüzyıl boyunca 1 Mayıs’ın etkin içeriğini “sarılaştırmak”, “bayramlaştırmak” için uğraştı. Mutlak ve kesin olarak başaramamışlardır. 21.yüzyılın 1 Mayıs eylemleri, bunu gösteriyor. Modern çağın yüzyılları, boydan boya proletaryanın devrimci mücadelesiyle yazıldı.

Henüz geniş bir anti-kapitalist ittifakla devam eden güncel 1 Mayıs eylemleri, komünizm hedefiyle, doğal mücadele sonuçlarını doğuracaktır. Tam anlamıyla tekeller dünyasına ve egemenliğine dönen sınıflı “uygarlık” dönemi, sınıfsız özgürlükler dünyasına doğal ve kaçınılmaz biçimde ulaşacaktır. 1 Mayıs eylemleri, bu devrimci gelişime hız ve düzey kazandıracaktır.

Sosyalizm her bakımdan günceldir. Büyük mücadele deneyimlerine sahip Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı ve dünya proletaryası, 2002 1 Mayıs’ında uluslararası sermayenin karşısına, enternasyonal komünist örgüt ve hedeflerle çıkacaktır. Tarihin son sınıf savaşında kazanan mutlaka enternasyonal devrimci proletarya olacaktır.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN KOMÜNİST DEVRİM!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

* İktidar İçin Mücadele Birliği, Sayı: 7, Yıl: 2002

2002 1 MAYIS'INA PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ DAMGASINI VURDU*

1 Mayıs 2002'de proleter dünyanın ayak seslerini duyduk. İki asra yaklaşan modern sınıf savaşımı tarihinde proletarya; hiç bu denli yaygın, yoğun ve büyük bir eyleme imza atmamıştı. Geçen yüzyıl yalnızca sosyalist ülkelerin 1 Mayıs gösterilerinde milyonlardan söz edilirdi. 21. yüzyılda ise 1 Mayıs'larda alanlara milyonlarla ölçülen emekçi yığınlarının çıktığı ülkeler çoğaldı. Ve nihayet 2002'de Fransa, İtalya, Japonya, Venezuela, Rusya, Almanya en kitlesel 1 Mayıs gösterilerine sahne oldular. Bu büyük tarihi eylemin büyük sonuçları olacaktır. Bu tarihi eylemin her yönden irdelenmesi gerekir.

Hemen her eylemde Filistin Devrimi'ne sunulan destek öne çıkıyordu. Kuşkusuz önemli bir nokta, buraya tekrar döneceğiz. Ama en az bunun kadar önemli bir tablo daha çıktı 1 Mayıs'ta: her ülkenin işçi sınıfı, kendi iç-politik sorunlarına damgalarını vurdular. İngiltere'de işçilerin hedefi Blair hükümeti ve uygulamaları oldu. Fransa'da seçimler 1 Mayıs'a damgasını vurdu ve bu sayede proletarya en güçlü biçimde kendi gücünü sunma fırsatı buldu. İtalya'da faşist destekli Berlusconi hükümeti bir süredir işçilerle açıktan karpışma içine girmişti ve 1 Mayıs, işçilerin bir kez daha Berlusconi'ye gövde gösterme fırsatı oldu. Rusya'da gösterilere, Komünist Parti'nin kapatılması isteği damgasını vurdu. Venezuela emekçileri ise, karşı-devrimci darbeyi püskürtmenin verdiği zafer üstünlüğü ile bir kez daha Chavez'e devrimci görevlerini hatırlattılar.

Bu haliyle 1 Mayıs 2002, bir çok ülkede yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediği, sınıfların bu karşılıklı çatışma ve çelişkilerinin bir dizi eylemle ortaya çıktığı bir döneme denk geldi. Bütün dünyada devrimci durum olgunlaşıyor ve 1 Mayıs 2002, bu durumun tarihi eylem olarak ifadesidir.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi, bütün ülkelerdeki devrimci krizin temelidir. Emperyalist ülkeler, bağımlı ülkeler üzerindeki ekonomik ilhak durumlarını sonuna kadar vardiıyor olsalar da, kendi emekçilerinin ayağa kalkışını önleyemiyorlar. Çünkü, sermaye dünyası açısından işler, hiç de iyi gitmiyor. IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası sermaye kurumları, dünya ekonomisinin sürekli daralma, küçülme sorunuyla karşı karşıya bulunduğu uyarısını yapıyor. Tekellerarası rekabeti kızıştıran bu durum, bağımlı ülkeler yanında, emperyalist merkezlerdeki yıkımı ve yoksullaşmayı da olağanüstü hızlandırıyor. Bütün kıtalarda aynı dönem içerisinde ortaya çıkan onlarca ayaklanmanın tümünü birbirine bağlayan şey; işte bu ekonomik gerçekliktir.

Ancak, bu devrimci krizlerin ülkelerde tezahürü, farklı farklı politik biçimler taşıyor. Politika, ekonominin yoğunlaşmış halidir. Ekonomik yıkımın az ya da çok hızla sefaletle sürüklediği milyonların, yine milyonlar halinde sokaklara çıkması için, politik krizlere gereksinim vardır. Söz konusu politik krizler ve emekçilerin tavırları, o ülkenin tarihi birikimi, kendine özgü sınıflar dengesi tarafından biçimlendirilir. Esasında, farklı ülkelerde,

kitlesellik kazanan 1 Mayıs’larda yükselen farklı politik talepler, bu ayaklanmaların emperyalist-kapitalist sistemin genel bunalımı ve girdiği yeni evre tarafından belirlendiği gerçeğini değiştirmiyor, tam tersine; sistemin genel krizi, farklı politik biçimlere bürünerek ortaya çıkıyor ve genel krizi sermaye dünyası açısından içinden çıkılmaz bir hale getiriyor.

1 Mayıs’ta en kalabalık gösterilere sahne olan Fransa’da, politik kriz ırkçı-faşist partinin ikinci tura kalmasıyla tırmandı. İşçiler, gençlik ve komünist gruplar 1 Mayıs önce-

sinden a-
l a n l a r ı
doldurdu.
C h i r a c
yanlıları-
nın bu
gösteriler-
deki etkisi
cılız oldu.
Ç ü n k ü
milyonlar
Chirac i-
çin “hır-
sız” diye
haykırı-
yordu. Bu
y ö n ü y l e
işçiler ve
g e n ç l i k

kitleleri, sermayenin oyunlarına alet olmayacak kadar bir politik birikime sahip olduklarını da göstermiş oldular. Chirac belki yeniden seçimleri kazanan taraf oldu ama, sermaye artık Fransız emekçilerini “eskisi gibi” yönetemeyecek. Emekçilerin milyonlara varan kalabalıklarla sermaye cephesine verdikleri mesaj; “artık eskisi gibi yönetilmek istemedikleri” yönünde oldu. Fransız emekçileri için tek sorun ırkçı-faşist partinin yükselişi değildi. Onlar, son on yılda çok şey kaybettiler. 1 Mayıs’ta, Paris sokaklarında dalgalanan pankartlarda 4 milyon işsiz ve 7 milyon kişinin sefalet çektiği gerçekleri dile geldi. “İkinci tura gerek yok. Halk Elysee Sarayına!” çağrıları yankılandı. Parlamento-içi bir sorundan çıkan politik kriz, kısa sürede parlamento-dışı bir eğilime girdi; bu eylemle milyonlar sokakların politik gücünü gördü, kendi gücünü sınıadı. 1 Mayıs eylemiyle birlikte proletarya, sokaklarda yürütülen politik savaşımın üzerinde egemenlik kuracak bir zemin yakalamış oldu.

İtalya’da da süreç aynı yönde işliyor. İtalyan tekelleri için tatlı karlarla dolu yıllar sona erdi. Onlar da çareyi, işçi atmaya kolaylaştıran yeni yasalar çıkartmakta buldular. Za-

ten yeterince işsiz kol gezdiği, kayıt-dışı ekonomik birimlerde göçmenlerin açlık pahasına çalıştırıldığı İtalya’da, ırkçı-faşist partilerle desteklenen Berlusconi hükümetinin her yeni uygulaması, milyonlarca işçi tarafından gösterilerle, genel grevlerle yanıtladı. İtalya 1 Mayıs’a, keskinleşen sınıf savaşımının eşiğinde girdi. Tek başına başkent Roma, 600 bin kişinin gösterisiyle sarsıldı. Genellikle işçi sınıfının Kuzey İtalya kentlerinde güçlü olduğu ve uzun yıllar topyekün komünist güçlere destek verdiği bilinir. Oysa işçiler, 1 Mayıs’ta, proletaryanın mücadele gününde, sermayenin politik başkenti Roma’ya güçlerinin esas bölümünü yığdılar ve Berlusconi hükümetine açık gözdağı verdiler. Keskin sınıf mücadelelerinden ve Cenova ayaklanmasından geçen işçi sınıfı hareketi, komünist güçler arasında da kendi doğal sonuçlarını yaratıyor. Uzun süredir pembeleşen ve komünist niteliklerini tamamen kaybeden parti ve onun destekçisi sendikalar, daha radikal söylem ve eylemlerle ortaya çıkan devrimci örgütler karşısında geriliyorlar. Kendisi en büyük kapitalistlerden biri olan Berlusconi, tekelci sermayenin yığınları “artık eskisi gibi” yönetmeye yetenekli olmadığı farkında ve yeni baskı-saldırı yasalarını yürürlüğe koymaktan çekinmeyecektir. Çünkü emperyalist sistemin krizinden en çok etkilenen İtalyan tekellerinin buna ihtiyacı var. Öte yandan, İtalyan işçi sınıfı, hem yeni saldırılara karşı koymaktan başka bir çaresi kalmadığını biliyor ve hem de uzun yıllardır bir uyuşukluk içinde olan kendi sınıf temsilcilerine öfkelerini eylemler içinde ifade etmekten çekinmiyor. 1 Mayıs, İtalyan proleterlerinin bu yönde ne denli kararlı olduklarını gösterdi.

Venezuela, tarihinin en kalabalık, en güçlü 1 Mayıs gösterilerine sahne oldu belki de. Karşı-devrimi ezen kitlelerin ateşi henüz düşmemişti. Tam tersine, Chavez’i geri getiren ve Küba tarafından “devrimin zaferi” olarak selamlanan tarihi eylemin ardından, yoksul emekçilerin şiddet dolu gösterileri aralıksız sürmüştü. Chavez, darbecilere ve sermaye güçlerine “uzlaşma” çağrılarını yaparken, sokaktaki yoksullar tam tersini yapıyor, servet sahiplerine saldırıyor ve bu olaylarda 46 kişi ölüyordu. Tarihsel eylemlerinin ilk meyvesi olan “devrimci zafer”den aldıkları moralde 1 Mayıs’a giren Venezuela emekçileri, Chavez’e bir kez daha asıl gücün sokaklarda, parlamento dışında ve proletarya da olduğunu hatırlatmış oldular.

Rusya’da 1 Mayıs, son aylarda komünist partileri yasaklama girişimleriyle açığa çıkan politik bir krizin eşliğinde karşılandı. ’98’de yaşanan büyük ekonomik buhran, emperyalist dünyanın Rusya’yı kaybetmesiyle sonuçlandı. Fakat bu durum, Rusya içinde karşıt çelişkilerle konumlanan politik güçlerin mücadelesini sonlandırmadı. Emperyalist hegemonyanın sıçramalı çöküşü, 11 Eylül olaylarıyla keskin bir biçim aldığı anda, Rusya’da on yıllardır karşı-devrimcilere destek olan mülk sahipleriyle komünistlerin kapışması bir kez daha kaçınılmaz oldu. Putin iktidarına destek olan gerici partiler, parlamentodaki komisyonlardan komünistleri atmakla işe başladılar ve girişimlerini bütün komünist yapıları yasaklamaya dek vardırarak istedikleri. Komünist güçler bu girişimlere 1 Mayıs’ta yanıt verdi. Putin ve destekçilerinin iki katı kalabalık güçlerle, Kızıl Meydan’a çıktılar. Rusya’da komünist parti parlamentoda; komisyon üyelerini koruyamayacak denli güçsüzdü ama, sokaklardaki gücün gerçek hakiminin kendileri olduğunu gösterdiler. Bu durum Rusya’da “parlamento-dışı” mücadele yöntemlerini ve politik krizi yükseltecektir.

Aynı dönem içinde yoğunlaşan politik krizler, farklı ülkelerin proleterlerini milyon-

lar halinde 1 Mayıs alanlarına taşıdı. Ülkelerimizde de aynı durumu gözlemlemek artık şaşırtıcı olmasa gerek. İstanbul, İzmir, Ankara ve Adana başta olmak üzere, son yılların en yoğun katılımı 1 Mayıs gösterileri, proletaryayı bir kez daha öne çıkardı. Emperyalist tekellerin tam ilhak girişimleri, özellikle son iki yıldır, bütün emekçi sınıfları olağanüstü bir hızla yıkıma, yoksullaşmaya ve mülksüzleşmeye sürükledi. Geçen yıl, sokaklar küçük mülk sahiplerinin öfkeleriyle hareketlenmişti. Aynı zamanda geçen yıl, küçük mülk sahiplerinin hareketinin, geçici parlamalarla dolu, tutarsız ve dağınık, bu haliyle geriye kalan bütün emekçi sınıfları arkasından sürüklemeye yeteneği olmayan karakterlerini açığa çıkardı. Proletaryanın sınıf mücadelesinde tutarlılığını, örgütlülüğünü ve sağlam karakterini göstermesi için 1 Mayıs'tan daha iyi bir fırsat olur mu? Mücadele birikimine sahip işçilerin ileri kesimleri bu fırsatı, 1 Mayıs alanlarını daha kitlesel doldurarak değerlendirmeye çalıştı.

1 Mayıs 2002, dünya proletaryasının Filistin Devrimi'ne verdiği büyük destekle belkelerde yer etti. Avustralya'dan Latin'lere, Avrupa'dan Uzak Asya'ya kadar tüm kıtalarda proletarya, ekonomik yıkım ve politik krizlerin biriktirdiği sorunlar arasında, Filistin Devrimi'ni unutmadı. Dünya emekçilerinin en kritik anda vermiş oldukları bu destek, Filistin Devrimi üzerindeki emperyalist baskıyı gerilette. Dünya proletaryası, ezilen uluslara mücadelelerinde zafer istiyorlarsa, sermaye güçlerine değil, uluslararası proleter güçlere dayanmaları gerektiğini bir kez daha en güçlü biçimde göstermiş oldu. Bunun ezilen ulusların mücadeleleri üzerinde güven verici etkisi mutlaka görülecektir. Daha şimdiden, proletaryanın enternasyonal kavgasıyla ezilen ulusların özgürlük mücadelesinin içiçe geçtiğini müjdeleyen büyük eylemlere tanık oluyoruz. Sri Lanka'da Tamiller, 1 Mayıs'ta en güçlü katılımı sağladılar. Türkiye'de Kürt halkı 1 Mayıs alanlarına adeta kendi rengini verdi. Avustralya ve İngiltere'de göçmen azınlıklar için 1 Mayıs alanlarında şiddetli kavgalar oldu. Dünya proletaryası ezilen halklara güven verdi, ezilen halklar özgürlük mücadelelerini daha da kamçılayan önemli bir moral desteğe kavuştu. Bir zamanlar güçlü sosyalist sistemin varlığıyla oluşan bu moral destek, şimdi dünya proletaryasının politik bilincinden ve kavgasından fıskırıyor. Kuşkusuz, eski dönemle karşılaştırılmayacak derecede önemli sonuçlar doğuracak yeni bir durumdur bu. Çünkü bu yeni politik düzey, eski dönem proletarya enternasyonalizminde eksik olan bir şeyin; "kendi burjuvalarının egemenliğine karşı savaşım"ın içinde boy veriyor. Bu olmadan, proletarya enternasyonalizmi gerçek devrimci karakterini kazanamaz. 2002 1 Mayıs'ı, proletarya enternasyonalizminde taşların yerli yerine oturduğu bir eylem oldu.

Emperyalist sistemin sıçramalı çöküşü, tek tek ülkelerde boy veren politik krizler ve toplumsal devrime yönelen özgürlük mücadeleleri, dünya proletaryasının önüne tarihi fırsatlar açıyor. 1 Mayıs 2002, bu tarihi fırsatları "Yeni Bir Dünya" hedefiyle zafere taşıyacak olan dünya proletaryasının ne denli büyük bir güce sahip olduğuna tanıklık etti. Politik krizleri izleyecek iç savaşlar ve zaferlerle dolu yeni bir dönemin kapılarını sonuna kadar açtı.

* İktidar İçin Mücadele Birliği, Sayı: 7, Yıl: 2002

İşçi Sınıfına, Kürt Halkına ve Tüm Emekçilere 1 MAYIS'TA 1 MAYIS TAKSİM ALANINA!*

Proletaryanın enternasyonal dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Önümüzde ki, 1 Mayıs Türkiye'nin ve tüm dünyanın sarsıcı gelişmeler yaşadığı bir dönemde kutlanacak. Irak'ın işgali ile sonuçlanan emperyalist paylaşım savaşı, bu gelişmelerin başında geliyor. ABD emperyalizmi öncülüğündeki emperyalist blok, Ortadoğu'da ve dünyada Irak'ın işgali ile birlikte yeni bir süreç başlamıştır. Bu bir süreçtir ve Irak'ın işgali bu sürecin sadece ilk adımıdır. Saldırgan emperyalistlerin bundan sonra yeni adımlar atacaklarından kuşku yoktur. ABD emperyalizmi, Irak paylaşım savaşıyla birlikte Irak işçi sınıfı başta olmak üzere dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına karşı bir savaş başlatmıştır. Bu savaşta asıl hedef, Irak ve Ortadoğu proletaryası ve emekçi halklarıdır. Başka amaçlar olmakla birlikte, asıl amaç, Ortadoğu işçi sınıfının ve ezilen halklarının devrim ateşini söndürmek, yükselmekte olan Ortadoğu devrimlerini boğmaktır. Fakat emperyalistler, hesaplarında yanılıyorlar. Bu yanılgılarını anlamaları için çok beklemek gerekmeyecek. Çünkü onların, Ortadoğu Devrimi'ni boğmak, devrim ateşini söndürmek için attıkları her adım, devrime dökülmüş benzin etkisini gösteriyor. Ortadoğu halklarının ABD emperyalizmi somutunda emperyalizme, kapitalizme, gericiliğe ve siyonizme duydukları nefret, kin ve öfke, Irak'ın işgalinden sonra yüz kat, bin kat artmıştır. Arap, Kürt, Türk ve Fars halklarında emperyalizme, kapitalizme, gericiliğe ve siyonizme duydukları kin ve öfke elle tutulur, gözle görülür bir olgudur artık, karşı-devrimin bileşenlerine karşı mücadele isteği şimdi, geçmişte hiç olmadığı kadar güçlüdür. Emperyalist güçlerin Irak işçi sınıfına ve ezilen halklarına karşı yağma savaşıyla yaktıkları ateş, Türkiye'yi ve Kürdistan'ı derinden etkileyecektir. Savaşın iki ülke üzerindeki etkilerini şimdiden görmek mümkün. Savaşla birlikte, Türkiye kapitalizminin krizi derinleşmiştir. Bu süreç, bu yönde devam edecektir. Sınıflar arasındaki güç dengeleri değişmeye başlamıştır. Tekelci sermaye bir toplumsal devrimden şimdi daha fazla korkar hale geldi. Çünkü, kapitalizmin krizine, proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele isteklerindeki olağanüstü artış eklenmiştir. Tekelci sermaye ve emperyalizm Türkiye ve K.Kürdistan topraklarında dün olduğundan çok daha güvensiz ve tehlikede görüyorlar kendilerini. 1 Mayıs 2003'ü işte bu koşullarda kutluyoruz. Önümüzdeki 1 Mayıs'a, emekçi sınıflarda ve Kürt halkında emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele isteğinin; iki ülkede toplumsal devriminin yükseldiği koşullarda yaklaşıyoruz. 1 Mayıs, devrimi ileri taşıyan bir mücadele günü olmalıdır. Proletaryanın enternasyonal dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü olarak 1 Mayıs, ancak bu şekilde özüne uygun şekilde kutlanmış olur. Geçmiş yıllarda olduğu gibi, bu yıl da, 1 Mayıs'ın özünü boşaltmak, onu sendikaların arkasında yapılan bir karnavala çevirmek isteyenler çıkacaktır. Ya-

sal reformist partiler ve oportünist örgütler bu amaçla şimdiden kolları sıvamışlardır. Onların bütün çabaları, 1 Mayıs'ı emperyalizme ve kapitalizme karşı bir savaş günü olmaktan çıkarmaya dönüktür. Karnaval biçiminde geçecek 1 Mayıs, onlar için burjuvaziyle uzlaşmanın bir aracı; burjuvaziye uzatılmış bir zeytin dalı olacaktır. Mücadelenin önünde bir engele dönüşen burjuva sendikacıların amacı işçi sınıfını, devrim güçlerini 1 Mayıs alanından uzaklaştırmaktır. Çabaları bunun içindir. Yasal reformist partiler ve oportünist örgütler, "1 Mayıs'ta Alanlara" çağırısı yaparak yani amaca hizmet ediyorlar. Oysa 1 Mayıs, Türkiye'de ancak 1 Mayıs Taksim alanında kutlanırsa özüne uygun şekilde kutlanmış olur. Çünkü 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanında kutlamak, onu emperyalizme ve kapitalizme karşı savaş günü olarak kutlamakla özdeşleşmiştir. Leninistler, bu nedenle, uzun yıllardır 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Taksim alanında kutlamaktadır. Onun için Leninistler, işçi sınıfını, sınıf bilinçli öncü işçileri, Kürt halkını ve bütün devrimci demokrat güçleri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Taksim Alanında olmaya çağırıyor.

YAŞASIN 1 MAYIS!

BİJİ YEK GULAN!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

* İktidar İçin Mücadele Birliği, Sayı: 31 sf: 2, Yıl: 2003

PROLETARYANIN KIZIL BAYRAĞI 1 MAYIS ALANI'NDA DALGALANDI*

Bu yılın 1 Mayıs'ı, devrimci kitle eylemlerinin sürekli yükselen bir çizgi izlediği koşullar üzerine geldi. Dünyada olduğu gibi, Türkiye ve K.Kürdistan'da da proletarya ve diğer emekçi sınıflar, bir süredir emperyalizme ve kapitalizme karşı eylem halindeydiler. Irak'a yönelik emperyalist paylaşım savaşı kitle eylemlerinin artışında özel bir rol oynadı. Emekçi sınıflar ve gençlik emperyalist koalisyon güçlerinin Irak'a yönelik yağma savaşını sürecin başından beri protesto eden kitle gösterileri düzenliyorlardı.

Şüphesiz, kitle eylemlerindeki artışın tek nedeni savaş değildi. Özelleştirme, politik özgürlük istemi ve daha başka nedenler, emekçi sınıfların kitle eylemlerine temel oluşturdu. Emekçi sınıfların sistemden güçlü bir kopuş içinde oldukları, son genel seçimlerde somut olarak görülmüştü. Sistemden ve sistemin kurumları olarak burjuva partilerden güç-

lü bir kopuş sürecine giren emekçi sınıflar devrime doğru yönelmeye başladılar. Bu süreç devam ediyor.

Emekçi sınıfların içine girmiş oldukları bu devrimci yönelim, Türkiye ve K.Kürdistan sol devrimci hareketlerinin 1 Mayıs hazırlıklarına da yansdı. Reformistinden oportünistine kadar bütün hareketler, çok yakın geçmişte umut kesmiş oldukları emekçi sınıflardaki bu canlanmayla birlikte aradıkları taze kanı bulmuş oldular. Bu koşullarda, 1 Mayıs hazırlıklarına çok kapsamlı ve iddialı biçimde giriştiler. Tafra satmakta şimdilik üstüne olmayan fason “TKP” yüzbinlerce insanı toplamaktan söz ederken başkaları, “devrimci hareketin merkezine yürümek”ten, onbinlerce insan toplamaktan bahsediyordu.

Fason “TKP”, EMEP gibi sosyal reformistlerden ortalama sol düşünceye sahip oportünistlere kadar bütün küçük-burjuva örgütler, kendi sınıflarına özgü o karakterlerle abartıda sınır tanımadılar. Kendi konumunu abartmak, durumunu olduğundan çok farklı göstermek ve bunun yaratacağı etkiyle yol almaya çalışmak küçük-burjuvaziye özgü bir karakterdir.

Sözünü ettiğimiz siyasal akımlar, ait oldukları sınıfa özgü bu karaktere uygun şekilde davrandılar. Ama unuttukları bir şey vardı: Politikada, hele de devrimci politikada abartı kötü ve tehlikeli bir yöntemdir. Emekçi sınıfları aldatmaya, yanıltmaya yönelik bir yöntem eninde-sonunda iflas etmeye ve sahibini vurmaya adaydır.

Reformistlerimizin ve oportünistlerimizin başlarına gelen bundan başka bir şey değildi. 1 Mayıs günü, söz, abartı, aldatma ve yanıltma yöntemleri yerlerini gerçeğe, yaşamın gerçeğine bıraktı. İşçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar, önceki yıllarda olduğu gibi bir kez daha onların çağrılarına kulak asmadılar. Bir kez daha bekledikleri yüzbinler alanlara gelmedi. Ama daha önemlisi, Abide-i Hürriyet’e giden kitlede devrimci coşkudan eser yoktu. 1 Mayıs, emperyalizme ve kapitalizme karşı bir savaş günü değil, bir karnaval, bir “bahar bayramı”ydı.

İki 1 Mayıs

Oysa bu kesimler, yüzbinlerce insanı toplamayı temel varlık nedenlerinden biri haline getirmişlerdi. Kalabalık toplamak her şey, içerik hiçbir şey olmuştu onlar için. Bu amaca ulaşmak için neler yapmamış, ne harcamalardan kaçınmamışlardı ki? Daha önem-

lisi, 1 Mayıs'ın devrimci özünü, aynı amaç için gözlerini kırpmadan nasıl da feda etmişlerdi. Bir aydan fazla bir zamandır tüm güçlerini, tüm maddi olanaklarını, tüm enerjilerini bu amacın propaganda ve ajitasyonuna ayırmışlardı. Daha fazla kalabalık toplamak adına yıllardır, devrimci ilkeleri, 1 Mayıs'ın devrimci anlamını, devrimci politikaları terk ederek burjuva sendikacıların kuyruğuna takılıyorlar. Bu yıl da aynısını yaptılar. Burjuva sendikacıların kuyruğuna takılarak 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de kutlamak yerine, devletin icazetindeki Şişli Abide-i Hürriyet mitingine katıldılar.

Abide-i Hürriyet'te 1 Mayıs kutlamaları yolunun devlet tarafından, bilinçli şekilde, işçi sınıfını ve devrim güçlerini Taksim 1 Mayıs Alanı'ndan uzaklaştırmak için açıldığını herkes biliyor. Bu yol, ilk olarak, karşı-devrimci çete başı Perinçek'e GOP'ta miting izniyle 1992'de açılmıştı. Sonraki yıllar, Perinçek'in bu konudaki misyonunu burjuva sendikacılar aldı. Devletin yasal kutlamalara izin vermesinin nedeni, emekçi kitlelerin ve devrim güçlerinin 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama isteklerine farklı bir kanal açmaktı. Çünkü, 1977'den beri 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını, sermaye sınıfı, proletaryanın kendisine meydan okuması olarak anlıyordu. 1977 katliamından sonra, Taksim kutlamaları burjuvaziyle proletarya arasında bir güç denemesi, bir üstünlük sağlama sınavıydı. Burjuvazi, Taksim 1 Mayıs kutlamalarında, devrimci, kızıl hayaleti, komünizmi görüyordu.

İşte bu kabustan kurtulmak için burjuva sendikacıların kanatları altında icazetli 1 Mayıs kutlamalarını yarattı. Bu kutlamalar kimi zaman Pendik'te kimi zaman Kadıköy'de, çoğu zaman da Abide-i Hürriyet'te yapıldı. Fakat, nerede yapılırsa yapılsın burjuva sendikacıların kanatları altındaki 1 Mayıs "Sarı 1 Mayıs"tı ve burjuvazi Kızıl 1 Mayıs'tan kurtulmak için onu yaratmıştı.

Bunun karşısında ise, devrimi, sosyalizmi, proletarya enternasyonalizmini temsil eden ve anlamını işçilerin kanıyla sulanmış Taksim alanında bulan Kızıl 1 Mayıs vardı. Taksim, 1977'de, burjuvazinin işçi sınıfına yönelik ilk büyük katliamı gerçekleştirmesinden bu yana, devrimde, sosyalizmde ve proletarya enternasyonalizminde ısrarın simgesi oldu. 1978'de, beşyüzbin işçi ve emekçi, Taksim'i 1 Mayıs Alanı ilan ederek, burjuvazinin bir yıl önceki katliamına meydan okudu. Bu nedenle, 1978'den sonra, burjuvazi Taksim 1 Mayıs Alanı'nı hep yasakladı. Proletarya ve devrim güçleri ise inatla Taksim 1 Mayıs Alanı'nı savundular. Onun için Taksim 1 Mayıs Alanı'nda yapılan kutlamalar devrimi, sosyalizmi, proletarya enternasyonalizmini temsil eden Kızıl 1 Mayıs'tı. 1992'den bu yana, Kızıl 1 Mayıs'ı sadece Leninistler temsil ettiler. Çünkü, sadece Leninistler, işçi sınıfının kanıyla yaratılmış değerleri ısrar ve inatla her yıl savundular.

Burjuva sendikacıların kuyruğuna takılan reformistler ve oportünistler, Kızıl 1 Mayıs'tan vazgeçip Sarı 1 Mayıs'a iltihak etmelerini kitlelerin durumuyla açıklamaya çalıştılar. Onlara göre, kitleler Taksim 1 Mayıs Alanı'na gitmek istemiyorlardı. Oysa durum bunun tam tersidir. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da kitleleri Taksim 1 Mayıs Alanı'na götürmeyen, onları Alan'a çıkarmayan oportünist ve reformist siyasetlerin kendileridir. Emekçi kitleler, oportünist ve reformist yöneticilerin sözlerine inanarak sarı 1 Mayıs'a katılıyorlar. Ne var ki, bu durum, kitlelerin Taksim 1 Mayıs Alanı'na çıkmak istemedikleri an-

lamına gelmiyor.

Aksine, biz, emekçi kitlelerin, en başta da devrimci proletaryanın 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de kutlamak istediklerini, buna büyük bir istek duyduklarını biliyoruz. İstanbul Sendikalar Birliği toplantısında sınıf bilinçli öncü işçilerin girişimiyle alınan, "1 Mayıs 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de kutlanmalıdır" kararı, bunun son kanıtı olmuştur. Bu karar, bir kez daha ortaya koydu ki, burjuvazi, oportünistler ve reformistler tüm çabalarına karşın işçi sınıfının ve devrimci öncülerin bilincinden ve yüreklerinden Taksim 1 Mayıs Alanı'nı söküp atamamışlar. Zaten, kitlelerdeki bu bilinç ve istek nedeniyle, her yıl önce "1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmayı düşünüyoruz" söylentilerini yayıyorlar; bununla kitleleri yatıştırıyorlar fakat karar anında burjuva sendikacıların kuyruğuna takılarak Sarı 1 Mayıs'a katılıyorlar. Her yıl, kaba bir deyimle, kitlelere bu "numarayı çekiyorlar". Bu yıl da aynı şeyi yaptılar. Fakat, bu yıl böyle bir aldatmacaya başvurmaları için bir nedenleri daha vardı. Sendikalar Birliği'nde öncü işçilerin aldığı karar, reformistleri, oportünistleri, hatta burjuva sendikacıları zor duruma düşürmüştü.

Bu karardan sonra, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin öncüsü olduklarını iddia edenler ya öncü işçilerin kararını destekleyip, öncü olma iddialarına uygun olarak onların önüne geçeceklerdi ya da burjuva sendikacıların arkasında sürüklenmeye devam edeceklerdi. Kısa bir oyalanmadan sonra burjuva sendikacıların arkasında sürüklenme yolunu seçtiler. Böylece, öncü olma iddiasındaki reformistler ve oportünistler, İstanbul Sendikalar Birliği'nden bile daha geri olduklarını ortaya koymuş oldular. Kimi oportünist çevre İstanbul Sendikalar Birliği'nde alınan kararı ya görmezlikten geldiler ya da satır arasında geçiştirdi. Kimileri ise, ilerici işçileri destekleyip bu kararlarında yüreklendireceklerine "1 Mayıs Alanı'na öyle karar almakla çıkılmaz" diyerek küçümseme, cesaretlerini kırma yolunu seçtiler. Hangi yöntem ve yolu izlemiş olursa olsunlar, sonuçta reformistler de, oportünistler de ilerici işçilere destek vermemiş oldular. Bu örnek, reformistlerle oportünistlerin geriliğini göstermesi bakımından ayrı bir öneme sahiptir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerde, 1 Mayıs'ın Taksim 1 Mayıs Alanı'nda kutlanması gerektiği bilinci ve isteği gelişip güçlenmektedir. Sözüünü ettiğimiz aynı örnek, bunun somut ifadesi olmuştur. Gelişmenin bu yönde süreceğini görmek ve söylemek için çok şey gerekmiyor. Ama şimdiden şunun altını çizebiliriz: İşçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerde Kızıl 1 Mayıs yönündeki bilinç ve isteğin gelişmesi sendikaları baskı altında alacaktır. Reformistler ve oportünistler, Taksim 1 Mayıs Alanı'na eninde sonunda gelecekler ama bunu, tabanın baskısı altındaki sendikalar Taksim 1 Mayıs Alanı'na geldikten sonra yapacaklar; ondan önce değil. Çünkü onlar burjuva sendikacıların arkasında sadece sürükleniyorlar. İşçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerde giderek yayılan bilinç, leninistlerin politikalarıyla tam bir uyum içindedir. İstanbul Sendikalar Birliği toplantısında sınıf bilinçli öncü işçilerin kararını sadece Leninistlerin desteklemesi, onları bu konuda yüreklendirmesi bunun göstergesidir.

Dünyada 1 Mayıs ve Irak

1 Mayıs, Türkiye’de olduğu gibi, dünya da, emperyalizme ve kapitalizme karşı ezilen sınıfların savaşının yükseldiği; son bir ayda bu savaşın iyice şiddetlendiği koşullar üzerine geldi. Onun için bu yılın 1 Mayıs’ının sömürünün, ulusal ve sınıfsal baskının, insanlığın her türlü yıkımının nedeni olan emperyalizme ve kapitalizme karşı bir savaş günü olarak geçeceği, önceden neredeyse kesindi. Gelişmeler beklendiği gibi oldu. Dünyanın hemen her yerinde devrimci proletarya ve ezilen, sömürülen kitleler bir kez daha emperyalizme ve kapitalizme karşı ayağa kalktılar.

Sadece son gelişmeler bile, insanlık tarihinin bir “yeni evre”ye girdiğini kanıtlamaya yeterli. 1 Mayıs eylemleri, devrimci proletarya ve diğer ezilen sınıfların sermayeye karşı dünya çapında bir iç savaş halinde olduğunu bir kez daha gösterdi. Bu bir “dünya iç savaşı”dır. Sermaye, yeryüzüne yayılmakla ve sınıf savaşını her yere götürmekle kalmadı; aynı zamanda ekonomik ilhak peşinde koşarak bu savaşı bir iç savaş düzeyine yükseltti.

Irak, bunun son örneği oldu. Irak’ı işgal eden emperyalist güçler, bu eylemleriyle Irak’ta emperyalizme ve işbirlikçi sermaye sınıfına karşı bir iç savaşın başlamasına neden oldular. Bu savaşta, Leninistlerin öngördüğü gibi Irak proletaryası ve komünist güçler, bir direniş odağı olarak öne çıkmaya başladılar. İstisnasız bütün ülkelerin tekelci medyası, bugüne kadar, tam bir sınıf bilinciyle davranarak bu savaşta dinci burjuva güçleri öne çıkarmaya; komünistleri ve Irak proletaryasını görmezlikten gelmeye çalıştılar. Bu bir tuzaktı ve bu tuzağa başkaları gibi, Türkiye’deki oportünistler de düştü. Emperyalist işgale karşı içtenlikle mücadele verenler bile Irak proletaryasının ve komünistlerin mücadelesini öne çıkarmayı akıllarına getirmedi.

Bu yılın 1 Mayıs’ı bu dezenformasyona, bu aldatmaya son verdi. Irak’lı komünistler, Bağdat’ta kıızıl bayrağı dalgalandırarak emperyalist işgale ve işbirlikçilerine karşı bir savaş odağı olduklarını gösterdiler. Bundan sonra sadece proletaryanın sınıf çıkarlarını dinci burjuva güçlerin çıkarları içinde eritmek isteyenler; proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini dinci burjuva güçlere tabi kılmak isteyenler bu gerçeği görmezlikten gelebilir. Kıızıl bayrağın Bağdat’ta dalgalanmasının bütün bölge için son derece önemli bir gelişme olduğunu vurgulamalıyız. Şii dinci burjuva güçleri öne çıkararak bütün burjuvaların kaçınmaya çalıştıkları gerçek buydu. Korktukları başlarına geldi. Çünkü Irak’ta emperyalizme ve sermayeye karşı savaşı sonuna kadar götürme yeteneğine sahip tek güç Irak proletaryası ve komünist güçlerdir.

* İktidar İçin Mücadele Birliği, Sayı: 32, Yıl: 2003

LENİNİSTLER 1 MAYIS ALANI TAKSİM'DEYDİ*

Bu yıl da 1 Mayıs çalışmalarına uzun süre önceden başladık. Afiş, bildiri ve çağrı yazılarımızla tüm devrimci-demokrat kamuoyunu bizimle Taksim onuru paylaşmaya çağırdık.

Bizim çalışmalarımız esnasında İstanbul Sendikalar Birliği'nde 1 Mayıs'ta 1 Alanı'nda olma kararı aldı. Öncü işçilerin tarihsel öneme sahip bu alanı sahiplenmeleri bizce doğrudu ve çok önemliydi. Tabanın bu isteğini yerine getirecekmiş gibi hareket edip duyuru yapan sarı sendikalar 1 Mayıs'a kısa bir süre kala bir u dönüşü yaparak "Eyleme katılacakların güvenliğini riske atamayız" deyip her zamanki mekanlarını seçtiler. Tabii onlarla birlikte diğer çevreler de.

1 Mayıs'ta Taksim'de olma onurunu onlarla paylaşmak isterdik ama onlar bu onuru taşımayacaklarını gösterdiler. Biz Leninistler de her yıl olduğu gibi bu yıl da tüm hazırlığımızı yapıp Taksim'de yerimizi aldık ve Taksim onurunu tek başımıza taşıdık.

Eylemimiz saat 9:45'de The Marmara Oteli'nin karşısından yürüyüşle başladı. "Mücadele Birliği" pankartını 1 Mayıs Alanı'na büyük bir gururla taşıdık. Ellerimizde Denizlerin, Che'nin ve 13 Mart savaşılarının olduğu dövizler ve kızıl bayraklar vardı. Taksim Metro'sunun Meydan çıkışının önüne doğru gelirken "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını haykırdık. Bir arkadaşımız banka çıkarak basın açıklamasını okumaya başladı.

Bu esnada polisler kara bir bulut misali telaş içinde bulunduğumuz yere ulaşmaya çalışıyorlar. Yanımıza ulaştıktan sonra da başta kim olduğumuzu anlamaya çalışıyorlar. Saldıracaklar ama yanlışlıkla sendikacıları falan dövmek istemiyorlar anlaşılın. Taksim'in onurunu şimdiye kadar bizden başka hiç kimsenin taşımadığını ve taşıyamadığını düşündükçe onların bu durumuna için için gülüyorum.

Gerçi hepsi gerçekten acınacak durumda ne yapacaklarını şaşırılmış plan yapıyorlarken, basın açıklamasını okuyan yoldaşımızın "işçiler, emekçiler, öğrenciler, kadınlar" diye çınlayan sesi, proletaryayı birlikte mücadeleye çağıran, "yaşasın proletarya enternasyonalizmi" sloganı, kızıl bayraklarımız, burası 1 Mayıs alanıdır diye haykırıyor emekçi halklarımıza.

Ve bütün bu gelişmeler onlara, bizlerin Taksim'in onurunu her yıl olduğu gibi bu yılda taşıyan Leninistler olduğumuzu kanıtlayınca, saldırı hazırlıklarına başladılar. Bizim basın açıklamamız sürerken ortaya koyduğumuz tavrın uzlaşmazlığı ve hiç susmayan sloganlarımız saldırmak için daha dikkatli olmalarını gerektirdi. Ardı ardına "Biji Yek Gulan", "Yaşasın 1 Mayıs", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları çınlarken

çevik kuvvet hareketlenip saldırıya geçti. Bunun öyle kolay olmayacağını önceki tecrübelerinden de bilen polisler, bizi ilk olarak çember içine aldılar. İlk saldırıyla birlikte ellerimizdeki kıvıll bayrakların sopaları üzerimize gelen polislerin kafalarına inmeye başladı. Yaklaşık 1000 kadar polis olmasına karşın sopalarımızın tekmelerimizin ve yumruklarımızın hedefi olmaktan kurtulamadılar. Ve sonrasında tek tek koparılarak her birimiz onlarca polisin arasında linç edilemeye çalışıldık ama sloganlarımızı durdurmaya buda yetmedi. Bir yoldaş işçi katilleri diye bağıyor. Pek çoğumuz ‘Ya Devrim Ya Ölüm’ şiarını yükseltiyorduk durmadan. Devrimi olduğu gibi devrimci 1 Mayıs’ı da bizim temsil ettiğimizi sınıf düşmanlarımızla dişe diş dövüşerek gösteriyorduk. Devrimin ve 1 Mayıs’ın 1 Mayıs Alanı’nda kutlanmasının bir nostalji olmadığını, Leninistlerin bugün tek başına da olsa bunu başardıklarını ortaya koyuyorduk.

Bizim cesaret ve kararlılığımızla bu kez de onları ezip geçmemizi içine sindiremeyen polisler korkunç bir saldırganlıkla, vahşice sürdürdükleri gözaltı operasyonuyla 37 kişiyi polis araçlarına bindirdiler.

1 Mayıs 2003’ün Taksim’de kutlanmasının onurunun ve devrimin bayrağının 1 Mayıs Alanı’nda dalgalandırılmasının haklı gururunu yanı sıra, günün bilançosu, 1977 1 Mayıs’ında katledilen 37 işçinin her birini temsil eden 37 Leninistin gözaltına alınması ve onların ruhunu taşıdığımızı yansıtan, onu aşkın yaralı polis oldu.

* İktidar İçin Mücadele Birliğı, Sayı: 32, Yıl: 2003

1 MAYIS’TA TAKSİM’E*

Yetmişli yılların sonlarına doğru işçi sınıfı ve emekçiler, devrim ve sosyalizm şiarıyla grevler, işgaller, yürüyüşlerle kendi geleceğini ellerine almak için yoğun bir örgütlülük içerisindeydi. ‘77 1 Mayıs’ında 1 Mayıs’ın özüne uygun yüz binlerce işçi-emekçi Taksim’e akıyordu. Faşist devlet bu gidişata son vermek gerektiğı bilinciyle, çatılardan ateş açarak eylemi kana buladı ve 37 kişi katledildi. Ardından ’80 askeri faşist darbesiyle işçi sınıfının tüm örgütlülükleri dağıtıldı. Yüzbinlerce insan gözaltında işkencelerden geçirildi. Binlercesi tutuklandı, yüzlercesi infaz ve idam edildi.

’80 sonrası devrimci kabarmanın başlarında, dalga herkesi ileri veya geri gitmeye zorladı. İleri atılım ve devrimci toparlanma ise ’88 ile birlikte herkesin 1 Mayıs için Taksim’e akmasıyla başladı. O dönem “nereye çıkalım” tartışmaları yapılmıyordu. Devrimciler ve ileri işçiler, kavgaya bıraktıkları yerden devam etmek için 1 Mayıs alanına Tak-

sim'e yöneliyordu.

Devletse bunu engellemek için tüm güçlerini Taksim'e yığarak sınıfa saldırıyordu. Açılan ateşlerde ölümler, yaralanmalar oldu, tutuklamalar yaşandı. Fakat devlet sıkıştı. "1 Mayıs yasağı" tutmadı. Bütün engelleme çabalarına rağmen başarılı olamayınca, '92'de G.O.Paşa'da karşı devrimci İşçi Partisi'ne izin vererek, 1 Mayıs'ı yasallaştırmak zorunda kaldı. Evet 1 Mayıs'ın yasallaşması ve alanlarda yapılması devrimci iradenin gücüdür, kazanımıdır. Ama hedef saptırmayı görmek önemlidir. Devletin amacı sınıfın devrimci mi-

litan mücadelelere ve bunun bir parçası olarak devrimci 1 Mayıs'a, Taksim'e yönelmesini engelleyerek sistem içerisine çekme çabasındaydı. Oportünist kırılma bu noktada gerçekleşti. Ortalama sol, Taksim'den vazgeçerek devletin izin verdiği alana gitmeye başladı.

Taksim'i unutmak ve unutturmak isteyenler Leninistler yüzünden bunu başaramadılar. Sınıfın ileri kesimi Taksim'i sürekli yüreğinde hissetti ve belleğinde saklı tuttu. Sendikalara baskı yaptı. Bundan

dolayı her yıl sendikalar Taksim için başvuru yaptılar fakat "izin alamadılar".

Taksim'den Kaçış

Ortalama sol'un 1 Mayıs'ta Taksim konusundaki tutarsızlığı devam ediyor. Bir tarafa anlaşılmaz bir sendika kuyrukçuluğu, bir tarafta politik olarak sürüklenme kaygısı... 12 yıldır oynanan bu kara mizah, anlaşıldığı kadarıyla bu yıl da tekrarlanacak. "1 Mayıs Alanı Taksim'dir" diyemeyen, bunu derse leninistlerin peşinden sürükleneceğini söyleyen bir sosyalist hareket, trajikomik duruma düşmez de ne olur!

İşin aslı, her sene burjuva sendikaların peşinden sürüklenirken bundan hiç yakınmayan, hatta bunu teori katına yükseltmeyi kendine görev addeden ortalama sol, 1992'de başladığı "Taksim'den kaçış" eğilimini öyle bir noktaya getirdi ki, geçtiğimiz yıl Taksim'e çıkma kararı alan İstanbul Sendikalar Birliği'nin bu ileri kararını destekleyeceğine, onu küçümseme, hor görme yoluna giderek, bu devrimci kararı güçsüz düşürmek için elinden geleni yaptı.

Hatırlanacaktır. Geçen yıl 1 Mayıs öncesi İstanbul Sendikalar Birliği'nin Kadırga Kültür Merkezi'ndeki ilk toplantısına yaklaşık 1.500 kişi katıldı. Ve yönetim kurulu seçildi. İşçiler ve işyeri temsilcileri söz alıp konuşma yaptılar. Acil ve etkili eylem kararları alınması gerektiğini söylediler. Saatin geç olması itibarıyla eylem kararları bir sonraki top-

lantıya ertelendi. Bir sonraki toplantı Labella Dügün Salonu'nda yapıldı. Buradaki toplantıda söz alan bazı işyeri temsilcileri ve işçiler 1 Mayıs'ın yaklaştığını, 1 Mayıs'ta iş bırakıp Taksim'e çıkılması gerektiğini söylediler. Bütün işçilerin ısrarcı desteğini alan bu öneri İstanbul Sendikalar Birliği(İSB)'nin Yönetim Kurulu tarafından kabul edildi. 1 Mayıs'ta iş bırakarak Taksim'e çıkılacağı açıklandı. (Bu karar kabul edilmeseydi, daha kuruluş aşamasında İSB 'de İstanbul Emek Platformu gibi işlevsizleşebilirdi.)

Bunun üzerine ortalama solun bir kesimi bu gelişmeyi sadece haber olarak verirken başkaları da "böyle bir kararı almak için feda ruhu gerektiğini, bedel ödemeyi bilmek gerektiğini, bu tür kararlar alarak kafa bulanıklığı yaratıldığını, arkasında durulmayacak kararlar alınmaması gerektiğini" söyleyerek öfkelerini dile getirdi.

Ve bu tavrıyla her sene "Taksim' i zorlamak lazım, ama..." şeklinde ifade ettiği görüşte ne derece samimi olduğunu da göstermiş oldu.

Sorunun özü şuydu: Leninistler yıllardır 1 Mayıs Alanı'nın hem tarihi hem de politik nedenlerle Taksim olduğunu söylüyorlar. Ve her yıl 1 Mayıs'ı özüne uygun kızıl 1 Mayıs olarak kutluyorlar, Taksim'i kavga alanına çeviriyorlardı. İşçi sınıfını da oraya çağırıyorlardı. Ortalama sol ise Taksim'e çıkmak gerektiğini, ama sınıfın geriliğini, henüz buna hazır olmadığını öne sürerek, Abide-i Hürriyet meydanına gidiyordu. Dayanakları; sınıfın hala geri durumundaki sendikaların peşinden gittiği, sınıfın içinde olmak için oraya gitmek gerektiğini söylüyorlardı. Ama İSB'nin böyle ileri bir adım atması ortalama solun dayanaklarının yıkılmasına, sınıfın gerisinde kalan politikalarının açığa çıkmasına sebep olmuştu. İşte onları sinirlendiren şey buydu.

Leninistlerin tavrı ise ileri atılan bu adımın geliştirilmesine çalışmak oldu. İSB'nin yönetim kurulundan birisiyle görüştüğümüzde, İSB'yi oluşturan sendikaların şube başkanlarının yönetim kurulunu eleştirdiklerini, işçiler sıkıştırırsa da böyle bir karar almamaları gerektiğini... vb.nin söylediklerini öğrendik. Bunun üzerine basın bildirisi hazırladık. "İşçilerin, İSB'nin aldığı bu kararın doğru ve ileri bir adım olduğunu, fakat işçiler eğer kararın takipçisi olmazlarsa hemen komiteleri oluşturup pratik olarak eylemi örgütlemeye girişmezlerse, İSB'nin geri adım atabileceğini, her şeye rağmen geri adım atarak karardan dönülürse Leninistlerin her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs Alanı Taksim'de olacağım, kızıl 1 Mayıs'ı öreerek özüne uygun ve militanca birlikte dayanışma ve kavga gününe çevireceğimizi basına ve kamuoyuna açıkladık. Dağıtılan bildirilerle, yapılan afişlerle, yoğun bir çalışmayla sınıfı kavga alanına çağırdık. Ve işçi sınıfının bayrağını Taksim'de dalgalandırdık.

12 yıllık yasal 1 Mayıs serüveni, ortalama sol'un Taksim'den kaçma konusunda son derece kararlı olduğunu açıkça ortaya koydu. İstanbul Sendikalar Birliği'nin geçen yılki kararını "Taksim'e çıkmak bedel ödemeyi göze almaktır" sözleriyle "siz bu bedeli ödeyemezsiniz" türünden küçümseyenler, bu bedeli ödemekten en başta kaçanlar oldular. Öte yandan yıllardır bu bedeli ödeyerek" 1 Mayıs'ta Taksim'e" diyen ve her sene Taksim'e çıkan Leninistler görmezden gelinmeye çalışıldı. Tıpkı mezarlıktan geçerken ıslık çalan birinin yaptığı gibi!

1 Mayıs Alanı Taksim'dir

Evet 1 Mayıs Alanı Taksim'dir: Ortalama sol, KESK Başkanı kadar cüretli olup bunu söyleyemiyor olsa da bu böyledir. Bu ülkede İstanbul'un işgal altında olduğu,

1919-20'li yıllardaki ilk 1 Mayıs'tan başlamak üzere, işçi sınıfı 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmıştır. O alanı kanıyla kızıştırmış, yüreğini oraya bırakmıştır. Ama ortalama sol, tüm bu geçekleri bildiği halde" 1 Mayıs Alanı Taksim'dir" diyememiştir. Sami Evren'in söylediğini söyleyememiştir. "Bu Leninistlerin söylediği şeydir" diyerek yan çizmeye devam etmiştir.

1 Mayıs Alanı hem tarihsel hem politik olarak Taksim'di ve Leninistler bunu komünist inatla ve devrimci politikalarla perçinlemiştir.

Bütün çabalarımıza rağmen ortalama sol devrimci politikaların arkasından sürüklenmektense sendikaların kuyruğuna takılmayı yeğliyor. Tüm bunlara rağmen gerçekler inatçıdır. Yaşanan gelişmeler, reformist politikaların çözüm üretmek bir yana, çözümsüzlüğü derinleştirdiğini, Kürt ulusal sorunundan öğrenci gençliğe, işçi sınıfından emekçilere kadar tekelleri sermayenin ezdiği, sömürdüğü tüm toplumsal katmanlar, pratik yaşayarak görüyorlar. Ve devrimci politikalara yönelmek zorunda kalıyorlar. Artık reformizm ve ortalama solda tabanda basıncın itkisiyle mücadelenin dışına atılmamak için söylemlerini değiştirmek zorunda kalıyorlar. Bu, 1 Mayıs'a da yansıyor, yansıyacaktır.

Teorik sıhık, pratiğin itkisiyle çatırdıyor.

Devrim kabuklarını parçalayarak yolunu açıyor. Sınıf, Leninist politikalara doğru her geçen gün daha fazla yaklaşıyor. "Devrim Biziz Biz Devrimiz" şiarı her geçen gün yaşamın canlı pratiği ve sınıflar mücadelesinin diyalektiği tarafından gerçekliğe dönüşüyor. Bu bilinç ve kararlılıkla Leninistler 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de olacaklardır. İşçi sınıfı ve emekçileri de 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e çağırmaya devam edeceklerdir.

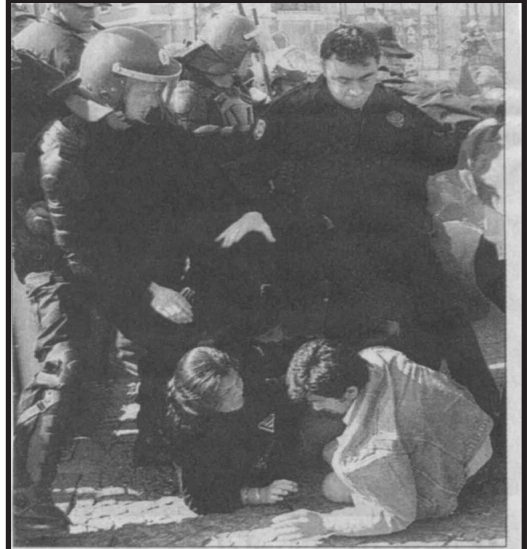
**ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!
1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA TAKSİM'E!**

* Yeni Evrede Mücadele Birliği, Sayı: 14, Yıl: 2004

TARİHSEL BİR SORUMSUZLUK ÖRNEĞİ*

Dışımızdaki sol hareket için büyük belirsizliklerle geldi 1 Mayıs. On yılı aşkın süredir inatla sürdürdüğümüz Taksim geleneği, işçi sınıfının ileri kesiminde etkisini gösterdi. Geçen yıl, İstanbul Sendikalar Birliği (İSB)'nin 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim' de kutlama kararı, bunun bir göstergesiydi. 2003 1 Mayıs'ının hemen ertesinde çeşitli sol çevrelerin Taksim'i tartışmaya başlamaları ve 2004 1 Mayıs'ında Taksim'de olacaklarını söylemeleri, bir başka göstergeydi. Bu, Leninistlerin 1 Mayıs konusundaki tutarlı ve güçlü politikalarının etkinliğini ortaya koyuyordu.

Bu sene 1 Mayıs'a girilirken, Taksim tekrar tartışmaların merkezine oturdu. Sosyal-reformistlerin alabildiğine rahatsız olduğu bu tartışma, devrimci 1 Mayıs politikasının gücünün ifadesiydi. Türk-İş, KESK ve DİSK, Taksim başvurusu yaptı; ama bu reddedildi. Sonrasında Türk-İş gruptan ayrılarak Abide-i Hürriyet başvurusu yaptı. DİSK ve KESK, bu alana gitmeyeceğini açıkladı. Fakat 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağı sorununa açıklık getiremedi. Bu belirsizlik, ortalama solu trajikomik bir maceraya sürükledi. Gazeteye ilan vererek Taksim konusunda sendikalara "basınç uygulayan" ortalama sol, DİSK ve KESK, "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız, Taksim'deyiz" dediği zaman bile, Taksim'e çıkma kararı alamadı. Sözüm ona "basınç uygulayacaktı" ama, bırakalım bunu, DİSK ve KESK'in (hangi gerekçeyle olursa olsun) aldığı bu ileri kararını açıktan desteklemek, ona güç vermek için "Biz de Taksim'deyiz" kararını alamadı. Belirsizlikten yakınan ortalama sol, kendi eliyle karanlık bir belirsizlik yarattı. E-MEP reformizminin, DİSK'in ve KESK'in kararının altını oyma çabasını sessizce izlemekle yetindi. Ve aslında bu tavırla EMEP'e pasif destek vermiş olu-

Polis dayağı unutmadı!

Ellerinde kızıl bayraklar ve Deniz Gezmiş'in fotoğraflarıyla Taksim Metro Girişi'nde toplanan yaklaşık 30 kişilik grup, açıklama yaparak çeşitli sloganlar attı. Polis, uyarılara rağmen dağılmayan gruba müdahale etti. Coplu müdahale sırasında bazı göstericiler yaralandı. Grubun tamamı gözaltına alınırken, olayı görüntülemeye çalışan basın mensupları da polis tarafından tartaklandı.

yordu. (Yapılan toplantılar, bu toplantılarda ifade edilen görüşler, söylenen sözler ifşa edildiğinde, ortalama solun bu içler acısı durumu, tamamen görülecektir. Ve tüm bunları kamuoyuna ayrıntılarıyla duyurmak, bizim için devrimci sorumluluktur.) Bu tavrıyla ortalama sol, dünyada bir ilki daha başardı. Dünyanın hiçbir yerinde, niteliği komünist olmayan sendikalar, böylesine ileri bir karar aldığı anda, sosyalistler bu kararın altını boşaltmaya çalışmamıştır! Ama bu 1 Mayıs'ta, KESK ve DİSK'in aldığı ileri kararın altı, bizim sosyalistlerimiz tarafından bilinçli bir suskunlukla boşaltılmış oldu. Daha doğrusu onlar, pasif tutumlarıyla buna yol açtılar. EMEP reformizminin çabasının ne anlama geldiği çok iyi biliniyordu ve toplantılarda bu açıkça dile getirilmişti. Buna rağmen ortalama sol, "1 Mayıs'ta Taksim'e" kararı almaktan özenle kaçındı. Bizim bu konudaki tüm önerilerimiz geri çevrildi. Demek ki, ortalama solun sendikalara "basıncı" böyle oluyor!

Bunun yerine, DİSK ve KESK'in kararsızlığından, kararının altının boşluğundan bahsedildi. Tıpkı geçen yıl İSB'nin kararına karşı takınılan horgörü ve küçümseme tavrında olduğu gibi!

Ne bekliyordunuz? DİSK ve KESK'in militan, devrimci bir tutum benimsemesini mi? Sendikalar mı devrimci öncü, yoksa sizler mi? Sınıfın devrimci öncülüğü payesini kimseye kaptırmayan sizler, nasıl oluyor da sendikaların kuyruğundan ayrılmıyorsunuz? Hatta kuyruğundan gitmek değil de, sendikaları daha geri tavra sürüklemek istiyorsunuz?

Abartmıyoruz, ortalama solun 1 Mayıs'taki tutumu tam olarak budur. Bu yüzdendir ki, DİSK ve KESK'in Taksim kararına güç verilmedi. Bu konuda karar alma cesareti gösterilemedi. Eylemin pratik örgütlenişine girilmedi. Hep bir belirsizlik ortamı yaratıldı. Sallantıda olan sendika yönetimi, ibreyi Taksim'den Beyazıt'a çevirdiğinde -ki bu 29 Nisan günü saat 19.00 sıralarındaydı- ortalama sol, büyük bir pişkinlikle "bu karar bizi rahatlattı" diyebilmiştir. Ve o ana kadar sendikalar "Taksim" dediği halde, eylemin pratik örgütlenmesi konusunda tek bir adım atmayan ortalama sol, Beyazıt kararını duyar duymaz derhal eylemin pratik örgütlenişini tartışmaya koyulmuştur! İşte size Taksim konusunda sendikalara "basınç uygulama"nın harika bir örneği!!

Yani özcesi sendikalar ileri karar almış, sosyalistler bunu geri çekmiştir. Tüm sürecin özü, özeti budur.

* Yeni Evrede Mücadele Birliği, Sayı: 15, Yıl: 2004

Taksim'de izinsiz gösteri yapmak isteyen gruba, Çevik Kuvvet müdahale etti. Polis, 'dağilin' uyarısının dikkate alınmaması üzerine 36 kişiyi gözaltına aldı.

Taksim'de 36 gözaltı

Müdahale sırasında bazı göstericilerin yanı sıra polisler de yaralandı.

KIZIL 1 MAYIS TAKSİM'DE

Taksim'de polis saldırısı ve gözaltı

İSTANBUL - 1 Mayıs İşçi Bayramı nedeniyle Taksim'e çıkmak isteyen bir grup, polisin sert müdahalesiyle dağıtılarak gözaltına alındı.

Sabah saatlerinden itibaren yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı Taksim'e çıkmak isteyen yaklaşık 30 kişilik grup, metro girişinde polis tarafın-

dan durduruldu. "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atan grubu bir süre çemberde bekleten polis, daha sonra gelen talimatla gruba sert bir şekilde müdahale etti. Copların kullanıldığı müdahale sonucu grubun tamamı dövülerek gözaltına alınırken, görüntü almak isteyen gazeteciler de tartaklandı.

1 Mayıs kutlamaları öncesinde, bu yıl öncekilerden farklı olarak, çok çarpıcı tartışmalara ve gelişmelere tanık olduk. DİSK,

KESK, TTB ve TMMOB'nin "1 Mayıs'ı, 1 Mayıs Alanı, Taksim'de kutlayacağız" açıklamaları, bu çarpıcı tartışma ve gelişmelerin temelini oluşturdu.

Evrensel gazetesi ve EMEP gibi kimi çevreler, DİSK ve KESK'in gerçekten de 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkacaklarını sanarak küplere bindiler. Şimdi, sular durulduktan sonra, Evrensel'in konuyla ilgili yayını hatırlanmaya değer. Bu reformist çevre, DİSK ve KESK'le birlikte bazı demokratik kitle örgütlerinin "Taksim 1 Mayıs ,Alanıdır" açıklamasından dehşete düşmüştü. Ne oluyordu

DİSK'e, ne oluyordu KESK'e... Her yıl ne güzel, kuzu kuzu Abide-i Hürriyet'e gidiyorduk, paşa paşa eve dönüyorduk. Şimdi pişmiş aşa su katmanın anlamı var mıydı? Evrensel yazarları ve EMEP çevresi, Abide-i Hürriyet'te sloganları "haykırdıktan" sonra "tatlı bir yorgunlukla" (kendilerinin ifadesi) eve dönmeyi umuyorlardı. Ama, işte şimdi yıllardır küllenmeye bırakılmış "Taksim heyulası" karşılarına dikilmişti. İşin ucunda dayak yemek, tutuklanmak, belki de kurşunlanmak vardı.

1988-89-90 ve 91 1 Mayıs'ının "kötü" anıları, bu adamların hafızasında halen canlıydı. "Proletaryaya karşı görevlerini yapmış" bir şekilde "eve tatlı bir yorgunlukla" dönmek ve yemeğini çoluk çocukla birlikte yemek varken şu "Taksim belası" da nereden çıkıyordu? Belliydi ki DİSK, her 1 Mayıs'ı ısrarla 1 Mayıs Taksim Alanı'nda kutlayan bir siyasetten etkilenmişti. Ama bu akıl karı bir şey miydi? Sağduyulu hareket etmek Türk-İş'in peşinden ayrılmamak gerekiyordu. Çünkü devlet güvencesi Türk-İş'in cebindeydi Gerekeç de hazırды: İşçi sınıfını bölmek...

Taksim 1 Mayıs Alanı'na çıkacağını ilan eden DİSK, KESK ve diğer örgütlerin sözlerini gerçek sanan EMEP ve Evrensel çevresi, tüm reformist, uzlaşmacı karakterlerini açığa vurma pahasına, bu örgütleri attıkları adımdan caydırmak için, yaklaşık on gün boyunca büyük bir gayretkeşlik gösterdi. Oysa, biraz soğukkanlı davranıp doğru değerlendirme yapmasını bilselerdi, bu adamların Taksim'in çevresinden dahi geçmeyeceklerini

tahmin ederlerdi. Korku, insanın düşünme yeteneğini felç ediyor. Korku başa bela.

Evrensel-EMEP çevresi, bu süreçte izlediği politikayla devletle uzlaşmada ne kadar kararlı ve gözü pek olduğunu ortaya koymuştur. Şimdi hararetle desteklediği Türk-İş, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltmak için devletle yıllardır işbirliği halindedir. Bu yılki ayırışma DİSK, KESK ve diğerlerinin artık aleni hale gelen görüntüden iyice rahatsız olduklarını ve bu görüntüye artık ortak olmak istemediklerini gösteriyor.

DİSK VE KESK'in Yeni Manevrası

DİSK ve KESK'le birlikte ortalama sol hareketler, bu görüntüden kurtulmak istiyorlardı ama bu, onların 1 Mayıs'ı artık devrimci özüne uygun şekilde 1 Mayıs Alanı'nda kutlayacakları anlamına gelmiyordu. Onların ihtiyaç duyduğu şey, tabanın üzerlerine yaptığı baskıyı atlattı. DİSK ve KESK, yanlarına başka kitle örgütlerini de alarak, bir gecede "Türk-İş yönetiminin (...) devletin yönlendirmesine uymayı tercih ettiği"ni keşfetmişlerdir.

Oysa, Türk-İş yıllardır DİSK ve diğerleriyle birlikte kitleleri, devletin yönlendirmesine uygun olarak, Abide-i Hürriyet'e götürüyordu. Türk-İş'in yaptıklarında yeni bir şey yok. Ama nedense DİSK ve diğerleri, birden bire Türk-İş'in devlet yanlısı tutumunu keşfettiler.

Yıllardır ortak oldukları Abide-i Hürriyet politikasının aslında bir "kapan" ve devlet yönlendirmesi olduğunu keşfettikten(!) sonra DİSK ve KESK, 1 Mayıs'ta Taksim'e çıka-

1 Mayıs klasiği

ÇAĞLAYAN'DA DHKP-C'liler
çatıştı. Taksim'de polis müda-
hale etti. İstanbul ve Malat-
ya'da 60 gözaltı. ● 13'TE

caklarını ilan ettiler. Ama gürültüyle ilan edilen karar, bir tıslamayla sona eriyordu: KESK, Ankara'dan İstanbul Dolmabahçe'ye yürüyecekti. DİSK yöneticileri ise, çocuk aileleri ile birlikte Taksim'e geleceklerdi. Yani, devlete; a-) Yolumuzu herhangi bir yerde, olmazsa Dolmabahçe'de kesebilirsiniz; b-) Biz Taksim'e 1 Mayıs'ı devrimci bir şekilde kutlamak için değil, bahar gezisi havasında kutlamak için geliyoruz mesajı gönderiliyordu.

Devletin yöneticileri bunu anlayacak zeka, deneyim ve birikime sahiptiler. Tabanın şiddetli baskısı altındaki DİSK ve KESK, bu zor durumdan kurtarılmalıydı. Vali, sert bir açıklamayla Taksim konusunda taviz vermeyeceklerini açıklarken, dil ucuyla, isteyen Beyazıt ya da Saraçhane'ye gidebileceğini fısıldıyordu. Bu, tabanın baskısını hafifletmek için "gürleme" ihtiyacı duyan DİSK, KESK ve diğerlerine verilmiş bir "hayat öpücüğü" idi.

28 Nisan'da Taksim'e çıkına kararlılığını açıklayan DİSK, KESK ve diğerleri 28 Nisan'da Taksim'in "olmazsa olmaz" olmadığını, Saraçhane veya Beyazıt'ın da pekala olabileceğini ilan ettiler. Olan, ortalama sola, yani oportünistlere olmuştu. Geçen 1 Mayıs'tan beri "Önümüzdeki yıl Taksim'e çıkacağız" diye kitlelerine açıklama yapan oportünistler, DİSK ve KESK'in sürpriz olmayan manevrasıyla bir anda kendilerini boşlukta buldular. Onlar da kendi tabanlarının güçlü baskısı altındaydılar. Bunlar DİSK ve KESK'in önüne geçip, onları Taksim'e çekmeye çalışacaklarına, arkalarına geçip iteklemeyi tercih ettiler. DİSK ve KESK yöneticilerinin yılların kaşarlanmış reformistleri olduklarını unutmuş görünüyordular. Daha doğrusu, unutmuş görünmek işlerine geliyordu. Çünkü, ÖDP etkisindeki KESK'in, eski TKP-CHP karışımı DİSK yönetiminin son gün Taksim'den vazgeçeceklerini belki de en iyi bilenler, buna rağmen, DİSK ve KESK yöneticilerinden "Tereddüt ve titremelere son verilmesini" istediler, kararlılık beklediler. Ama şu kuralı da unutmuş görünüyordular: Başkalarından kararlılık bekleyenlerin önce kendileri kararlı olmayı bilmeliler. Onun için, DİSK ve KESK'in arkasına değil, önüne geçmek; onları arkadan iteklemek değil, önden çekmek gerekiyordu. Oportünistlerin, Le-

ninisterlerle birlikte Taksim kararlılığı göstermeleri DİSK ve KESK üzerindeki baskıyı olağanüstü artırır.

Fakat, Leninistlerle birlikte davranmak, onların kararlılığıyla hareket etmek bu adamların akıllarından bile geçmiyordu. çünkü, onların amacı üzümlük yemek değil, bağcıyı dövmek; 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun şekilde Taksim Alanı'nda kutlamak değil, kitlelerini oyalamak için Taksim'i ister görünmekti. Burada görüntüyü kurtarmak için artık bazı şeyler itiraf edilebilirdi: 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltmak için Türk-İş'in yıllardır devletle işbirliği yaptığı; bu sendikanın emekçi, sol, ilerici cephede değil devletin cephesinde olduğu; Türk-İş'in yıllardır kitleleri Abide-i Hürriyet kapanına sürüklediği gibi... Bu değerli itiraflar iki gerçeği kendilerine saklamak koşuluyla yapıldı: a-) Bu politikanın bir ucunda Türk-İş varsa, diğer ucunda şimdi peşinden gittikleri DİSK ve KESK vardı; b-) Türk-İş devletle işbirliği halinde ve Abide-i Hürriyet bir kapan ise yıllar boyunca bu kapana kendileri kendi ayaklarıyla gitmişlerdi; bununla, kalmayıp kitleleri de bu kapana girmeye çağırmışlardı.

Sonuçta, 1 Mayıs toplantıları süresince, "elbette Taksim'e çıkılmalıdır" diyenler ve 29 Nisan'a kadar bu düşünceyi koruyanlar iki gün sonra, ikiye bölünerek Saraçhane ve Çağlayan'a gittiler. Taksim 1 Mayıs Alanı bir kez daha oportünistler tarafından terk edilmişti. Bir kısmı, (Alınteri, Partizan, Devrimci Demokrasi) İP ve EMEP'in yanında, Türk-İş'in arkasında yerlerini alırken, diğer bir kısmı DİSK ve KESK'in arkasından yürüdüler. Taksim'de proletarya'nın kızıl bayrağını dalgalandırma görevi ve onuru, on üç yıldan bu yana olduğu gibi, yine Leninistlerin omuzlarına kalmıştı.

Proletaryanın Kızıl Bayrağı Taksim'de

1 Mayıs kutlamalarıyla ilgili yapılan toplantıların toplamı bir gerçeği kimsenin reddedemeyeceği somutlukta ortaya çıkardı: 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağıyla ilgili ayrışma ve DİSK, KESK dahil kimilerinin Taksim'e yönelmesi Leninistlerin politik etkisinin bir sonucuydu. Leninistlerin uzun yıllar boyunca kararlılık ve ısrarla sürdürdükleri 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama politikası ve bu politikanın devrimin toplumsal ordusunda yarattığı etki, oportünistler, DİSK ve KESK üzerinde öyle bir baskı oluşturmuştu ki, artık Türk-İş'in arkasında yürümez hale gelmişlerdi.

Bu etkinin güçlü belirtileri geçen yıl ortaya çıkmıştı. İstanbul Kadırğa'da çeşitli sendikalar yaptıkları bir toplantıda 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı almışlardı. Gerçi, kişisel çıkarlarıyla devrimin çıkarları arasında sıkışmış sendika şube başkanları bu kararın hayata geçmesine izin vermemişlerdi ama bir gerçek gün yüzüne çıkmıştı: Devrimci ve mücadeleci işçiler, 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun bir şekilde Taksim Alanı'nda kutlamak istiyorlardı.

Bu, Leninist politikanın işçiler üzerindeki kesin etkisiydi. Şöyle de denilebilir: Özellikle sınıfın sürükleyici, öncü kesimi olan devrimci ve mücadeleci işçiler Leninist Parti'nin politikasını benimsiyorlardı. Bu, proletaryanın devrimci sınıf partisi için gerçek bir başarıydı. Öte yandan bütün toplantılar sürecinde oportünistlerin Leninistlerle ilgili söylemleri ve tavırları bu etkinin itirafıydı. Dahası, reformistler de Taksim'den dehşete düşmüş bir şekilde feveran ederken bu etkiyi itiraf ediyorlardı.

Türkiye sol hareketi içinde şu tartışma ihtiyacı artık bitmiştir: Devrimci 1 Mayıs için neden Taksim? 1 Mayıs'ın devrimci özüne uygun kutlanabilmesinin ilk koşulu, 1 Mayıs'ın Taksim Alanı'nda kutlanmasıdır. Bu gerçek, DİSK ve KESK tarafından dahi kabul edilmiştir. 1 Mayıs'a iki gün kala Taksim'den çark eden DİSK Genel Başkanı, bu gerçeği şu sözlerle ifade ediyordu: "Buradayız ama, Taksim aklımızdan çıkmıyor. Bir gün mutlaka Taksim'e çıkacağız"

Dolayısıyla geçmiş yılların "Taksim mi, başka alan mı?" tartışması şimdi şuna dönüşmüştür: 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanı olan Taksim'de kutlamayı göze alacak mıyız, almayacak mıyız? Bu yılın ayrışması bu temelde olmuştur ve bundan böyle hep bu temelde olacaktır. Başını EMEP'in çektiği bir kısım reformist, bu soruya en olumsuz noktadan yanıt vererek, Türk-İş'in arkasından gittiler.

Oportünistler ise, henüz kararsızlıklarını yenebilmiş, deyim uyuysa, zaferi göze alabilmiş değiller. Şimdilik birlikte hareket ettikleri DİSK ve KESK üzerinden ÖDP'lilerin, SİP-TKP'nin amaçlarının 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun kutlamak olmadığını görececeklerini ummak istiyoruz. DİSK, KESK ve ortalama solun bir kısmı, Leninist Parti'nin devrimci politikalarıyla devletin tehditleri arasında kaldılar. Onların davranışlarındaki kararsızlığın temelinde bu gerçek yatıyor.

Leninist Parti, devrimci politikalarındaki kararlılık ve ısrarıyla, ortalama solun bir kısmını Abide-i Hürriyet'ten Saraçhane'ye kadar çekebilmiştir. DİSK, KESK, ÖDP ve SİP-TKP bu politikaların kitlelerinde yarattığı etkiyi nötralize etmek için manevra yapma ihtiyacı duydular. Başını EMEP'in çektiği bir kısım reformist ise, bu politikalar karşısında "kararlı" tavır sergileyerek, karşı-uçta yer aldı. Devrimci politikalara karşı direniş ne kadar "kararlı" olursa, karşı-devrim cephesine gidiş o kadar hızlı olur. Leninist Parti'nin devrimci politikaları, işte böyle bir ayrışma ve saflaşmaya yol açmıştır.

Söylemeye gerek yok, Leninist Parti, proletaryanın kızıl bayrağını, bu yıl da Taksim 1 Mayıs Alanı'nda tek başına dalgalandırmıştır. Hem de geçmiş yıllardan çok daha güçlü bir şekilde...

* Yeni Evrede Mücadele Birliği, Sayı: 15, Yıl: 2004

TAKSİM'İ YİNE ZAPDETTİK*

Ortalama soldaki tüm belirsizlik ve kararsızlığın tam tersine, her sene olduğu gibi devrimci 1 Mayıs ve Taksim konusunda nettik. Kararlıydık. Dost-düşman herkesin bildiği bu kararlılığımız tüm 1 Mayıs tartışmalarında herkesçe görülüyordu. Baştan itibaren “1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanı’nda, Taksim’de olacağız” dedik. Hazırlıklarımızı büyük ihtimalle yine yalnız kalacağımız bilinciyle yaptık.

Biz böyle net ve kararlı çalışmalarımızı yürütürken; ortalama sol gün gün, saat saat karar değiştiriyor, DİSK-KESK’in manevralarının yarattığı boşlukta parende atıyor, kendisine “kible” belirlemeye çalışıyordu. Herhalde ortalama sol tüm tarihi boyunca hiç böyle kiblesiz kalmamıştı! Ya da şöyle söyleyelim: Bu seferki daha öncekilerin hepsine taş çıkartacak cinstendi. Bütün bunlar el-

bette tarihin not defterinde kayıtlıdır ve herkesin perde arkasında yaşanılanları bilme hakkı vardır. Şimdilik bunu sonraya bırakmak kaydıyla, bu 1 Mayıs’ta Leninistlerin tutumunu aktarmak istiyoruz.

Leninistler, bu seneki 1 Mayıs tartışmalarının en başından beri, esen rüzgara göre yön değiştirmeyen tek siyasi yapıydı. Diğerleri “rüzgar gülü” misali yönlerini ikide bir değiştirirlerken, Leninistler durdukları noktadan bir adım bile geri gitmediler. Bize bu karallığı veren söylediklerimizi yapacağımıza duyduğumuz inançtı. Devletin “kuş uçurtmayaacağız”, “üç kişinin bir araya gelmesine izin vermeyeceğiz” dediği 1 Mayıs Alanı’na her halükarda çıkacak, Taksim Meydanı’nı her halükarda fethedecektik. Paris’in Komünarları “göğü fethetmişlardı” biz ise çok daha somut ve elle tutulur bir yerin fethine çıkıyorduk. Ne pahasına olursa olsun, artık tarihin yalnızca bizim omuzlarımıza yüklediği göre-

vi hakkıyla yerine getirecektik. Söylediğimizi yapma konusunda hiç bir engel tanımayacaktık. Elbette çok heyecanlıydık; hatta deyim yerindeyse heyecanımız kabına sığmıyordu

Siyasi iktidar, daha sabahın erken saatlerinden itibaren, polis gücünü alana yığmıştı. Adeta Mücadele Birliği'ne karşı gövde gösterisi yapıyorlardı. Taksim Meydanı'nı her türlü çalgıya, çengiye, curcunaya açan devlet, bu alanı sadece ve sadece proletaryaya kapatıyordu. Taksim Meydanı herkese açıktı ama işçilere ve emekçilere, proletaryanın devrimci savaşçılarına kapalıydı. 1977'de devletin katlettiği 37 işçinin kanıyla sulanmış olan Taksim Meydanı, artık Kızıl Meydan olmuştu çünkü; çünkü o tarihten sonra artık o alan 1 Mayıs Alanı olarak anılır olmuştu. Çünkü artık orası, sınıflar savaşımının odaklandığı bir alandı.

Adeta sermaye sınıfı kolluk güçleriyle alanı işçi ve emekçi sınıflara kapatmıştı. Burjuvalar Marmara Etap'ın tepesinde şortla rahatça koşu yapabilsinler, yemek salonlarında semirsinler diye, polisler aşağıda kolluk güçleriyle, "yeryüzün lanetlileri"ne alanı kapatmıştı. Sermaye daha rahat soluk alıp versin diye, polis aşağıda kaskları copları vb. ile alana çıkacak olanların soluğunu kesmeye, sloganlarını susturmaya hazırlanıyorlardı.

Birkaç gün önce İstanbul Valisi Taksim Alanı'nı her türlü gösteriye yasakladıklarını söylüyordu. İstanbul Emniyet Müdürü ise kabadayılığı elden bırakmadan "tek tip elbise giymeye meraklı bir grubun da Taksim'e çıkamayacağını" beyan ediyordu; ama evdeki hesap çarşıya hiç mi hiç uymuyormuş! Tarih adeta onların bu sözlerini yalanlasın diye Leninistleri ortaya çıkardı.

Yaklaşık 130 kişi, gün boyunca Taksim Meydanı'nı defalarca zaptetti. Tüm dünya, dünyadaki tüm işçiler ve emekçiler, proletaryanın Leninist savaşılarının bölükler halinde 1 Mayıs Alanı'na çıkışına tanıklık ettiler. Taksim Meydanı bir günde tam dört kez bu çıkışa tanık oldu. Mücadele Birliği pankartı alanda defalarca açıldı, alan "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganlarıyla defalarca inletildi. Etrafı kuşlamalar sardı. "Bütün İktidar Emeğin Olacak" pankartı alanda boy gösterdi. Mücadele Birliği Platformu imzalı basın açıklaması alanda okundu. Polis, tam bir paranoya nöbetine tutulmuşçasına, şimdi nereden hangi bölüğün çıkıp kızıl bayrağı Kızıl Alan'da dalgalandıracağına bakıyordu. Her çıkışta polis şaşkınlıkla "nereden çıktı gene bunlar daha yeni yukardan aldık hepsini" diyorlardı. Alana çıkan yoldaşlarını gözaltına alan polis araçlarını taş yağmuruna tutan Leninistler, gün boyunca devletin kolluk kuvvetlerine kan ağlatmışlardır.

Polis otobüslerine buldukları yerden, ancak zorla koparılarak bindirilebilen Leninist savaşılar dimdik başarılarıyla proletaryanın davasını her koşulda savunabilmenin haklı gururunu yaşıyorlardı. Sloganlar ve marşlar polis otobüslerinde de devam ediyordu. Nerede bir Leninisti gözaltına aldılarsa, orada başlarına ne büyük bir bela sardıklarını anlamakta gecikmediler. Emniyet Müdürlüğü'nde otobüsün içinde bekletilirken atılan sloganlar, her an zafer işareti yapan parmaklar onları o kadar rahatsız etti ki, otobüs içinde de saldırılarına devam ettiler. Ve çareyi bazı arkadaşlarımızı kelepçelemede buldular; ama ne sloganlar sustu ne marşlar bitti. Emniyet Müdürlüğü'nün hücrelerinde de sürdü coşkumuz. Biz büyük bir onurun taşıyıcılarıydık; biz büyük bir kavganın sıra neferleriydik; yaralanan yoldaşlarımızla birlikte bu bizi çocuklar gibi sevindiriyordu. Aldığımız yaralar birer onur madalyasıydı bizim için. Proletarya adına ödenen hiçbir bedel bizleri kamburlaştıramazdı. Biz her zaman her koşul altında bu bedeli ödemeye hazırдық. Proletaryanın Leninist savaşıları olmak kolay değildi, ama bir o derece mutluluk ve onur vericiydi. Yoldaşlarımızın serbest kalmasıyla yaşanan kucaklaşmalar bunu en güzel şekilde gösteriyordu. Herkesin yüzünden "Bu 1 Mayıs'ta başardık. Şimdi sıra önümüzdeki 1 Mayıs'ta" sözleri okunuyordu.

* Yeni Evrede Mücadele Birliği, Sayı: 15, Yıl: 2004

**1 Mayıs
1977**